

การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

อัจฉรา อัญญาลคุปต์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE STUDY OF CORE COMPETENCY OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES
(SMEs) ENTREPRENEURS IN BANGKOK TO INTEGRATE INTO
THE ASEAN COMMUNITY

Ajchara Attalagupta

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic Year 2016

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

อัจฉรา อัญญาลคุปต์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE STUDY OF CORE COMPETENCY OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES
(SMEs) ENTREPRENEURS IN BANGKOK TO INTEGRATE INTO
THE ASEAN COMMUNITY

Ajchara Attalagupta

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic Year 2016

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ชื่อวิทยานิพนธ์ การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
ชื่อผู้วิจัย นางสาวอัจฉรา อัญญาลคูปต์
วิชาเอก การจัดการ
อาจารย์ที่ปรึกษา ดร. เชษฐธิดา กุศลาไสยานนท์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

..... ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
(นายรพี ม่วงนนท์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธাত্রี จันทระโคติกา)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อธิสิทธิ์ นุชเนตร)

..... กรรมการ
(ดร.เชษฐธิดา กุศลาไสยานนท์)

Thesis Certificate
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Thesis Title	The Study of Core Competency of Small and Medium Enterprises (SMEs) Entrepreneurs in Bangkok to integrate into the ASEAN Community
Researcher	Miss Ajchara Attalagupta
Major	Management
Advisor	Chedthida Kusalasaiyanon, Ph.D.

Rajamangala University of Technology Rattanakosin approved this Thesis
In partial fulfillment of the requirements for the Degree of Master of Business
Administration

..... Director of College of Innovation
(Mr.Rapee Moungnont) Management

Thesis Committee

..... Chairperson
(Assoc. Prof. Tatre Jantarakolica, Ph.D.)

..... Member
(Ast.Prof.Adhisiddhi Nutchaneet, Ph.D.)

..... Member
(Chedthida Kusalasaiyanon, Ph.D.)

ชื่อ วิทยานิพนธ์	การศึกษสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์
ชื่อปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. เชษฐธิดา กุศลลาไสยานนท์
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยกรอบแนวคิดของงานวิจัย ประยุกต์จาก แนวคิดสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ และความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

วิธีการศึกษา ประกอบด้วย การวิเคราะห์เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยการสำรวจแบบเจาะจงจากผู้ให้ข้อมูลจำนวน 10 ท่านประกอบด้วย นักวิจัย อาจารย์ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนที่ตอบแบบสอบถาม โดยการสุ่มแบบชั้นภูมิจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร ข้อมูลวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษหลักพบว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านความรู้ ด้านแรงงานและการผลิต ด้านความมุ่งมั่น ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านการจัดการทางอารมณ์ และด้านภาษา ผลดังกล่าวสามารถตีความได้ว่า สมรรถนะหลักเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรู้ ทักษะ ความเชื่อ และอุปนิสัยของบุคลากรในองค์การโดยรวมที่จะช่วยสนับสนุนในองค์การบรรลุเป้าหมายและวิสัยทัศน์ขององค์การ

คำสำคัญ: สมรรถนะหลัก, ความสำเร็จของผู้ประกอบการ, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และประชาคมอาเซียน

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลัก.....

Thesis Title	The Study of Core Competency of Small and Medium Enterprises (SMEs) Entrepreneurs in Bangkok to integrate into the ASEAN Community
Researcher	Miss Ajchara Attalagupta
Degree Sought	Master of Business Administration
Advisor	Chedthida Kusalasaiyanon, Ph.D.
Academic Year	2016

Abstract

This research aimed to study core competency of small and medium enterprises (SMEs) entrepreneur in Bangkok to integrate into the ASEAN Community. Conceptual framework was based on core competency of entrepreneurs and the success of the entrepreneurs to integrate into the ASEAN Community.

Research methods consisted of qualitative and quantitative approaches. Purposive sampling method was used to get information from 10 informants consisting of researchers, teachers, and SMEs entrepreneurs in Bangkok. Stratified random sampling of 400 respondents of entrepreneurs in Bangkok was applied by using self-reported questionnaires. Data were analyzed by using descriptive statistics.

Major results revealed that seven core competencies required for SMEs to prepare for ASEAN community consisted of human relations, communication technology, knowledge in labour and production, achievement motivation, creativity, emotion management, and language. The findings implied that core competencies reflected the commitment, creativity, knowledge, skills, beliefs, and habits of personnel in the organisation as a whole, which helped support the organisation to achieve its visions and goals.

Keywords: Core competency, critical Success factor Analysis, SMEs, ASEAN Community

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.เชษฐธิดา กุศลลาไสยานนท์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้กำลังใจในการดำเนินการวิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยพร้อมทั้งให้คำแนะนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบกรวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคการค้าและการบริการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ทุกท่านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณและสำนึกในพระคุณอย่างยิ่งสำหรับบิดา มารดาผู้ให้ชีวิต และให้การสนับสนุนตั้งแต่ต้นจนสำเร็จการศึกษาด้วยความรักและเอาใจใส่เป็นอย่างดีที่สุดและสมาชิกในครอบครัวทุกคนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการเรียนและทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอดคุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาตลอดจนบูรพาจารย์ที่ให้การอบรมสั่งสอนประสิทธิประสาทวิชาซึ่งผู้วิจัยจะนำไปพัฒนาการทำงานให้ดียิ่งขึ้นเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติต่อไปในอนาคต

อัจฉรา อัญญาลคุปต์

กันยายน 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	6
1.5 กรอบแนวคิด	7
1.6 นิยามศัพท์	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	10
2.1 ข้อมูลทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	10
2.2 ข้อมูลทั่วไปของประชาคมอาเซียน	16
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ (Competency)	33
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship)	47
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	53
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	60
3.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน	60
3.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	63
3.3 การประเมินสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ..	67
3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเกณฑ์การแปลผล	70

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย	73
4.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน	73
4.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลัก ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	78
4.3 การประเมินสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ..	99
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ	103
5.1 สรุปผลการวิจัย	103
5.2 อภิปรายผลการศึกษาวิจัย	104
5.3 ข้อเสนอแนะ	112
5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้	112
5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	112
บรรณานุกรม	113
ภาคผนวก	120
ภาคผนวก ก การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SME เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	121
ภาคผนวก ข การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลัก ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	128
ภาคผนวก ค การประเมินสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ...	149
ประวัติผู้วิจัย	161

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 แสดงจำนวนวิสาหกิจ จำแนกตามขนาดวิสาหกิจ ปี 2555-2556	3
2.1 แสดงการจำแนกประเภทของ SMEs โดยใช้มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร	10
2.2 แสดงการจำแนกประเภทของ SMEs โดยใช้เกณฑ์จากจำนวนการจ้างงาน	11
2.3 โครงสร้างวิสาหกิจไทย ปี พ.ศ.2553	13
2.4 ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทยและกลยุทธ์ในการตั้งรับ	23
2.5 แสดงตารางสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ	46
4.1 สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1	74
4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	77
4.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน	77
4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเพศ	78
4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระดับการศึกษา	79
4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามประสบการณ์ด้านการ บริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	80
4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามลักษณะวิสาหกิจ	80
4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของจำผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินลงทุนครั้งแรกใน การประกอบกิจการ	81
4.9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินทุนหมุนเวียนใน ปัจจุบัน (ต่อปี)	82
4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของ ผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ ...	82
4.11 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	84
4.12 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	85

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.13 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านผู้นำละการทำงานเป็นทีม	86
4.14 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต	87
4.15 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านมนุษยสัมพันธ์	88
4.16 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร	89
4.17 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านคุณธรรมจริยธรรม	90
4.18 ผลสรุปการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	91
4.19 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความมุ่งมั่น	92
4.20 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ	93
4.21 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการบริหารเวลา	94

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.22 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคม อาเซียน ด้านการจัดการความรู้	95
4.23 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคม อาเซียน ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต	96
4.24 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคม อาเซียน ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	97
4.25 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคม อาเซียน ด้านการจัดการทางอารมณ์	98
4.26 ผลสรุปการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียน	99
4.27 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	100
4.28 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	101
4.29 สรุปผลการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนทั้ง 3 ขั้นตอน	102

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แสดงภาพกรอบแนวคิดการวิจัย	7
2.1 แสดงจำนวนผู้ประกอบการ SMEs แบ่งตามภาค ปี พ.ศ.2553	14
2.2 แสดงโครงสร้าง SMEs รายธุรกิจ ปี พ.ศ.2553	14
2.3 แสดงการเปรียบเทียบบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของ SMEs	15
2.4 แสดงการเปรียบเทียบบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของ SMEs	16
2.5 แสดงแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model)	33
2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ	37
2.7 Iceberg Model ของสมรรถนะ	41
2.8 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ	41
2.9 รูปแบบความสัมพันธ์อย่างมีเหตุมีผลของสมรรถนะ	43
3.1 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดย การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)	62
3.2 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	65
3.3 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน	68
4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเพศ การบริหารธุรกิจ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	79
4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระดับการศึกษา	79
4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามประสบการณ์ด้านการ บริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	80
4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามลักษณะวิสาหกิจ	81
4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินลงทุนครั้งแรกในการ ประกอบกิจการ	81
4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินทุนหมุนเวียนใน ปัจจุบัน (ต่อปี)	82
4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ	83

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพการณ์ปัจจุบันที่เต็มไปด้วยความท้าทาย การเปลี่ยนแปลงและการแข่งขันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในตลาดโลก เนื่องจากการส่งเสริมให้เกิดการเปิดเสรีการค้าเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต ระหว่างประเทศสมาชิกและกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน เงินทุน และลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการครองชีพและความกินดี อยู่ดี ของประชาชนภายในประเทศ และลดช่องว่างการเหลื่อมล้ำทางสังคมให้น้อยลง (กรมเจรจาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ, กระทรวงพาณิชย์, 2552, หน้า 10)

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) หรือ อาเซียน (ASEAN) ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9 เมื่อเดือนตุลาคม 2546 ที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ผู้นำอาเซียนได้ร่วมลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน ที่เรียกว่า ข้อตกลงบาหลี 2 เห็นชอบให้จัดตั้ง ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยมีองค์ประกอบ 3 เสาหลักได้แก่

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC)
2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)
3. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC)

เพื่อการรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2563 ต่อมาได้ตกลงร่นระยะเวลาจัดตั้งให้แล้วเสร็จในปี พ.ศ.2558 การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ที่มีประเทศสมาชิกมากถึง 10 ประเทศ และมีประชากรกว่า 600 ล้านคน ทำให้มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม และภาษา (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/annual_meet/56/m/book02.pdf, 17 พฤษภาคม 2557)

ปัจจุบันอาเซียนได้ก้าวสู่ยุคที่ 3 ซึ่งมีการรวมตัวที่มีบูรณาการกันมากขึ้น การรวมตัวที่ว่านี้ส่งผลให้เกิดแนวคิดของการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ในปี พ.ศ.2558 (ค.ศ.2015) เป้าหมายคือให้อาเซียนมีตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน และมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายข้างต้น อาเซียนจึงได้กำหนดแผนงาน (AEC Blueprint) สำหรับการดำเนินงานในภาพรวม โดยมีส่วนประกอบ 4 ส่วนหลัก ได้แก่ (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2552, หน้า 31)

1. การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว
2. การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน
3. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค
4. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

วิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) เป็นกลุ่มธุรกิจที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากเป็นกลไกหลักในการสนับสนุนการขับเคลื่อนกิจกรรมและการเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมถึงเป็นแหล่งจ้างงานและการส่งออกที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ (สดุดี วงศ์เกียรติขจร, <http://www.thai-aec.com/800#ixzz3Lp3orlg4>, 8 สิงหาคม 2557) ซึ่งครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่

1. กิจการการผลิต (Production Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม (Agricultural Processing) ภาคอุตสาหกรรม (Manufacturing) และเหมืองแร่ (Mining)
2. กิจการการค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่ง (Wholesale) และการค้าปลีก (Retail)
3. กิจการบริการ (Service Sector)

ทั้งนี้ จำนวนวิสาหกิจรวมทั้งประเทศ ณ สิ้นปี พ.ศ. 2556 มีจำนวนทั้งสิ้น 2,844,757 ราย จำแนกเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 2,763,997 ราย มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 1.22 เมื่อเทียบกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 97.16 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งประเทศ โดยเป็นจำนวนวิสาหกิจขนาดเล็กมากที่สุดจำนวนทั้งสิ้น 2,750,750 ราย คิดเป็นร้อยละ 96.70 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งประเทศ หรือคิดเป็นร้อยละ 99.52 ของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งประเทศ โดยมีลักษณะการกระจายตัวอยู่ในกลุ่มภาคการค้าส่ง ค้าปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ มากที่สุด จำนวน 1,198,062 รายคิดเป็นร้อยละ 99.30 ของวิสาหกิจรวมภาคการค้าส่ง การค้าปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ ทั้งประเทศรองลงมาอยู่ในภาคการบริการ จำนวน 1,075,546 ราย คิดเป็นร้อยละ 98.89 ของวิสาหกิจภาคบริการทั้งประเทศ และอยู่ในภาคการผลิต จำนวน 477,142 ราย คิดเป็นร้อยละ 86.75 ของวิสาหกิจภาคการผลิตทั้งประเทศ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557, หน้า 29)

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนวิสาหกิจ จำแนกตามขนาดวิสาหกิจ ปี 2555-2556

ขนาดวิสาหกิจ	ปี 2555			ปี 2556		
	จำนวน วิสาหกิจ (ราย)	สัดส่วน ต่อ วิสาหกิจ รวม	สัดส่วน ต่อ SMEs	จำนวน วิสาหกิจ (ราย)	สัดส่วน ต่อ วิสาหกิจ รวม	สัดส่วน ต่อ SMEs
วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs)	2,730,591	97.20	100.00	2,763,997	97.16	100.00
วิสาหกิจขนาดเล็ก (SE)	2,717,649	96.74	99.53	2,750,750	96.70	99.52
วิสาหกิจขนาดกลาง (ME)	12,942	0.46	0.47	13,247	0.47	0.48
วิสาหกิจขนาดใหญ่ (LE)	7,127	0.25		7,349	0.26	
ไม่สามารถระบุขนาดได้	71,396	2.54		73,411	2.58	
รวมทั้งสิ้น	2,809,114	100.00		2,844,757	100.00	

ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2557, หน้า 30)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นกลุ่มธุรกิจที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากเป็นกลไกหลักที่สนับสนุนการขับเคลื่อนกิจกรรม และการเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมถึงเป็นแหล่งจ้างงานและการส่งออกที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจคิดเป็นร้อยละ 96 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมดของระบบเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียน และมีส่วนสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจประมาณร้อยละ 42 ของมูลค่ารวมทางเศรษฐกิจของภูมิภาค ส่งออกร้อยละ 25 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด และจ้างงานถึงร้อยละ 73 ของการจ้างงานทั้งหมดในระบบเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาสถิติสัดส่วนของจำนวนวิสาหกิจต่อจำนวนประชากร 1,000 คน ในบริบทของแต่ละประเทศสมาชิก จะเห็นได้ว่าประเทศอินโดนีเซียมีตัวเลขสูงสุดที่ 196.9 รองลงมาไทย 43.94 สิงคโปร์ 35.15 บรูไน 23.99 และมาเลเซีย 22.89 ซึ่งการดำเนินธุรกิจของ ASEAN SMEs วิสาหกิจส่วนใหญ่จะยังคง ดำเนินธุรกิจทางการค้าระหว่างประเทศ ที่มุ่งเน้น การบุกตลาดของประเทศพัฒนาแล้ว ในระยะสั้นถึงระยะกลาง เนื่องจากตลาดดังกล่าวยังมีรายได้ในระดับสูง และมีความต้องการสินค้าอย่างต่อเนื่อง แต่ในระยะยาวจะเริ่มหันมาบุกตลาดอุบัติใหม่ (Emerging Markets) ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกันเอง และประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น

ผลงานวิจัยของนักวิชาการและสถาบันวิจัยส่วนหนึ่ง ระบุว่า ASEAN SMEs มีแนวโน้มที่จะให้น้ำหนักความสำคัญ กับตลาดในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกันเองมากขึ้นในอนาคต และมากกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ เมื่อเทียบกับประเทศนอกกลุ่มแม้จะอยู่ในภูมิภาคเอเชียเหมือนกัน เช่น จีน อย่างไรก็ตาม

ASEAN SMEs ในภาพรวม ยังคงเผชิญกับประเด็นปัญหาที่ยังรอการแก้ไขและพัฒนาโดยเร่งด่วน เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ.2015 ที่กำลังจะมาถึง อันจะส่งผลให้ตลาดของกลุ่มประเทศอาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียว (Single Market) ซึ่งจะทำให้บริบทการดำเนินธุรกิจของ ASEAN SMEs เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ ประเด็นปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่ ASEAN SMEs ต้องผลักดันดำเนินการ มีทั้งหมด 4 มิติ ได้แก่ (สดุดี วงศ์เกียรติขจร, <http://www.thai-aec.com/800#ixzz3Lp3orig4>, 8 สิงหาคม 2557)

1. การเข้าถึงแหล่งทุน (Access to Finance)
2. ความสามารถทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Technology and Innovative Capability)
3. ทักษะแรงงาน (Labor Skills)
4. การเข้าสู่ตลาดระหว่างประเทศ (Internationalization)

สมรรถนะ ตามความหมายของ McClelland (1999, p.15) หมายถึง บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้บุคคลนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่รับผิดชอบสมรรถนะบุคคลมีที่มาจากพื้นฐานความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) วิธีคิด (Self-Concept) และคุณลักษณะส่วนบุคคล (Attributes) ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของการทำงานของบุคคลนั้น ๆ สมรรถนะจะทำให้บุคคลแสดงออกถึงพฤติกรรมการทำงานและผลสัมฤทธิ์ที่ดีของงาน ตามที่องค์กรต้องการ ทำให้เกิดเป็นความสามารถที่เฉพาะขององค์กรตั้งนั้น ในระยะยาวแล้วปัจจัยที่จะตัดสินอนาคตขององค์กรจึงไม่ใช่สินค้าหรือบริการ แต่จะเป็นสมรรถนะขององค์กรซึ่งเกี่ยวข้องกับสมรรถนะบุคคลโดยตรง เพราะถ้าบุคลากรในองค์กรมีสมรรถนะที่ดีแล้วจะก่อให้เกิดความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับเป็นโอกาสสำคัญสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยที่จะต้องเร่งปรับตัวและใช้โอกาส ลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในสาขาที่ประเทศไทยมีความพร้อมและขีดความสามารถในการแข่งขันสูง อาทิ สาขาผลิตภัณฑ์อาหาร สาขาผลิตภัณฑ์ยานยนต์ สาขาผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงสาขาบริการ ซึ่งสาขาต่าง ๆ ล้วนเป็นสาขาที่อาเซียนเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้เห็นผลเป็นรูปธรรมภายในปี พ.ศ. 2558 ผู้ประกอบการที่ไม่มีความพร้อมในการแข่งขันหรือไม่มีความได้เปรียบทางด้านต้นทุน ซึ่งได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นโดยตรง อันเนื่องมาจากการลดอุปสรรคในด้านการค้าและการลงทุนต่าง ๆ ทำให้ผู้ประกอบการจากต่างชาติสามารถเข้าสู่ตลาดได้สะดวกมากขึ้น และเพิ่มการแข่งขันในตลาดให้สูงขึ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการที่ไม่มีความพร้อมหรือมีขีดความสามารถในการแข่งขันต่ำอาจถูกกดดันให้ออกจากตลาด

การพัฒนาเศรษฐกิจในยุคปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมถือเป็นกลไกสำคัญต่อการเติบโตของเศรษฐกิจ ในประเทศไทยมีจำนวนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และกระจายตัวไปในหลายสาขาการผลิต เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เป็นวิสาหกิจที่ใช้เงินทุนจำนวนไม่สูงมากนัก กิจการมีการบริหารจัดการที่ไม่ซับซ้อนเมื่อเทียบกับกิจการขนาดใหญ่ ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความคล่องตัวในการบริหารธุรกิจและสามารถปรับตัวเข้ากับ สถานการณ์ทั่วไปได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น บทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงไม่ได้เป็นเพียงกิจการที่สนับสนุนการเติบโตของเศรษฐกิจในระดับประเทศเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญมากขึ้นในระดับธุรกิจภาคประชาชน ที่นำไปสู่การกระจายรายได้ที่ดีขึ้น ซึ่งจะช่วยสร้างความเข้มแข็ง ต่อระบบเศรษฐกิจและสนับสนุนให้เศรษฐกิจเติบโตได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะ ความรู้ความสามารถที่จะเป็นปัจจัยในการช่วยส่งเสริมสมรรถนะหลักขององค์การสู่ความสำเร็จและความได้เปรียบเชิงการแข่งขันในระดับสากล ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษางานวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมสนับสนุน และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อสร้างความเข้มแข็งทางธุรกิจและความได้เปรียบเชิงการแข่งขันให้เป็นที่ยอมรับและดำรงอยู่อย่างยั่งยืนตลอดไปในระดับอาเซียน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

1.3 ประโยชน์ที่จะได้รับ

1.3.1 เป็นข้อเสนอแนะให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตระหนักถึงโอกาส ความท้าทาย และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นของการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

1.3.2 เป็นแนวทางเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

1.3.3 เป็นข้อมูลให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในการนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้สูงขึ้น

1.3.4 ทำให้เกิดแนวทางที่หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ในการปรับปรุงส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดำรงอยู่อย่างยั่งยืนในระดับอาเซียน

1.3.5 เป็นข้อมูลในการพัฒนาสมรรถนะหลัก เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการแข่งขันในระดับอาเซียน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน เท่านั้น

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มเป้าหมายเป็น 3 กลุ่มประกอบด้วย ดังนี้

กลุ่มเป้าหมายที่ 1 ขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาการ อาจารย์ และผู้ประกอบการ SMEs ภาคการค้าและบริการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน

กลุ่มเป้าหมายที่ 2 ขั้นตอนการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ประชากร ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคการค้าและบริการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 222,572 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2556, หน้า 23-26)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคการค้าและบริการในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 ราย โดยกำหนดขนาดตัวอย่างจากการคำนวณสูตรของ Yamane (1967, p.100)

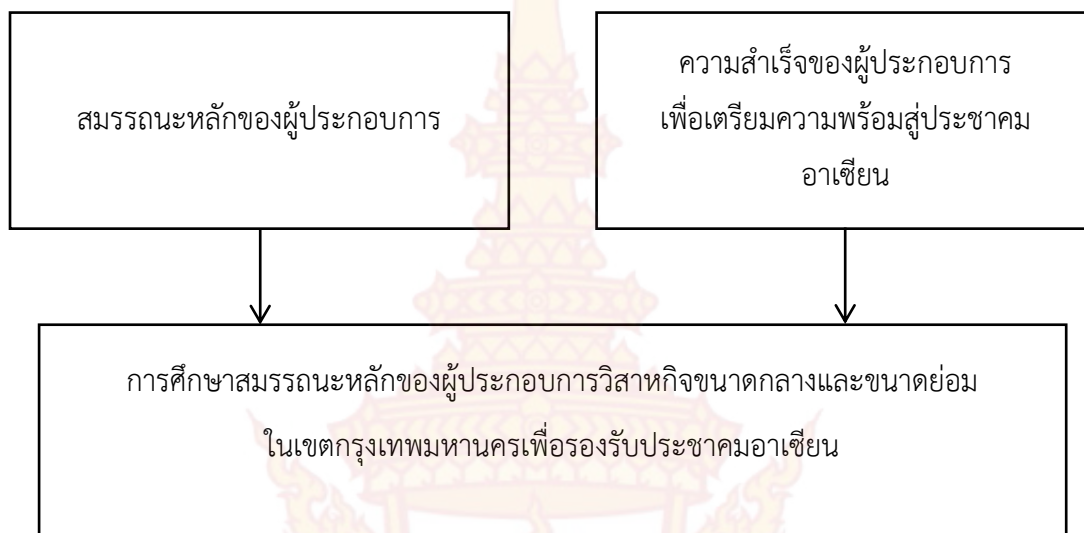
กลุ่มเป้าหมายที่ 3 ขั้นตอนการประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group) ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาการ อาจารย์ และผู้ประกอบการ SMEs ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน

1.4.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้เริ่มดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล มิถุนายน 2557 – สิงหาคม 2559

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเบื้องต้นผู้วิจัยจึงได้สรุปกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 แสดงภาพกรอบแนวคิดการวิจัย

1.6 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ดำเนินการ SMEs (Small and Medium Enterprises) เป็นหน่วยธุรกิจที่มีขนาดใหญ่กว่าวิสาหกิจชุมชน และเป็นหน่วยธุรกิจส่วนใหญ่ของประเทศ และมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจระดับประเทศ

1.6.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) หมายถึง กิจการขนาดย่อม ประเภทการค้าที่มีทุนจดทะเบียนหรือสินทรัพย์อยู่ระหว่าง 2 - 5 ล้านบาท มีคนงาน ไม่เกิน 50 คน ยอดขายต่อปีไม่เกิน 20 ล้านบาท

1.6.3 อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพ (The Bangkok Declaration) เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับ ต่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ

1.6.4 ASEAN SMEs หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ดำเนินธุรกรรมทางการค้าระหว่างประเทศ ในกลุ่มประเทศอาเซียน

1.6.5 สมรรถนะ หมายถึง สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ เพื่อผลักดันให้องค์การบรรลุผลสำเร็จ

1.6.6 สมรรถนะหลัก หมายถึง สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 7 สมรรถนะ 1.) ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ 2.) ด้านมนุษยสัมพันธ์ 3.) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 4.) ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง 5.) ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม 6.) ด้านแรงงานและการผลิต และ 7.) ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

1.6.7 ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นจะปฏิบัติงานให้ดีหรือให้เกินมาตรฐานที่มีอยู่ การสร้างสรรค์พัฒนาผลงานหรือกระบวนการปฏิบัติงานตามเป้าหมายที่ยากและท้าทาย

1.6.8 ด้านมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง การสร้างความราบรื่นในการทำงานร่วมกัน สร้างความเข้าใจอันดีและความสามัคคี ก่อให้เกิดความรักใคร่และความสำเร็จในการทำงานร่วมกัน

1.6.9 ด้านคุณธรรมจริยธรรม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติถูกต้องเหมาะสมตามหลักกฎหมายและคุณธรรมจริยธรรม และหลักการแนวทางในวิชาชีพของตนโดยมุ่งประโยชน์ของประเทศชาติมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ทั้งนี้เพื่อธำรงรักษาคำสัตย์ศรีแห่งอาชีพ

1.6.10 ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การพัฒนาศักยภาพของตนด้วยตนเองให้ดีขึ้นทั้งร่างกายจิตใจอารมณ์และสังคมเพื่อให้ตนเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพขององค์กร

1.6.11 ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม หมายถึง การมีจุดมุ่งหมายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การร่วมมือกัน

1.6.12 ด้านแรงงานและการผลิต หมายถึง ความรู้และความเข้าใจในระบบหรือขั้นตอนการทำงาน รวมทั้งสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานให้เกิดผลสำเร็จ

1.6.13 ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร หมายถึง สิ่งที่ช่วยในการทำงานหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ เช่น อุปกรณ์, เครื่องมือ, เครื่องจักร, วัสดุ หรือ แม้กระทั่งที่ไม่ได้เป็นสิ่งของที่จับต้องได้ เช่น กระบวนการต่าง ๆ

1.6.14 ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis) หมายถึง สิ่งที่ใช้วัดประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินการเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการยกระดับผลประกอบการให้สูงขึ้น (Higher Performance)

1.6.15 ด้านความมุ่งมั่น หมายถึง การมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

1.6.16 ด้านการจัดการความรู้ หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิค และด้านการบริหารที่ต้องมีอย่างครบถ้วน

1.6.17 ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต หมายถึง การเพิ่มพูนภูมิพลั้งแห่งปัญญาอยู่ตลอดเวลา อันจะนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจอย่างมากมายมหาศาล

1.6.18 ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หมายถึง รูปแบบวิธีคิด ที่จะก่อให้เกิดมุมมองแปลกๆ ใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากผู้อื่น ไม่ยึดติดกับรูปแบบเดิมๆ สามารถที่จะแสวงหาโอกาส

1.6.19 ด้านการจัดการทางอารมณ์ หมายถึง เซวาร์อารมณ์ หรือ ความฉลาดรู้ทางอารมณ์

1.6.20 ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ หมายถึง ความเข้าใจในตัวปัญหา เทคนิคการวิเคราะห์ปัญหา การกำหนดทางเลือกในการตัดสินใจ ตลอดจนการวิเคราะห์ความคุ้มค่าเพื่อตัดสินใจจะเป็นทักษะที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี

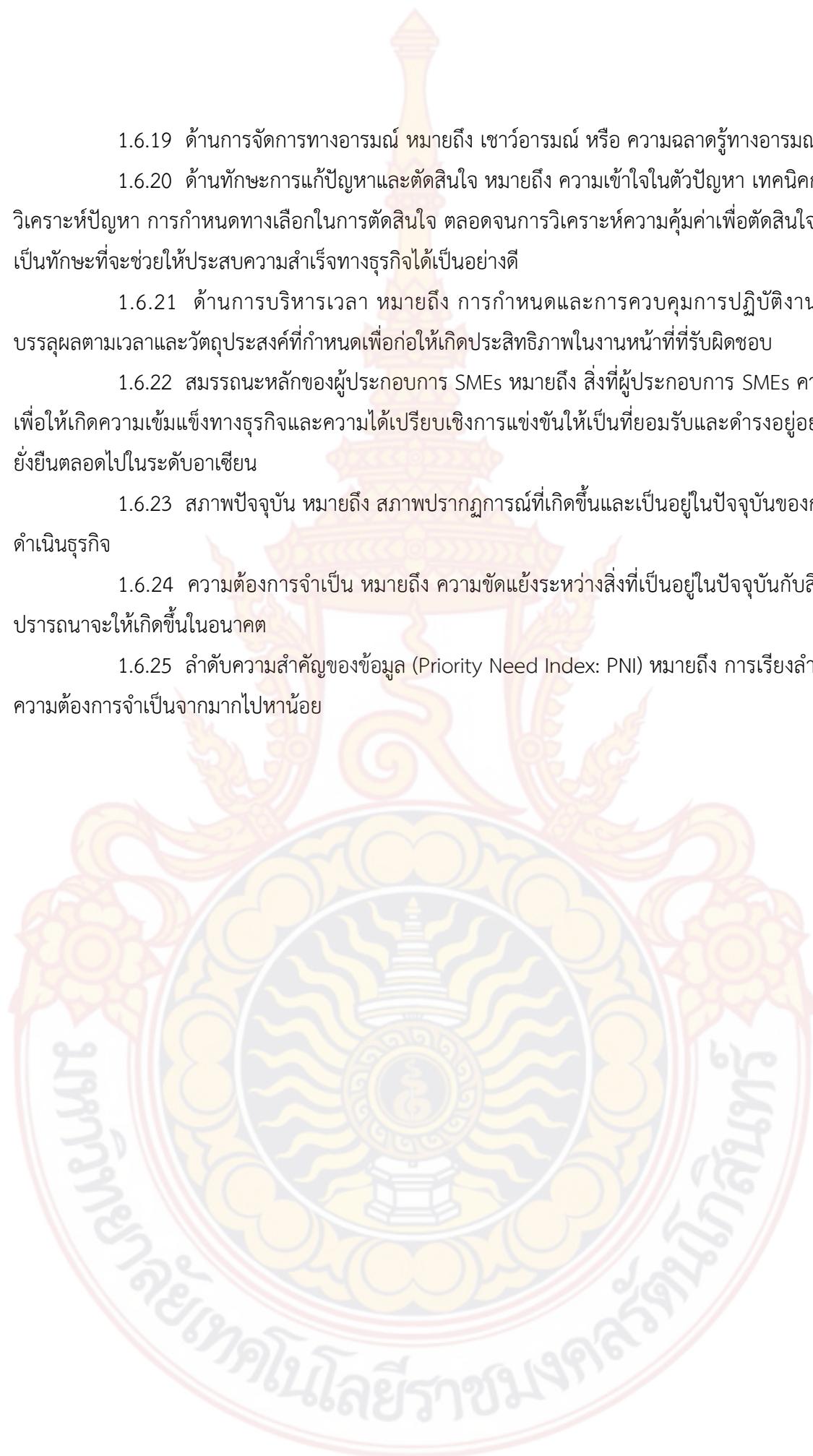
1.6.21 ด้านการบริหารเวลา หมายถึง การกำหนดและการควบคุมการปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามเวลาและวัตถุประสงค์ที่กำหนดเพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในงานหน้าที่ที่รับผิดชอบ

1.6.22 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs หมายถึง สิ่งที่ผู้ประกอบการ SMEs ควรมีเพื่อให้เกิดความเข้มแข็งทางธุรกิจและรายได้เปรียบเชิงการแข่งขันให้เป็นที่ยอมรับและดำรงอยู่อย่างยั่งยืนตลอดไปในระดับอาเซียน

1.6.23 สภาพปัจจุบัน หมายถึง สภาพปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นอยู่ในปัจจุบันของการดำเนินธุรกิจ

1.6.24 ความต้องการจำเป็น หมายถึง ความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันกับสิ่งที่ปรารถนาจะเกิดขึ้นในอนาคต

1.6.25 ลำดับความสำคัญของข้อมูล (Priority Need Index: PNI) หมายถึง การเรียงลำดับความต้องการจำเป็นจากมากไปหาน้อย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน” ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ ดังนี้

- 2.1 ข้อมูลทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.2 ข้อมูลทั่วไปของประชาคมอาเซียน
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ (Competency)
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship)
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.1 นิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 กำหนดให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ และกิจการค้าส่งและค้าปลีก หรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศ โดยเกณฑ์กำหนดวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นตามประกาศกฎกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่องกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545 โดยใช้การจ้างงานและสินทรัพย์ถาวรเป็นตัวกำหนดเกณฑ์มาตรฐานดังนี้ (สถาบันพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, <http://www.ismed.or.th/SME/src/bin/controller.php>, 31 กรกฎาคม 2557)

ตารางที่ 2.1 แสดงการจำแนกประเภทของ SMEs โดยใช้มูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร

ประเภท	วิสาหกิจขนาดย่อม	วิสาหกิจขนาดกลาง (ล้านบาท)
การผลิต	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 50 ไม่เกิน 200
การบริการ	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 50 ไม่เกิน 200
การค้าส่ง	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	เกินกว่า 50 ไม่เกิน 100
การค้าปลีก	ไม่เกิน 30 ล้านบาท	เกินกว่า 30 ไม่เกิน 60

ตารางที่ 2.2 แสดงการจำแนกประเภทของ SMEs โดยใช้เกณฑ์จากจำนวนการจ้างงาน

ประเภท	วิสาหกิจขนาดย่อม	วิสาหกิจขนาดกลาง
การผลิต	ไม่เกิน 50 คน	51-200 คน
การบริการ	ไม่เกิน 50 คน	51-200 คน
การค้าส่ง	ไม่เกิน 25 คน	26 - 50 คน
การค้าปลีก	ไม่เกิน 15 คน	16 -30 คน

2.1.2 ความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) เป็นกลุ่มธุรกิจที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากเป็นกลไกหลักการขับเคลื่อนกิจกรรมและการเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมถึงเป็นแหล่งจ้างงานและการส่งออกที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งเห็นได้จากตัวเลขเฉลี่ยทางสถิติ พบว่า SMEs เหล่านี้คิดเป็นร้อยละ 96 ของจำนวน SMEs ทั้งหมดของระบบเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียน มีส่วนสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจประมาณร้อยละ 42 ของมูลค่ารวมทางเศรษฐกิจของภูมิภาค ส่งออกร้อยละ 25 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด และการจ้างงานร้อยละ 73 ของการจ้างงานทั้งหมดในระบบเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาสถิติสัดส่วน ของจำนวน SMEs ต่อจำนวนประชากร 1,000 คน ในบริบทของแต่ละประเทศสมาชิก จะเห็นได้ว่า ประเทศอินโดนีเซีย มีตัวเลขสูงสุดที่ 196.9 ตามด้วยไทย 43.94 สิงคโปร์ 35.15 บรูไน 23.99 และมาเลเซีย 22.89 หากพิจารณาแนวโน้มอุปสงค์ในตลาดโลก จะทราบถึงวิวัฒนาการของการดำเนินธุรกิจของ ASEAN SMEs กล่าวคือ SMEs ส่วนใหญ่ยังคงดำเนินธุรกรรมทางการค้าระหว่างประเทศที่มุ่งเน้นการบุกตลาดของประเทศพัฒนาแล้วในระยะสั้นถึงระยะกลาง เนื่องจากตลาดดังกล่าวยังมีรายได้ในระดับสูง และมีความต้องการสินค้าอย่างต่อเนื่อง แต่ในระยะยาวจะเริ่มหันมาบุกตลาดอุบัติใหม่ (Emerging Markets) ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกันเอง และประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น ผลงานวิจัยของนักวิชาการและสถาบันวิจัยส่วนหนึ่งระบุว่า ASEAN SMEs มีแนวโน้มที่จะให้น้ำหนักความสำคัญ กับตลาดในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกันเองมากขึ้นในอนาคต และมากกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ เมื่อเทียบกับประเทศนอกกลุ่ม แม้จะอยู่ในภูมิภาคเอเชียเหมือนกัน เช่น จีน อย่างไรก็ตาม ASEAN SMEs ในภาพรวมยังคงเผชิญกับประเด็นปัญหาที่ยังรอการแก้ไขและพัฒนาโดยเร่งด่วน เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 2015 ที่กำลังจะมาถึง อันจะส่งผลให้ตลาดของกลุ่มประเทศอาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียว (Single Market) ซึ่งจะทำให้บริบทการดำเนินธุรกิจของ ASEAN SMEs เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ ประเด็นปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่ ASEAN SMEs ต้องดำเนินการผลักดัน ประกอบด้วย 4 มิติ ได้แก่

2.1.2.1 การเข้าถึงแหล่งทุน (Access to Finance) ยังคงเป็นปัญหาสำคัญที่สุดในทุกประเทศสมาชิกของ ASEAN SMEs มาช้านาน เนื่องจากวิสาหกิจส่วนใหญ่มีทรัพยากรและเงินทุนหมุนเวียนจำกัด ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันที่เพียงพอ มีพัฒนาการที่เชื่องช้า และมักถูกสถาบันการเงินที่ปล่อยสินเชื่อมองว่ามีความเสี่ยงสูง โดยเฉพาะวิสาหกิจที่เพิ่งเริ่มต้นกิจการ (Start-up) หรือต้องการขยายกิจการ ดังนั้น ฝ่ายที่เกี่ยวข้องในด้านการกำหนดนโยบายเพื่อสนับสนุนสินเชื่อให้แก่วิสาหกิจเหล่านี้จะต้องคำนึงถึงการจัดสรรสินเชื่อ (Credit Rationing) อย่างเป็นธรรมและทั่วถึง รวมถึงการยกระดับศักยภาพของวิสาหกิจให้สามารถวางแผนและบริหารจัดการทรัพยากรภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เกิดความน่าเชื่อถือและลดอุปสรรคของวิสาหกิจ ในการเข้าถึงแหล่งทุนต่าง ๆ ได้

2.1.2.2 ความสามารถทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Technology and Innovative Capability) ASEAN SMEs ในกลุ่มประเทศอาเซียนเกือบทั้งหมด (ยกเว้นสิงคโปร์) ยังด้อยสมรรถนะในด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ดังจะเห็นได้จากความสามารถในการบริหารจัดการและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในเชิงพาณิชย์ และศักยภาพด้านการวิจัยและพัฒนาแล้วยังอยู่ในระดับต่ำ ส่วนหนึ่งของปัญหาเชื่อมโยงมาจากการขาดแคลนเงินทุนดังกล่าวมา

2.1.2.3 ทักษะแรงงาน (Labor Skills) เป็นอีกประเด็นปัญหาหนึ่ง เนื่องจากวิสาหกิจเหล่านี้ยังคงขาดแคลน แรงงานทักษะขั้นสูง ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ผลผลิตแรงงาน โดยเฉลี่ย (Average Labor Productivity) ยังอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะทักษะด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการใช้ภาษาต่างประเทศ และทักษะทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของวิสาหกิจอย่างแท้จริง

2.1.2.4 การเข้าสู่ตลาดระหว่างประเทศ (Internationalization) วิสาหกิจจำนวนมากยังต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจและนโยบายที่ไม่เอื้ออำนวย ทำให้ไม่สามารถเข้าสู่ตลาดเป้าหมายได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยังขาดจิตวิญญาณของการเป็นเจ้าของกิจการ (Entrepreneurial Spirit) และทักษะด้านการบริหารจัดการ ยังไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างครบถ้วน การแสวงหาหุ้นส่วนทางธุรกิจ (Business Partners) และการเข้าร่วมในเครือข่ายการผลิตของภูมิภาค (Regional Production Networks) ยังคงดำเนินการได้อย่างจำกัด รวมถึงยังมีปัญหาด้านการดำเนินงานให้ได้มาตรฐาน และการขอใบรับรองคุณภาพที่เกี่ยวข้องตามกฎระเบียบหรือข้อกำหนดระหว่างประเทศ

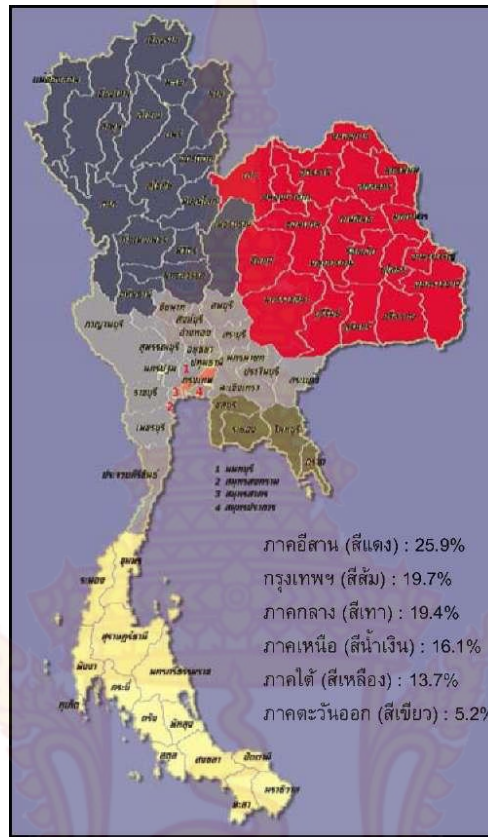
ประเด็นปัญหาข้างต้นถือเป็นปัญหาสำคัญของ ASEAN SMEs ที่มีความสำคัญลำดับต้น ๆ และจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาโดยเร่งด่วน แม้ว่าจะยังมีประเด็นปัญหาในมิติอื่น ๆ ด้วย เช่น การเข้าถึงปัจจัยการผลิต การบริหารจัดการ ต้นทุน การแข่งขันที่เป็นธรรมในตลาด กฎหมายธุรกิจระหว่างประเทศ เป็นต้น ประเทศสมาชิกในประชาคมอาเซียนจึงต้องตระหนักถึงประเด็นปัญหาเหล่านี้ และร่วมมือกันอย่างจริงจังในการผลักดันแนวนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับประสิทธิภาพของ ASEAN SMEs อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืนต่อไป (สุดดี วงศ์เกียรติขจร, <http://www.thai-aec.com/800#ixzz3Lp3orig4>, 8 สิงหาคม 2557)

สถานการณ์ SMEs ในประเทศไทย ผู้ประกอบการทั้งประเทศเป็น SMEs ถึงร้อยละ 99 ส่วนใหญ่ ดำเนินธุรกิจค้าส่งค้าปลีก อยู่ในภาคอีสานในปี 2553 จำนวนผู้ประกอบการ SMEs ทั้งประเทศมีอยู่ถึง 2.91 ล้านราย คิดเป็นร้อยละ 99 ของผู้ประกอบการทั้งประเทศ ส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจอยู่ในภาคตะวันออก เฉียงเหนือมากถึง ร้อยละ 25.9 รองลงมาเป็นกรุงเทพฯ ร้อยละ 19.7 และภาคกลาง ร้อยละ 19.4 ขณะที่ พิจารณาประเภทธุรกิจ พบว่า SMEs ที่ดำเนินธุรกิจอยู่ในกลุ่มค้าส่งค้าปลีก มีจำนวน ร้อยละ 49.7 รองลงมาเป็นกลุ่มการผลิตอุตสาหกรรม ร้อยละ 17.9 โรงแรมและภัตตาคาร ร้อยละ 9.3 ส่วนกลุ่ม ประมงเป็นกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 0.01 (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, 2555, หน้า 1)

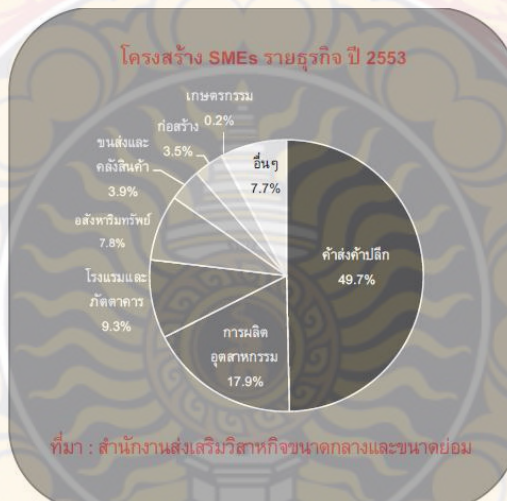
ตารางที่ 2.3 โครงสร้างวิสาหกิจไทย ปี พ.ศ.2553

ขนาดกิจการ	จำนวน (ราย)	สัดส่วน (%)
กิจการขนาดเล็ก	2,894,780	99.0
กิจการขนาดกลาง	18,387	0.6
กิจการขนาดใหญ่	9,140	0.3
กิจการที่ไม่ระบุขนาด	2,605	0.1
รวม	2,924,912	100.0

ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, (2553)

ภาพที่ 2.1 แสดงจำนวนผู้ประกอบการ SMEs แบ่งตามภาค ปี พ.ศ.2553
ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, (2553)

ภาพที่ 2.2 แสดงโครงสร้าง SMEs รายธุรกิจ ปี พ.ศ.2553
ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, (2553)

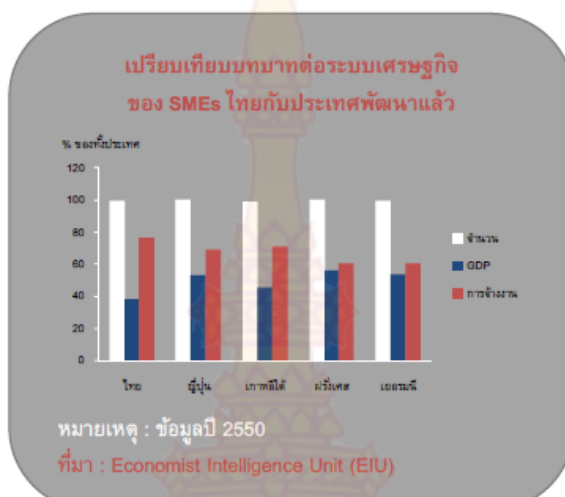
SMEs มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย สร้างผลผลิตให้แก่ประเทศร้อยละ 37 และจ้างงานสูงเกือบร้อยละ 80 นอกจากนี้จำนวน SMEs ที่มากกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่อย่างมากแล้ว SMEs ยังมีส่วนสำคัญต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ระบบเศรษฐกิจโดยในปี 2553 SMEs มีส่วนสร้างผลผลิต (GDP) ให้แก่ประเทศ ร้อยละ 37.1 ขณะที่มูลค่าส่งออกของ SMEs อยู่ที่ 1.75 ล้านล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 28.4 ของมูลค่าส่งออกรวม และมูลค่านำเข้าอยู่ที่ 1.77 ล้านล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 30.4 ของมูลค่านำเข้ารวม นอกจากนี้ SMEs ยังมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการจ้างงานของประเทศ โดยมีแรงงานในภาคธุรกิจ SMEs ถึง 10.51 ล้านคน หรือร้อยละ 77.9 ของจำนวนแรงงานทั้งประเทศ หากเปรียบเทียบกับ SMEs ของกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว อาทิ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ฝรั่งเศส และเยอรมนี จะเห็นได้ว่า SMEs ในประเทศเหล่านี้มีส่วนสร้างผลผลิตให้แก่ประเทศสูงกว่าร้อยละ 50 สะท้อนให้เห็นว่า SMEs ไทยยังสามารถเพิ่มบทบาทและความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สูงขึ้นได้อีก หากมีการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจให้สูงขึ้นขณะเดียวกันภาครัฐก็ต้องลดอุปสรรคและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการดำเนินธุรกิจให้เอื้อต่อการขยายตัวของ SMEs อาทิ เทคโนโลยี ระบบโลจิสติกส์ ต้นทุนพลังงาน ฐานข้อมูลลูกค้า และความรู้ในการทำธุรกิจระหว่างประเทศ

**เปรียบเทียบบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจ
ของ SMEs กับผู้ประกอบการขนาดใหญ่ของไทย**

ตัวชี้วัด	SMEs	ขนาดใหญ่
จำนวนกิจการ (ราย)	2,913,167	9,140
GDP ณ ราคาคงที่ (ล้านบาท)	1,849,132	2,238,024
GDP Growth (%YoY)	7.9	9.5
มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	1,753,804	4,112,901
มูลค่านำเข้า (ล้านบาท)	1,775,083	3,636,435
จำนวนแรงงาน (ล้านคน)	10.5	3.0

หมายเหตุ : ข้อมูลปี 2553
ที่มา : สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ภาพที่ 2.3 แสดงการเปรียบเทียบบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของ SMEs กับผู้ประกอบการขนาดใหญ่ของไทย
ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, (2553)

ภาพที่ 2.4 แสดงการเปรียบเทียบบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของ SMEs ไทยกับประเทศพัฒนาแล้ว
ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, (2553)

2.2 ข้อมูลทั่วไปของประชาคมอาเซียน

2.2.1 ความเป็นมาของอาเซียน

กลางทศวรรษที่ 60 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์การเมืองในหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น การที่นายพลซูฮาร์โต (Soeharto) ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้นำอินโดนีเซียคนใหม่หลังเกิดกบฏคอมมิวนิสต์ในปี ค.ศ. 1965 และทำให้ซูการ์โนต้องลงจากตำแหน่ง การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ทำให้นโยบายต่างประเทศของอินโดนีเซียเปลี่ยนแปลงจากนโยบายนิยมจีนไปสู่ นโยบายที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประเทศฝั่งตะวันตกมากขึ้น เพื่อต่อต้านการแผ่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์และรวมถึงการยกเลิกนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซีย ในขณะที่สิงคโปร์ได้ถอนตัวเองออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย เพื่อเป็นรัฐอิสระในปี ค.ศ. 1965 และเมื่อฟิลิปปินส์ได้ประธานาธิบดีคนใหม่ คือ เฟอร์ดินานด์ อี มาร์กอส (Ferdinand E. Marcos) ได้พยายามสานสัมพันธ์กับมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองภายในประเทศในภูมิภาคฯ ทำให้ความขัดแย้งระหว่างประเทศในภูมิภาคฯ บรรเทาลง แต่กลับเกิดความตึงเครียดเพิ่มมากขึ้นจากกรณีสงครามอินโดจีน และการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคที่ได้รับจากการสนับสนุนจากจีนหรือสหภาพโซเวียต ซึ่งถือว่าเป็นภัยคุกคามต่อภูมิภาคฯ เป็นอย่างยิ่ง (พิชญ สุวรรณชฎ, 2540, หน้า 55-56) และทำให้ผู้นำ 5 ชาติในภูมิภาคฯ อันได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ ตระหนักถึงความจำเป็นในการก่อตั้งองค์การในระดับภูมิภาคที่จะช่วยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านภัยคุกคามต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้อาเซียนจึงได้รับการสถาปนาขึ้นจากปฏิญญากรุงเทพฯ (The Bangkok Declaration) โดยประเทศผู้ก่อตั้งตกลงร่วมมือกันเพื่อเร่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาและความก้าวหน้าทางสังคมและวัฒนธรรม ในภูมิภาคฯ ในขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญกับการสร้างเสถียรภาพและสันติภาพในภูมิภาคฯ

โดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก (Gill, 1997, p. 30) จำนวนสมาชิกของอาเซียนที่เริ่มจาก 5 ประเทศ ในปี ค.ศ.1967 ก็ได้ขยายเป็น 6 ประเทศ ในปี ค.ศ.1989 เมื่อบรูไนได้รับเอกราชจากอังกฤษ และเมื่อสงครามเย็นจบลงในต้นทศวรรษที่ 90 เวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน ซึ่งเป็นครั้งแรกที่อาเซียนให้การยอมรับประเทศที่มีระบอบการปกครองแบบสังคมนิยมเข้าเป็นสมาชิก ต่อมาสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ ได้เข้ามาเป็นสมาชิกในปี ค.ศ.1997 และราชอาณาจักรกัมพูชาเข้ามาเป็นสมาชิกในปี ค.ศ.1999

2.2.2 วัตถุประสงค์ และหลักการของอาเซียน

ปฏิญญากรุงเทพฯ ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

1. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และการบริหาร
2. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
3. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ พัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
6. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม และ
7. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอกองค์การความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ (กรมประชาสัมพันธ์, 2554, หน้า 7)

2.2.3 ความร่วมมือของอาเซียน

การดำเนินงานด้านความร่วมมือของอาเซียนอาจแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ระหว่าง ปี ค.ศ.1967 - 1977 หรือในช่วง 10 ปีแรกของการก่อตั้งอาเซียนเป็นช่วงการปรับเปลี่ยนทัศนคติเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาความขัดแย้งระหว่างกันที่เคยมีมาก่อนในภูมิภาค ความร่วมมือในช่วงนี้จึงเป็นด้านการพัฒนาสังคมวัฒนธรรมและสันติภาพเป็นสำคัญ ระยะที่ 2 ระหว่างปี ค.ศ.1977 - 1987 เป็นช่วงของการขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอาเซียน มีการก่อตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนและการสถาปนาความร่วมมือกับประเทศคู่เจรจา จึงเป็นช่วงการขยายสาขาความร่วมมือเพื่อรับปัญหาใหม่ ๆ เช่น ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านโรคเอดส์ ระยะที่ 3 ระหว่างปี ค.ศ.1987 - 1997 เป็นช่วงที่อาเซียนได้ขยายสมาชิกภาพจนครบ 10 ประเทศ และเป็นช่วงที่ภูมิภาคประสบวิกฤตการณ์ทางการเงินและเศรษฐกิจ รวมทั้งเกิดกระแสโลกาภิวัตน์ อาเซียนจึงได้กำหนดวิสัยทัศน์อาเซียน ค.ศ.2020 และได้จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อดำเนินการตามวิสัยทัศน์ดังกล่าว ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้อาเซียนตระหนักถึงความสำคัญของความร่วมมือเฉพาะด้านมากขึ้น และยกระดับความร่วมมือในด้านดังกล่าวให้ทัดเทียมกับความร่วมมือด้านการเมืองและเศรษฐกิจด้วยการปรับเปลี่ยนและยกระดับกลไกความร่วมมือด้านการเมืองและเศรษฐกิจด้วยการปรับเปลี่ยนและยกระดับกลไกความร่วมมือ เช่น จากระดับคณะกรรมการเป็นระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสและระดับรัฐมนตรี สำหรับระยะที่ 4 คือระหว่างปี ค.ศ.1997

ถึงปัจจุบัน เป็นช่วงของการปรับปรุงองค์กรที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรวมตัวของอาเซียนซึ่งมุ่งเร่งรัดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ให้ทันกับระดับการพัฒนาของประเทศอาเซียนเดิม (กรมอาเซียน, กระทรวงการต่างประเทศ, 2552, หน้า 12)

2.2.3.1 ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ

อาเซียนตระหนักถึงการแข่งขันทางเศรษฐกิจในเวทีโลกจึงวางมาตรการความร่วมมือทางด้านนี้เพื่อสร้างศักยภาพในการแข่งขันกับประเทศและภูมิภาคอื่น ๆ เช่น เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA) เกิดขึ้นจากข้อเสนอของอดีตนายกรัฐมนตรี อานันท์ ปันยารชุน ของประเทศไทย ในปี ค.ศ.1992 เป็นข้อตกลงว่าด้วยการลดภาษีศุลกากรระหว่างสมาชิกเพื่อลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างกันและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในฐานะผู้ผลิตและผู้ส่งออก พร้อมทั้งดึงดูดนักลงทุนจากภายนอกให้เข้ามาลงทุนเพิ่มมากขึ้น (สุวิทย์ ตราสุวรรณ, 2555, หน้า 20) ต่อมาอาเซียนได้ขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจเพิ่มเติมเพื่อให้การรวมตัวทางเศรษฐกิจสมบูรณ์แบบและมีทิศทางชัดเจน โดยจัดตั้งเขตลงทุนอาเซียน (ASEAN Investment Area: AIA) ในปี ค.ศ.1997 เพื่อส่งเสริมการลงทุนทั้งภายในและภายนอกภูมิภาค ส่งเสริมการเปิดการค้าเสรี การท่องเที่ยว การเงิน การเกษตร และสนับสนุนการเชื่อมโยงด้านคมนาคมขนส่ง รวมถึงการเสนอให้มีความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดนและข้ามแดน (สภาพนักงานมหาวิทยาลัยบูรพา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555, หน้า 26)

2.2.3.2 ความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง

อาเซียนมุ่งเน้นความร่วมมือในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงภายในภูมิภาค เนื่องจากตระหนักว่าสันติภาพและความมั่นคงเป็นพื้นฐานในการพัฒนาในด้านอื่น ๆ โดยการลงนามในสนธิสัญญาที่สำคัญ ได้แก่ การประกาศให้ภูมิภาคอาเซียนเป็นเขตแห่งสันติภาพ เสรีภาพ และความเป็นกลาง (Zone of Peace, Freedom and Neutrality: ZOPFAN) ในปี ค.ศ.1971 การจัดทำสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือกันในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia: TAC) เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1976 มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในภูมิภาค ห้ามแทรกแซงและคุกคามประเทศอื่น ๆ เพื่อสร้างเสถียรภาพและสันติสุขในภูมิภาค (สภาพนักงานมหาวิทยาลัยบูรพา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555, หน้า 26) ต่อมาในปี ค.ศ.1994 การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนที่กรุงเทพฯ ได้มีการประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (ASEAN Regional Forum: ARF) เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก สำหรับการทำสนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asian Nuclear-Weapon-Free Zone Treaty: SEANWFZ) ที่ได้รับการยอมรับใน

ประชาคมนานาชาติว่าเป็นความพยายามในการประกาศเจตนารมณ์ต่อต้านการแพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้มีการลงนามในปี ค.ศ.1995 (พิชญ สุวรรณะชฎ, 2540, หน้า 140)

2.2.3.3 ความร่วมมือเฉพาะด้าน

ความร่วมมือเฉพาะด้าน คือ ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ที่มีใช้ด้านการเมืองและเศรษฐกิจ มีวัตถุประสงค์สำคัญ เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชากร ในภูมิภาคให้มีมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดี ส่งเสริมและรักษาเอกลักษณ์ประเพณีและวัฒนธรรม ตลอดจนส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนในภูมิภาค เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์เบื้องต้นประการหนึ่งของอาเซียนในการส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีทัดเทียมกับประชาชนในประเทศที่พัฒนาแล้ว และเพื่อให้ประชาชนอาเซียนสามารถได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการทางการเมืองและเศรษฐกิจได้อย่างเต็มที่ (กรมอาเซียน, กระทรวงการต่างประเทศ, 2552, หน้า 12) ปฏิญญากรุงเทพได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการพัฒนาความร่วมมือเฉพาะด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการยกระดับความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การคุ้มครองและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การพัฒนาที่ยั่งยืนและความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรมและสนเทศของอาเซียน ซึ่งช่วยส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนอาเซียน ตลอดจนปลูกจิตสำนึกในความเป็นอาเซียน

2.2.3.4 ความร่วมมือกับประเทศภายนอกอาเซียน

ประเทศไทยมีบทบาทสนับสนุนให้อาเซียนมีความร่วมมือกับประเทศนอกอาเซียน เพื่อเสริมสร้างการเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นดังปรากฏในความร่วมมืออาเซียน +3 (ASEAN plus 3) ซึ่งประกอบด้วย ประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ ร่วมกับ ญี่ปุ่น จีน และสาธารณรัฐเกาหลี รวมทั้งได้ทำการสถาปนาความสัมพันธ์ในลักษณะของประเทศคู่เจรจา (ASEAN plus 1) กับอีก 9 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน สาธารณรัฐเกาหลี อินเดีย และรัสเซีย และมีความร่วมมือกับหนึ่งกลุ่มประเทศ ได้แก่ สหภาพยุโรป นอกจากนี้ อาเซียนยังมีความสัมพันธ์เฉพาะด้านกับปากีสถาน และมีสถานะเป็นผู้สังเกตการณ์ขององค์การสหประชาชาติด้วย (สภาพนักงานมหาวิทยาลัยบูรพา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555, หน้า 28)

2.2.4 เสาหลัก 3 ประการของประชาคมอาเซียน

ประชาคมอาเซียนเกิดจากการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนที่บาหลี อินโดนีเซีย ในปี ค.ศ.2003 อาเซียนได้พยายามแสดงให้เห็นทั่วโลกได้ว่าอาเซียนสามารถรวมกันเป็นหนึ่งได้ โดยการประกาศการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ขึ้นภายในปี ค.ศ.2020 และต่อมาได้มีการร่นระยะเวลา เพื่อให้มีการรวมกันเป็นประชาคมอาเซียนให้ได้ ในปี ค.ศ.2015 โดยประกอบด้วยเสาหลัก 3 ประการ ได้แก่

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community: APSC) มีวัตถุประสงค์และหลักในการให้ภูมิภาคฯ แห่งนี้เป็นประชาคมที่อยู่บนพื้นฐานของกฎกติกาเดียวกัน มีค่านิยมและบรรทัดฐานร่วมกัน เป็นภูมิภาคที่มีความเป็นพลวัต มีมุมมองที่เปิดกว้างยอมรับการบูรณาการ

ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว และการพึ่งพาอาศัยกันและกันของประเทศต่าง ๆ ในโลก (ASEAN Secretariat, 2009, pp. 5-19)

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) คาดหวังให้อาเซียนมีตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Single Production Base) และมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน แรงงานฝีมืออย่างเสรี และการเคลื่อนย้ายทุนที่เสรีมากขึ้น (Free Flow of Goods, Services, Skilled Labors and Free Flow of Capital) รวมทั้งผู้บริโภครสามารถเลือกสรรสินค้า/บริการ ที่มีความหลากหลายและมีคุณภาพจากภายในภูมิภาคฯ และสามารถเดินทางภายในอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น (ASEAN Secretariat, 2008, pp. 1-38)

3. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio - cultural Community: ASCC) มีคุณลักษณะในการให้ความสำคัญกับการพัฒนามนุษย์ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม ความยุติธรรม และสิทธิ ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม การสร้างอัตลักษณ์อาเซียนและการลดช่องว่างการพัฒนา (ASEAN Secretariat, 2009, pp. 67-92)

2.2.4.1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน

การก่อตั้งและการดำเนินงานของอาเซียนมีพื้นฐานจากปัจจัยเรื่องการเมืองและความมั่นคงของภูมิภาค ดังนั้นเมื่ออาเซียนพัฒนามาเป็นประชาคมอาเซียนจึงได้ให้ความสำคัญและสานต่อความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศสมาชิก และจัดตั้งขึ้นเป็นหนึ่งในเสาหลักของประชาคมอาเซียน มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่จะทำให้ประเทศในภูมิภาคอยู่อย่างสันติสุข โดยการแก้ไขปัญหาในภูมิภาคโดยสันติวิธี และยึดมั่นในหลักความมั่นคงรอบด้านสมาชิกแต่ละประเทศมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน มีเสถียรภาพ และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน นอกจากนี้แล้วยังต้องตระหนักถึงภัยคุกคามทางความมั่นคง โดยในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 10 เดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2004 ที่เวียงจันทน์ ได้มีการรับรองแผนปฏิบัติการประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (วิทย์ บัญชิตกุล, 2554, หน้า 44) จะทำให้ความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน มีการพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยเป็นหลักประกันต่อประชาชนและประเทศสมาชิกอาเซียนให้อยู่อย่างสันติระหว่างกันและกัน และกับโลกภายนอกในบรรยากาศของความเป็นประชาธิปไตย ความยุติธรรม และการมีความปรองดองต่อกัน ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียนจะส่งเสริมพัฒนาการด้านการเมืองโดยยึดหลักการของประชาธิปไตย นิติธรรม ธรรมาภิบาล ความเคารพ การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพบนพื้นฐานภายใต้กฎบัตรอาเซียน โดยจะเป็นตัวเชื่อมต่อให้ประเทศสมาชิกอาเซียนมีการติดต่อและมีความร่วมมือระหว่างกัน เพื่อสร้างบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ และกลไกร่วมกันในการบรรลุเป้าหมายอาเซียนในด้านการเมืองและความมั่นคง ซึ่งจะให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง โดยทุกภาคส่วนของสังคมมีส่วนร่วมและได้ผลประโยชน์จากการรวมตัวและการสร้างประชาคมโดยไม่คำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือพื้นเพทางสังคมและวัฒนธรรม

ในการปฏิบัติตามแผนงาน อาเซียนจะต้องพยายามส่งเสริมและสนับสนุนการให้ความเท่าเทียมทางเพศ แนวทางหลักในนโยบาย ความอดกลั้น การเคารพความหลากหลาย ความเท่าเทียมกัน และมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน ในเวลาเดียวกันเพื่อประโยชน์ในการปกป้องและส่งเสริมสันติภาพในภูมิภาค ประชาคมการเมืองและความมั่นคง อาเซียนจะส่งเสริมความร่วมมือที่แน่นแฟ้นและมีผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา และมิตรประเทศประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียนสนับสนุนแนวทางด้านความมั่นคงที่ครอบคลุมทุกมิติ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องต่อพัฒนาการด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมอย่างใกล้ชิด ยึดหลักการในการละเว้นการรุกรานหรือใช้กำลัง และการกระทำใด ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศและการพึ่งพาการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยสันติวิธี ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ ได้แก่ 1) ประชาคมที่มีกติกา และมีการพัฒนาค่านิยมและบรรทัดฐานร่วมกัน 2) ประชาคมที่ทำให้ภูมิภาคมีความเป็นเอกภาพ มีความสงบสุข มีความแข็งแกร่ง พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาความมั่นคงที่ครอบคลุมในทุกมิติ และ 3) ประชาคมที่ทำให้เป็นภูมิภาคที่พลวัตและมองไปยังโลกภายนอกที่การรวมตัวและลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น (ทีมนักวิชาการอาเซียน, 2555, หน้า 38-40)

2.2.4.2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เป็นเสาหลักทางด้านเศรษฐกิจของภูมิภาค แนวคิดนี้เป็นผลมาจากการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 9 ที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซีย และจัดทำแผนปฏิบัติการขึ้นในการประชุมปีถัดมา มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความ มั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้โดย

- 1) มุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี ค.ศ.2020
- 2) ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (Single Market and Production Base) โดยจะริเริ่มกลไกมาตรการใหม่ ๆ ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่มทางเศรษฐกิจที่มีอยู่แล้ว
- 3) ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน
- 4) ส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาค ตลาดการเงินและตลาดทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้าง (คณะกรรมการการค้าต่างประเทศ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ, 2550, หน้า 16)

นอกจากนี้อาเซียนได้จัดทำแผนการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint) ซึ่งอ้างอิงมาจากเป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนตามแถลงการณ์บาหลี ฉบับที่ 2 (Bali Concord II) ซึ่งเป็นแผนงานบูรณาการการดำเนินงานในด้านเศรษฐกิจเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ 4 ด้าน ได้แก่

1. การเป็นตลาดผลิตเดี่ยว โดยจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และ แรงงานฝีมืออย่างเสรี รวมทั้งการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น กำหนดเป้าหมายเวลาที่จะค่อย ๆ ลดหรือยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภาษีสำหรับประเทศสมาชิกเก่า 6 ประเทศ และเปิดเสรีการลงทุนภายในปี พ.ศ.2553 เปิดตลาดภาคบริการและเปิดเสรีการลงทุน ภายในประเทศ ปี พ.ศ.2558

2. การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียนโดยให้ความสำคัญ กับประเด็นด้านนโยบายที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มภาคเศรษฐกิจ เช่น นโยบายการแข่งขัน การคุ้มครอง ผู้บริโภค สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษี และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงิน การขนส่ง เทคโนโลยีสารสนเทศ และพลังงาน)

3. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค ส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศสมาชิก

4. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก ประสานนโยบายเศรษฐกิจความร่วมมือทาง เศรษฐกิจ เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรีของอาเซียนกับประเทศคู่เจรจาต่าง ๆ ส่งเสริมการสร้างเครือข่าย ในการผลิต จัดจำหน่ายภายในภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก (วิทย์ บัณฑิตกุล, 2554, หน้า 45-46)

2.2.4.3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

แผนปฏิบัติงานของประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนถูกสร้างขึ้น ในปี ค.ศ.2004 หลังจากระบุการประกาศแผนจัดตั้งประชาคมอาเซียนเพียง 1 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อให้อาเซียนเป็นสังคมที่ เอื้ออาทรและแบ่งปัน ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี และมีการพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับ คุณภาพชีวิตของประชาชน และส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน (ASEAN Identity) โดยเน้นความร่วมมือ ในด้านต่าง ๆ อาทิ

- 1) การพัฒนาสังคม เป็นการยกระดับความเป็นอยู่ของผู้ด้อยโอกาสและ ผู้ที่อาศัยในถิ่นทุรกันดาร และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม
- 2) การพัฒนาการฝึกอบรม การศึกษาขั้นพื้นฐานและสูงกว่า การพัฒนาทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสร้างงาน และการคุ้มครองทางสังคม
- 3) ส่งเสริมความร่วมมือด้านสาธารณสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกัน และ ควบคุมโรคติดต่อ
- 4) การจัดการปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม
- 5) การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเขียน นักคิดและศิลปินในภูมิภาค (คณะกรรมการต่างประเทศ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ, 2550, หน้า 17) เพื่อรองรับการเป็นประชาสังคม และวัฒนธรรมอาเซียน จึงได้จัดทำแผนงานการจัดตั้งประชาสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community Blueprint) ซึ่งอ้างอิงมาจากเป้าหมายการรวมกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรม

ตามแถลงการณ์บาหลี่ ฉบับที่ 2 (Bali Concord II) ซึ่งประกอบด้วยความร่วมมือ 6 ด้าน ได้แก่ (วิทย์ บัณฑิตกุล, 2554, หน้า 46-47)

- 5.1) การพัฒนามนุษย์ (Human Development)
- 5.2) การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม (Social Welfare and Protection)
- 5.3) ความยุติธรรมและสิทธิ (Social Justice and Rights)
- 5.4) ส่งเสริมความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Sustainability)
- 5.5) การสร้างอัตลักษณ์อาเซียน (Building ASEAN Identity)
- 5.6) การลดช่องว่างทางการพัฒนา (Narrowing the Development Gap)

2.2.5 ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทยและกลยุทธ์ในการตั้งรับ

เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ประเทศไทยจะได้รับผลประโยชน์ในทางบวกหรือผลดีที่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งเป็นสิ่งที่คนไทยเน้นย้ำกันเป็นพิเศษ (จุฑา เทียนไทย, <http://www.thai-aec.com/293#ixzz4PRISzQto>, 8 สิงหาคม 2557) ดังนี้

ตารางที่ 2.4 ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทยและกลยุทธ์ในการตั้งรับ

ประการที่	ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทย	กลยุทธ์ในการตั้งรับ
1.	มีตลาดสินค้าและบริการที่ใหญ่ขึ้น นักธุรกิจไทยจะมีตลาดการค้าที่ใหญ่ขึ้น เพราะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 580 ล้านคน เพราะทั้ง 10 ประเทศนี้ต่างก็มีจำนวนมหาศาลพอสมควร โดยเฉพาะอินโดนีเซีย ซึ่งมีประชากรประมาณ 220 ล้านคน บวกกับ ฟิลิปปินส์ ประมาณ 87 ล้านคน เวียดนาม 84 ล้านคน ไทยอีกประมาณ 63 ล้านคน นับว่าจะการเพิ่มโอกาสทางการค้า เนื่องจากมีขนาดตลาดที่ใหญ่โตขึ้น และจะเอื้อให้การผลิตในลักษณะที่ผลิตมากขึ้น ต้นทุนต่ำลงย่อมมีโอกาสมากขึ้นด้วย (Economies of Scale) แต่ทั้งนี้ทั้งนี้ แต่ละประเทศก็ต้องออกแรงขยันหาตลาดและมีกลยุทธ์ที่เหมาะสมในการหาลูกค้าเช่นกัน	กลยุทธ์ในด้านการตลาด การหาลูกค้าจะต้องพบทวนใหม่ เนื่องลูกค้าใหม่ที่เข้ามาในประเทศย่อมนำกลยุทธ์ที่เขาเคยประสบความสำเร็จหรือเหนือกว่าเราออกมาใช้และมีการนำวัฒนธรรมในการบริโภคสินค้าเข้ามาให้นักการตลาดของเราได้เรียนรู้เพิ่มมากขึ้นจากเดิม เราต้องเรียนรู้พฤติกรรมกรรมการบริโภคสินค้าและบริการตลอดจนลูกเล่นทางการค้าของเขา รวมทั้งความเชื่อต่างๆ การปรับตัวของธุรกิจภายในประเทศจะต้องทันต่อเหตุการณ์และสภาพของตลาดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ใครปรับตัวหรือมีการเตรียมการที่ดีย่อมได้ผลในทางบวกแต่ในทางตรงกันข้ามหากพ่อค้าของเราปรับตัวช้า จะสูญเสียโอกาสและอาจจะสูญเสียฐานของลูกค้าเดิมไปด้วย

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ประการที่	ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อ ธุรกิจไทย	กลยุทธ์ในการตั้งรับ
2.	<p>การขยายการลงทุนจากต่างประเทศมาไทยจะกระทำได้ง่ายขึ้น หากเป็นไปตามข้อตกลงที่ได้ตกลงกันได้ และประเทศไทยได้เปรียบประเทศอื่นๆ หลายประการ โดยเฉพาะทัศนคติของคนไทยที่มีต่อนักลงทุนชาวต่างชาติ นั้นดีมาก แม้ว่าบางครั้งการลงทุนของต่างชาติมาลงทุนในประเทศไทยไม่ได้ก่อให้เกิดรายได้แก่ชุมชนการจ้างงาน หรือการนำเทคโนโลยีมาช่วยประเทศไทยเลย แต่คนไทยก็ไม่เคยรังเกียจนักลงทุนเหล่านี้ เหมือนดังประเทศอื่น อีกทั้งระเบียบกฎหมายด้านการลงทุน ประเทศไทยอาจกล่าวได้ว่าเปิดโอกาสมากกว่าหลายๆ ประเทศในภูมิภาคนี้ แม้กระทั่งหากเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างลาวหรือพม่า เป็นต้น</p>	<p>กลยุทธ์ในด้านการลงทุนและการเงิน จำเป็นต้องพัฒนาให้ทันการเข้ามาของต่างชาติ การเปิดเสรีมากเกินไปนอกจากจะทำให้ฐานะของประเทศไทยเกิดความเสี่ยงมากขึ้นแล้ว ไทยจะไม่สามารถหาประโยชน์ได้มากเหมือนแต่ก่อนที่ยังไม่เปิดเสรีในด้านนี้ กฎหมายหรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาครัฐด้านการลงทุนและการเงินจะต้องรีบปรับระบบกันใหม่ (Reengineering) ในขณะนี้ เพื่อให้ประเทศได้รับผลได้อย่างเต็มที่และต้องหามาตรการในการลดความเสี่ยงในด้านการลงทุนและการเงิน ทุกรูปแบบ แต่มิใช่เป็นการสกัดกั้นอย่างมีอคติต่อนักลงทุนชาวต่างชาติ รวมทั้งกฎหมายที่ว่าด้วยการถือครองอสังหาริมทรัพย์เช่น ที่ดิน เป็นต้น มิฉะนั้นแล้ววันข้างหน้าคนไทยจะไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง ธุรกิจก็เป็นธุรกิจของต่างชาติที่เข้ามามีบทบาททำให้ธุรกิจท้องถิ่นที่มีมาแต่ช้านานสูญหายไปหมด โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย</p>

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ประการที่	ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อ ธุรกิจไทย	กลยุทธ์ในการตั้งรับ
3.	ประเทศไทยมีอำนาจในการเจรจาต่อรองต่อเวทีโลกได้มากขึ้น เพราะมีฐานประชาคมอาเซียนสนับสนุนอยู่และไม่ใช่ไปแบบโดดเดี่ยวเหมือนเมื่อก่อน ซึ่งสามารถทำให้ประเทศคู่ค้าต้องรับฟังมากขึ้น	กลยุทธ์การสร้างและการขยายเครือข่าย โดยมีพันธมิตรคู่ค้าที่เป็นนักลงทุนต่างชาติในกลุ่มอาเซียนเพื่อจะเป็นฐานหรือตัวช่วยในการเจรจาต่อรองมากขึ้น ทั้งนี้ โดยอยู่บนพื้นฐานของความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ผลประโยชน์ร่วมกันและภายใต้ความเป็นธรรมและเสมอภาค รวมทั้งการเรียนรู้เทคนิคในการเจรจาต่อรองในรูปแบบต่างๆ ที่สอดคล้องต่อประเพณีและวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ
4.	นักธุรกิจไทย และผู้ที่เกี่ยวข้องด้านเศรษฐกิจและการค้ามีโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องให้ดีขึ้นจากเดิมเพื่อการรองรับการแข่งขัน และสามารถนำมาซึ่งเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่พร้อมจะออกไปเพื่อการแข่งขัน รวมทั้งประเทศไทยสามารถเรียนรู้เทคนิคด้านต่างๆ ของประเทศในกลุ่มนี้มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้าน การผลิต การตลาด การขนส่งและโลจิสติกส์ การจัดการ การเจรจาต่อรอง การเงิน การท่องเที่ยว การเดินอากาศ และอื่นๆ	การหาเทคโนโลยีในการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการให้ดำรงความเหนือกว่าให้ได้ การลงทุนพัฒนาและการวิจัยในด้านเทคโนโลยีของธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆ เป็นสิ่งจำเป็นและเป็นหนทางในการอยู่รอดและสร้างความได้เปรียบในด้านการแข่งขัน ภาครัฐต้องเห็นความสำคัญของการวิจัยและพัฒนาในด้านการผลิตและการบริการ และต้องมาช่วยภาคเอกชนในทุกวิถีทาง เพราะหากปล่อยให้ภาคเอกชนกระทำการแต่เพียงฝ่ายเดียวจะไม่ประสบความสำเร็จในระยะยาว เนื่องจากขาดงบประมาณและความร่วมมือของหน่วยงานราชการ การสร้างนวัตกรรมของประเทศไทยจะเป็นตัวจักรสำคัญในการสร้างความแตกต่างและความยั่งยืนของอุตสาหกรรมไทยเมื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ประการที่	ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อ ธุรกิจไทย	กลยุทธ์ในการตั้งรับ
5	การจ้างแรงงาน ที่ให้ค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าเดิม รวมทั้งการออกไปหารายได้เพิ่มขึ้นจากค่าแรงงานในกลุ่มประเทศอาเซียน ส่วนสถานประกอบการสามารถที่จะสร้างรายได้ของสถานประกอบการให้มากขึ้นจากการขยายตลาดและการเพิ่มปริมาณลูกค้ามากขึ้น และในที่สุดก็จะมีผลต่อรายได้ที่จะทำให้คุณภาพชีวิตของคนในสังคมไทยดีขึ้นรวมทั้งการได้รับสินค้าและการบริการที่ดีขึ้นหรือมีตัวเลือกและทางเลือกมากขึ้นจากเดิม	การเพิ่มทักษะในด้านภาษาท้องถิ่นของแต่ละประเทศนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ที่เคยมีมาแต่ก่อน แต่จำเป็นที่จะต้องมีการเรียนการสอนด้านภาษามาเลย์ ภาษาเวียดนาม ภาษาเขมร ลาว และภาษาพม่าให้มากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น ภาครัฐควรมีการพัฒนาทักษะเรื่องภาษา จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อเตรียมการผลิตนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีความพร้อมในด้านนี้
6.	การปรับปรุงแรงงานฝีมือในสาขาวิชาชีพต่างๆ (7 วิชาชีพ) ให้เท่าเทียมนานาประเทศ สาขาวิชาชีพเหล่านี้ ได้แก่ วิศวกร แพทย์ พยาบาล นักบัญชี นักสำรวจ ทันตแพทย์ และผู้ประกอบการ วิชาชีพ สถาปนิก เพราะสาขาวิชาชีพเหล่านี้เป็นสาขาวิชาชีพหน้าด่านของไทยที่มีความพร้อมสูง มีสมาคมและการรวมตัวที่มีประสิทธิภาพเป็นที่ประจักษ์และเป็นสมาคมที่ประชาคมอาเซียนได้ยกมาเป็นกลุ่มแรกของไทยที่จะมีการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่างๆ หากจะมีคนในประเทศสมาชิกเข้ามาทำงานในกลุ่มวิชาชีพทั้งเจ็ดนี้ในไทย แต่ในทางกลับกันหากคนไทยที่ทำงานในกลุ่มวิชาชีพเหล่านี้ยังไม่พร้อมในการปรับตัว ปัญหาที่จะตกมาสู่พวกเขาเช่นกัน ในประเด็นนี้ข้อสรุป	สร้างความรู้ในด้านภาษาของคนในกลุ่มวิชาชีพเหล่านี้ให้สามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว สามารถสื่อสารได้หลายภาษามากขึ้นจากแต่เดิม รวมทั้งเทคนิคและวิธีการใหม่ๆ ในการประกอบอาชีพในด้านนั้นๆ ที่จะต้องนำมาเสริมเพิ่มเติมความรู้ให้มากขึ้นจากเดิม รวมทั้งกลยุทธ์ในด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ที่หาหนทางจงใจให้คนดีและคนเก่งอยู่ในองค์กรของเราให้นานที่สุด ศาสตร์ในด้านการรักษาทรัพยากรมนุษย์ที่ทรงคุณค่าไว้ในองค์กรหรือ Talent Management ควรจะถูกหยิบยกมาพิจารณาและให้ความสำคัญมากขึ้น มิฉะนั้น จะเกิดเหตุการณ์สมองไหลไปสู่องค์กรของต่างชาติทั้งในและนอกประเทศไทยทั้งหมด

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ประการที่	ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อ ธุรกิจไทย	กลยุทธ์ในการตั้งรับ
6. (ต่อ)	ก็คือ การเปิดให้ผู้ประกอบอาชีพที่มีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการประสานงานวิชาชีพสาขาต่างๆ ทั้ง 7 สาขา (ASEAN Joint Coordinating Committee) และหน่วยงานที่กำกับดูแลวิชาชีพหรือองค์การระดับประเทศสมาชิกต่างๆ หรือสภาวิชาชีพ (Professional Regulatory Authority) หรือกระทรวง/องค์การที่เกี่ยวข้องของประเทศสมาชิก ขึ้นทะเบียนหรือออกใบอนุญาตให้ผู้ประกอบวิชาชีพชาวต่างชาติเข้ามาประกอบวิชาชีพในประเทศอาเซียนได้ โดยต้องปฏิบัติตามกฎและระเบียบภายในประเทศนั้นๆ ในทำนองกลับกันหากคนไทยที่ประกอบวิชาชีพเหล่านี้ก็สามารถที่จะไปทำงานยังประเทศอื่นที่มีค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าได้เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการไทย หรือแรงงานไทยก็จะมีโอกาสออกไปลงทุนหรือทำงานในต่างประเทศมากขึ้น และได้รับค่าตอบแทนที่สูงกว่าเดิม	
7.	การเสริมสร้างความสัมพันธ์ในด้านการเมือง การปกครองการป้องกันประเทศให้ดีขึ้น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและลดข้อขัดแย้งต่างๆ กับประเทศเพื่อนบ้านของไทย ไม่ว่าจะ เป็น พม่า กัมพูชา หรือประเทศอื่น ๆ โดยผ่านความร่วมมือด้านการค้าการลงทุนเป็นหัวหอก เหมือนที่เคยเป็นมาในอดีตและจะช่วยให้ด้านอื่น ๆ มีสัมพันธภาพอันดีตามมาในที่สุด	การเรียนรู้และการปรับตัวโดยอาศัยการศึกษา และการเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการวัฒนธรรมข้ามชาติหรือที่เรียกว่า Cross Cultural Management มาเป็นหลักเพื่อให้เกิดการผนึกความร่วมมือร่วมใจ ประองตอกันระหว่างคนไทยและประเทศเพื่อนบ้านให้อยู่ร่วมกัน โดยปราศจากข้อขัดแย้งทางด้าน สังคม เศรษฐกิจและการเมือง

2.2.5.1 ผลกระทบที่จะเกิดกับธุรกิจไทยจะออกมาในรูปแบบอื่น ๆ

1) ประเทศไทยสามารถหาวัตถุดิบ และทรัพยากรทางธรรมชาติจากแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์แทนการทำลายทรัพยากรภายในประเทศ เรียกได้ว่าไปหามาจากที่อื่นแทนการร่อยหรอของทรัพยากรภายในประเทศไทย ทำให้ไทยมีแหล่งนำเข้าวัตถุดิบจากนานาประเทศมากขึ้น และอาจช่วยในการดำเนินธุรกิจที่ลดต้นทุนในการผลิตและการดำเนินการลงได้ ในประเด็นนี้ การดำเนินกลยุทธ์อะไรก็ตามเหล่านี้ จะต้องดำเนินด้วยความรอบคอบและอยู่ภายใต้ความร่วมมือและผลประโยชน์ร่วมกัน มิฉะนั้น ประเทศไทยจะได้ชื่อว่ามีแต่นักธุรกิจที่ไปทำลายทรัพยากรของประเทศเขาหรือไปกอบโกยผลประโยชน์จากบ้านเขา

2) ประเทศไทยสามารถเกิดการเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น เรื่องธุรกิจ การค้า การท่องเที่ยว กฎหมาย การลงทุน การเงิน รวมทั้งการเรียนรู้ทางการเมือง สภาพสังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีจากประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนได้เป็นอย่างดี และที่สำคัญอย่างยิ่งของประเทศไทยในขณะนี้ คือ การเรียนรู้เรื่องการศึกษา การจัดการธุรกิจ การป้องกันปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน รวมทั้ง กลยุทธ์ กลวิธี ทางการค้า และ Business Model ซึ่งในที่นี้หมายถึงวิธีการหาเงินของประเทศต่าง ๆ ว่าเขาได้มาด้วยวิธีใด และนักธุรกิจ ครูอาจารย์ ด้านธุรกิจศึกษาและนักเศรษฐศาสตร์ หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง จะได้นำมาพัฒนาให้ดีขึ้น และช่วยให้คุณภาพชีวิตของสังคมไทยดีขึ้นในวันข้างหน้า กลยุทธ์ที่เหมาะสมคือการฝึกที่จะเป็นผู้เรียน หรือนักเรียนที่ดีที่คอยสังเกต จดจำ บันทึก ปรับปรุง ทดสอบ รวมทั้งเป็นนักฟังที่มีประสิทธิภาพ (Good Listener) เพื่อการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ความรู้เพื่อนำมาปรับปรุงการทำงานของเราให้ดีขึ้นไปจากเดิม

3) การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้เกิดแรงผลักดันแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง องค์กร หรืออุตสาหกรรมต่างๆ ปรับตัว ปรับปรุง พัฒนาตัวเองให้ทันต่อวิถีทางการทำงานของคน องค์กร หรืออุตสาหกรรมของประเทศต่าง ๆ ในประชาคมอาเซียน เช่น ครู อาจารย์ วิศวกร แพทย์ พยาบาล นักบัญชี นักสำรวจ ทันตแพทย์ สถาปนิก ต้องมีความรู้มากขึ้นจากเดิม ต้องหาความรู้ที่จะมาปิดจุดอ่อนของเราที่ยังด้อยชาติอื่น ๆ เช่น ความรู้ด้านภาษาอังกฤษ มาเพิ่มเติม ความรู้เดิม ๆ คงไม่สามารถเอามาใช้เพื่อการแข่งขันได้เหมือนเดิม แต่จะต้องขวนขวายหารูปแบบ และวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ด้วยเช่นกัน นับว่าเป็นโอกาสในการพัฒนา ปรับปรุง หรือแก้ไของค์ความรู้ด้าน เศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ การค้าการลงทุน การแพทย์ สถาปัตยกรรม ฯลฯ ให้ทันสมัยและมีความพร้อมมากขึ้นจากเดิม เป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาศึกษาของไทยในวันข้างหน้า นับเป็นโอกาสของบางสาขาวิชาชีพที่จะไปทำงานในกลุ่มประเทศในประชาคมอาเซียนได้ง่ายขึ้น และนี่อาจเป็นหนทางหนึ่งในการขจัดความยากจนของแรงงานไทยภายในประเทศบางคน เนื่องจากเขาสามารถมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการเคลื่อนย้ายไปทำงานต่างแดน ดังนั้น กลยุทธ์ที่เหมาะสม ก็คือ การเตรียมตัวแต่เนิ่น ๆ อย่างรอให้วันเวลาผ่านไปพยายามสะสมความรู้ ประสบการณ์ และทักษะ มาเพิ่มเติมให้เกิดคุณค่าในตนเอง

ให้มากขึ้น การเข้ารับการฝึกอบรมในด้านที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มขีดความสามารถหรือสมรรถนะของตน จะเป็นส่วนสำคัญในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการทำงานและการสร้างรายได้ให้ได้มากขึ้น

2.2.5.2 ผลกระทบในทางลบต่อประเทศไทย

ประการแรก ที่กล่าวขวัญและกล่าวกันมากในขณะนี้ ก็คือ จะมีแรงงานต่างชาติไหลเข้าสู่วิชาชีพ วงการอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากขึ้น และจะมาแย่งแรงงานที่เป็นคนไทยไป ทำให้แรงงานไทยเสียโอกาสในการถูกว่าจ้างลดลง ซึ่งมีหนทางที่จะเกิดขึ้นได้และเป็นไปได้เช่นกัน แต่เราไม่ควรลืมนำแรงงานเหล่านั้นมีทักษะเท่าเทียมกับแรงงานไทยหรือไม่ เพราะแรงงานไทยได้ชื่อว่าเป็นแรงงานที่มีทักษะพอสมควร แต่หากแรงงานต่างชาติมีทักษะที่เท่าเทียมกับแรงงานไทยหรือเหนือกว่า เพราะอย่างน้อยด้านภาษาอังกฤษที่เขาเหนือกว่านั้น เราก็คงต้องกำหนดยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ในการชวนชวนเพิ่มเติมความรู้ด้านนี้ เพื่อมาปิดจุดอ่อนของแรงงานไทยให้มากที่สุด เพียงแต่ว่าขณะนี้ เรามีหน่วยงานใดที่ได้ดำเนินการแล้วหรือยัง ซึ่งคงต้องรีบดำเนินการอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะภาครัฐซึ่งมีสถานศึกษาอยู่ในความดูแลควรจะเป็นหัวหอกหรือแกนนำ เพราะเราท่านก็ทราบถึงจุดอ่อนข้อนี้ดี

ประการที่สอง สิ่งที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ คือ ประเทศไทยอาจได้รับสินค้าและการบริการที่ไม่มีคุณภาพมาตรฐาน และไม่มีความปลอดภัยที่เพียงพอทะลักเข้ามาตีตลาด เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ บางอย่างซึ่งอาจอาศัยช่องว่างจากการเปลี่ยนแปลงแหล่งที่มาของสินค้าเสียใหม่ ทำที่มาจากประชาคมอาเซียน แต่อันที่จริงมาจากแหล่งผลิตจากที่อื่น ซึ่งสามารถเข้ามาตีตลาดของไทยได้ง่ายขึ้น และจะทำให้คนไทยต้องบริโภคสินค้าที่ด้อยคุณภาพไปโดยปริยาย เพราะสินค้าเหล่านี้ มักสร้างความแตกต่างด้วยการขายถูกกว่าประเทศอื่น ๆ ดังนั้น กลยุทธ์ที่เหมาะสมคือ การเพิ่มประสิทธิภาพหน่วยงานในการควบคุม ดูแล ด้านคุณภาพของสินค้าและบริการ ให้กระทำการอย่างเข้มงวด เพื่อผลประโยชน์ของสังคมไทยรวมทั้งการรณรงค์ของหน่วยงานภาครัฐให้รู้ถึงรายละเอียดของสินค้าและการบริการที่ได้มาตรฐาน รวมทั้งผลเสียของการใช้สินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานหรือมาจากต่างแดน

ประการที่สาม ทำให้การแข่งขันทางธุรกิจรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะผู้ประกอบการชาวไทยซึ่งต้องปรับตัวในด้าน การวิจัย และพัฒนาคุณภาพ เทคโนโลยีในการผลิต การจัดการ การฝึกอบรม ฯลฯ ซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการลงทุนที่เพิ่มขึ้นจากเดิมและผลสุดท้าย เมื่อมีต้นทุนในการดำเนินงานและการผลิตที่เพิ่มขึ้น ราคาสินค้าก็จะสูงขึ้นจากเดิมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้คนไทยต้องซื้อของแพงขึ้นและจะมีผลกระทบไปถึงภาวะเงินเฟ้อได้เช่นกัน

ประการที่สี่ ส่วนแบ่งของตลาดสินค้าที่เคยมีมา อาจต้องสูญเสียแก่นักลงทุนจากต่างชาติ ทำให้เสียลูกค้าเก่า เพราะเดิมมีผู้ค้าไม่มากรายแต่ตอนนี้กลับมีผู้ค้ามากรายขึ้น ซึ่งก็คงจะทำให้ผู้ค้าชาวไทยต้องเหนื่อยมากเป็นพิเศษไปจากเดิม เพื่อการรักษาฐานของผู้บริโภคไว้ และต้องปรับตัวพอสมควร

ประการที่ห้า ผู้บริโภคชาวไทยจะได้รับสินค้าและการบริการที่แปลกใหม่แต่ทำให้สินค้าไทยตัวเดิม โดยเฉพาะสินค้า การเกษตร เช่น ผัก ผลไม้ไทย จะได้รับความเสียหายทันทีทำให้คุณภาพชีวิตของเกษตรกรไทย ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศแอลง เหมือนที่เคยกับผลไม้ของประเทศจีนที่เข้าสู่ประเทศไทย แม้ว่าประเทศไทยจะบอกว่าเราได้ส่งออกไปยังประเทศจีนเช่นกัน แต่ผลได้ผลเสีย เรายังคงเป็นรองอยู่ และเมื่อเกิดประชามติเศรษฐกิจอาเซียนเช่นนี้ เราก็คงได้เห็นการบริโภคสินค้าแปลก ๆ เกิดขึ้นอีก ทำให้เกิดกระแสการบริโภคสินค้าใหม่จากต่างชาติเกินความจำเป็นและพอเพียงแก่สังคมไทย แต่ละเลยสินค้าที่ผลิตภายในประเทศ และจะมีผลทำให้เกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา เดือดร้อนกันตาม ๆ หากไม่มีการควบคุมดูแลกันให้ดีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงเกษตรของไทย นอกจากนี้ จะทำให้รัฐต้องเสียค่าใช้จ่ายงบประมาณเพิ่มขึ้น ในการดูแลผู้ค้า ผู้ส่งออก ผู้นำเข้า ผู้บริโภคชาวไทย โดยจะมีผลกระทบต่อกรออกกฎหมาย และระเบียบต่าง ๆ อันจะทำให้หนักธุรกิจไทย พลอยเสียหายหรือได้รับผลกระทบกระเทือนตามไปด้วย และทำให้เกิดความยุ่งยากในการประกอบการมากขึ้น

ประการที่หก การเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จะทำให้นักลงทุนชาวไทยหนีไปลงทุนในประเทศอื่น มีผลต่อการจ้างแรงงานไทยภายในประเทศ รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมต่าง ๆ อาจต้องหยุดชะงักลง ทั้งนี้ เพราะแรงงานไทยขาดแคลน เนื่องจากไปทำงานในต่างประเทศที่ได้ค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่า ทำให้เกิดปัญหาแรงงานในประเทศมากขึ้น ในทางกลับกัน เราอาจต้องหางานต่างด้าวมาทำงานในประเทศไทย รวมทั้งการไปจ้างทำการผลิตในต่างประเทศ ที่มีค่าจ้างแรงงานที่ถูกกว่า (Outsourcing) สามารถกระทำได้ง่ายมากขึ้นเนื่องจากขณะนี้มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจกันแล้วระหว่างชาติที่เป็นสมาชิก และหากเหตุการณ์เช่นนี้บานปลายไปเรื่อย ๆ ประเทศไทยจะประสบปัญหาเหมือนอย่างสหรัฐอเมริกาพบอยู่ในขณะนี้ ซึ่งทำให้คนอเมริกันตกงานหางานทำไม่ได้ เพราะธุรกิจอุตสาหกรรมนิยมไปจ้างแรงงานลูกที่อยู่ในประเทศอื่นดำเนินการแทน และจะเป็นปัญหาระยะยาวของไทยในวันข้างหน้าหากละเลยประเด็นเช่นนี้ไป ดังนั้น ทางออกในประเด็นนี้รัฐอาจต้องพิจารณาเตรียมการเกี่ยวกับกฎหมายและหลักเกณฑ์ในการไปจ้างทำของในประเทศอื่นแทนที่จะกระทำการในประเทศไทย หรือ การกำหนด Outsourcing Regulations ขึ้นมา เพื่อการป้องกันปัญหาไม่ให้เงินทุนไปจ้างทำของในประเทศอื่นจนเกินความจำเป็นและทำให้โรงงานในประเทศไม่สามารถเปิดทำงานและแรงงานไม่มีงานทำดังเช่นปกติ ซึ่งสามารถนำไปสู่วิกฤตการณ์การว่างงานในอัตราส่วนที่สูงและเกิดผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

ประการที่เจ็ด นักลงทุนต่างชาติที่มีความพร้อมมากกว่าจะเข้ามาแข่งขันในทางธุรกิจได้ง่ายขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการชาวไทยที่ส่วนใหญ่ที่มีขนาดเล็กและขนาดกลาง (SMEs) แข่งขันได้ยากและจะสูญหายไปเหมือนดังที่เกิดจากกรณี การเกิดร้านค้าปลีกขนาดใหญ่เข้ามาดำเนินกิจการในประเทศไทย ทำให้ร้านค้าปลีกขนาดเล็กประเภทโชห่วยในท้องถิ่นต้องปิดกิจการลงไปเป็นจำนวนมาก กลยุทธ์ที่

จะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดภาวะการณ์เช่นนี้ ก็คือ ผู้ประกอบการจะต้องร่วมมือร่วมใจ รวมตัวผนึกกำลังกันอย่ากระทำการแต่เพียงลำพังแต่คนเดียวเพราะอาจขาดทรัพยากรหรือทุนดำเนินการ รวมทั้งนำความรู้ด้านการตลาดในการสร้างสัมพันธ์กับลูกค้า (Customer Relations) มาใช้ให้ได้ผล เป็นการรักษาสถาและลูกค้าของตนเอาไว้ได้

กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็ผลกระทบททางบวกหรือผลกระทบททางลบ ภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องหันมาให้ความสนใจอย่างจริงจัง และควรริบหามาตรการคุ้มครองธุรกิจและอุตสาหกรรมของไทย กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ต่างๆ เพื่อความเหมาะสมที่สามารถรองรับเหตุการณ์เช่นนี้ได้ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็นความมั่นคง ของเศรษฐกิจไทย ตลอดจนเป็นการสร้างสมรรถนะความสามารถในด้านการแข่งขัน ซึ่งนับวันประเทศไทยจะได้รับการจัดอันดับที่ตกต่ำไปเรื่อยๆ

2.2.5.3 การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและผลกระทบต่อไทย

การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและผลกระทบต่อไทย 3 ด้าน (กลุ่มงานนโยบาย กรมอาเซียน, 2555, หน้า 1-3) ได้แก่

1) ด้านการเมืองและความมั่นคง

1.1) ทำให้ไทยอยู่ในประชาคมที่มีกติกาและมีการพัฒนาค่านิยมและบรรทัดฐานร่วมกันมากขึ้น มีความเป็นเอกภาพ มีความสงบสุข มีความแข็งแกร่ง มีการสร้างกฎเกณฑ์และค่านิยมร่วมกัน ซึ่งจะช่วยสร้างความเข้าใจและความไว้วางใจระหว่างกัน ขจัดความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างกัน และลดปัญหาความมั่นคงรูปแบบเดิม รวมทั้งส่งเสริมสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงในภูมิภาค

1.2) ช่วยสนับสนุนประเทศสมาชิกอาเซียนในการหาข้อยุติต่อปัญหาต่าง ๆ ระหว่างกันโดยสันติวิธีซึ่งแม้ว่าการเป็นประชาคมอาเซียนจะมีได้เป็นการแก้ไขปัญหาโดยตรง แต่ก็จะช่วยส่งเสริมการดำเนินการในรอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ กรอบทวิภาคี

1.3) ช่วยให้ไทยสามารถแก้ไขปัญหาและความท้าทายต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยอาศัยร่วมมือที่ใกล้ชิดกับประเทศอื่นทั้งในและนอกภูมิภาค โดยเฉพาะการแก้ปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่ เช่น การบริหารจัดการภัยพิบัติความมั่นคงทางทะเล และอาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่าง ๆ

1.4) การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนจะสร้างความเป็นหนึ่งเดียว ของประเทศในอาเซียน และเพิ่มน้ำหนักในการเสนอท่าทีและความเห็นต่าง ๆ ของประเทศอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศ

1.5) การเคลื่อนตัวของประชาชนและสินค้าอย่างเสรีมากขึ้น อาจก่อให้เกิดผลกระทบข้ามพรมแดนต่าง ๆ เช่น การค้ามนุษย์ การค้าอาวุธ ยาเสพติด และการลักลอบเข้าเมืองผิดกฎหมายซึ่งประเทศไทยจำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ

2) ด้านเศรษฐกิจอาเซียน

2.1) อาเซียนเป็นกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่มีความใกล้ชิดไทยมากที่สุด ประเทศสมาชิกอาเซียนหลายประเทศเป็นเพื่อนบ้านของไทยที่มีพรมแดนติดกัน มีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึง มีสินค้าและบริการ ที่สามารถเสริมซึ่งกันและกันได้หรือมีสินค้าบริการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งหากสามารถร่วมมือกัน ก็จะสามารถสร้างความแข็งแกร่งในด้านอำนาจการต่อรองอัน จะนำมาซึ่งการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจการค้าที่มีความสำคัญยิ่ง

2.2) การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้เกิดตลาดในภูมิภาคที่มีขนาดใหญ่ โดยสามารถนำจุดแข็งของแต่ละประเทศมาเสริมกับจุดแข็งของประเทศไทยเพื่อสร้างประโยชน์สูงสุดในการผลิต ส่งออกและบริการซึ่งจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรีมากขึ้น นอกจากนี้การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยให้ประเทศสมาชิกมีความเป็นปึกแผ่นและช่วยสร้างอำนาจการต่อรองในเวทีต่าง ๆ มากขึ้น

2.3) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวในด้านการค้าและการลงทุนของไทยเนื่องจากจะมีการแสวงหาความร่วมมือเพื่อยกเลิกหรือลดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดของกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นอุปสรรคด้านภาษีหรือมาตรการทางการค้าอื่น ๆ ที่มีใช้ภาษีรวมถึงอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างกัน ทั้งนี้ผู้ประกอบการควรใช้โอกาสที่เกิดจากการลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะสาขาที่ไทยมีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง

2.4) ประชาคมเศรษฐกิจจะทำให้ผู้ประกอบการไทยได้เริ่มปรับตัว และเตรียมความพร้อมกับสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปในโลกซึ่งช่วยการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของไทยในเศรษฐกิจโลกในภาพรวมต่อไป

2.5) ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรร่วมกันและการเป็นพันธมิตรในการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศ จากการขจัดอุปสรรคในด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศสมาชิก

2.6) ช่วยให้การพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีความเท่าเทียมและเสมอภาคยิ่งขึ้น จากการลดอุปสรรคด้านการค้าและการดำเนินงานตามความริเริ่มสำหรับการรวมตัวอาเซียน ซึ่งจะช่วยลดปัญหาการโยกย้ายถิ่นฐานของประเทศที่พัฒนาน้อยกว่า

3) ด้านสังคมและวัฒนธรรม

3.1) การดำเนินการใด ๆ ของภาครัฐจะต้องเน้นให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าประสงค์ในการสร้างประชาคมอาเซียนที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

3.2) จำเป็นต้องส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนรู้จักกันมากขึ้น โดยมีความเอื้ออาทรและแบ่งปันกันเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีระหว่างกัน และสร้างความรู้สึกร่วมกัน

3.3) จำเป็นต้องส่งเสริมให้เยาวชนมีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศอาเซียนอื่นมากยิ่งขึ้น

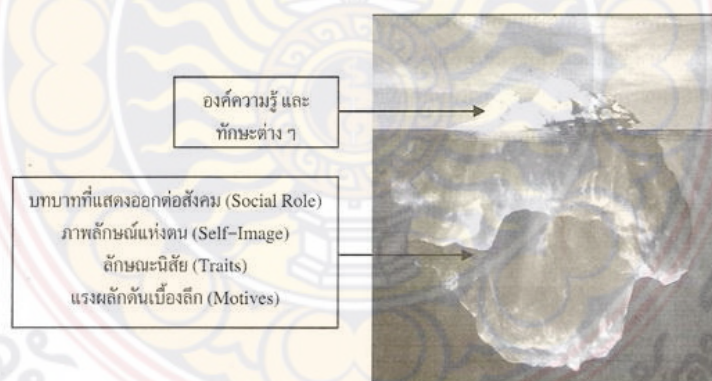
3.4) ช่วยขจัดปัญหาด้านสาธารณสุขที่อาจเกิดจากการเคลื่อนย้ายแรงงาน และนักท่องเที่ยวโดยเสรีอาทิการควบคุมโรคติดต่อการเสริมสร้างความร่วมมือโดยการแบ่งปันข้อมูลและประสบการณ์เพื่อป้องกันและควบคุมโรค การเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ และภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติหรือจากมนุษย์

3.5) ไทยอาจต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างการทำงานของบุคลากรหน่วยงานภาครัฐ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของประเทศไทยในฐานะสมาชิกประชาคมอาเซียน เช่น การสรรหาและขยายอัตราข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาหรือมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาเซียนประจำหน่วยงานต่าง ๆ มากขึ้น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ (Competency)

2.3.1 ความเป็นมาของสมรรถนะ

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะหรือขีดความสามารถในการทำงาน (Competency) เกิดขึ้นในช่วงต้นของศตวรรษที่ 1970 โดยนักวิชาการชื่อ David McClelland ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยว่าเหตุใดบุคลากรที่ทำงานในตำแหน่งเดียวกันจึงมีผลงานที่แตกต่างกัน McClelland จึงทำการศึกษาวิจัยโดยแยกบุคลากรที่มีผลการปฏิบัติงานดีออกจากบุคลากรที่มีผลการปฏิบัติงานพอใช้ แล้วจึงศึกษาว่าบุคลากรทั้งสองกลุ่ม มีผลการทำงานที่แตกต่างกันอย่างไร ผลการศึกษาทำให้สรุปได้ว่า บุคลากรที่มีผลการปฏิบัติงานดีจะมีสิ่งหนึ่งที่เรียกว่าสมรรถนะ (Competency) (จิรประภา อัครบวร, 2549, หน้า 58) และในปี ค.ศ. 1973 McClelland ได้เขียนบทความวิชาการเรื่อง “Testing for Competence rather than Intelligence” ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดของแนวคิดเรื่องสมรรถนะที่สามารถอธิบายบุคลิกลักษณะของคนว่าเปรียบเสมือนกับภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg)

ภาพที่ 2.5 แสดงแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model)

ที่มา: ชูชัย สมितिไกร, (2550, หน้า 29)

คุณลักษณะของบุคคลนั้นเปรียบเสมือนภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในน้ำ โดยมีส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนน้อยลอยอยู่เหนือน้ำซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้ง่าย ได้แก่ ความรู้สาขาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา (Knowledge) และส่วนของทักษะ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญ ความชำนาญพิเศษด้านต่าง ๆ (Skill) สำหรับส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่จมอยู่ใต้น้ำซึ่งเป็นส่วนที่มีปริมาณมากกว่านั้น เป็นส่วนที่ไม่อาจสังเกตได้ชัดเจนและวัดได้ยากกว่า และเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม (Social role) ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self image) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Trait) และแรงจูงใจ (Motive) ส่วนที่อยู่เหนือน้ำเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับเขาวนปัญญาของบุคคล ซึ่งการที่บุคคลมีความฉลาดสามารถเรียนรู้ องค์ความรู้ต่าง ๆ และทักษะได้นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดผลการปฏิบัติงานที่โดดเด่น จึงจำเป็นต้องมีแรงผลักดันเบื้องต้น คุณลักษณะส่วนบุคคล ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง และบทบาทที่แสดงออกต่อสังคมอย่างเหมาะสมด้วย จึงจะทำให้บุคคลกลายเป็นผู้ที่มีผลงานโดดเด่นได้

2.3.2 ความหมายของสมรรถนะ

David D. Dubois, William J. Rothwell (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะที่ทุกคนมีและใช้ได้อย่างเหมาะสม เพื่อผลักดันให้ผลการปฏิบัติงานบรรลุตาม เป้าหมาย ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ได้แก่ ความรู้ ทักษะ บุคลิกภาพ แรงจูงใจทางสังคม ลักษณะนิสัยส่วนบุคคล ตลอดจนรูปแบบความคิดและวิธีการคิด ความรู้สึกและการกระทำ

Arnauld de Nadaillac (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) กล่าวว่า สมรรถนะเป็นสิ่งที่ต้องลงมือปฏิบัติ และทำให้เกิดขึ้น กล่าวคือ ความสามารถที่ใช้เพื่อให้เกิดการบรรลุผล และวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวขับเคลื่อนที่ทำให้เกิดความรู้ (Knowledge) การเรียนรู้ทักษะ (Know-how) และลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพต่าง ๆ (Attitude) ที่ช่วยให้สามารถเผชิญและแก้ไข สถานการณ์หรือปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้จริง

Dale and Hes (1995, p. 80) กล่าวถึง สมรรถนะ ว่าเป็นการค้นหาสิ่งที่ทำให้เกิดการปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ (Excellence) หรือการปฏิบัติงานที่เหนือกว่า (Superior performance) นอกจากนี้ยังได้ให้ความหมายของสมรรถนะในด้านอาชีพ (Occupational competency) ว่าหมายถึง ความสามารถ (Ability) ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในสายอาชีพเพื่อให้เกิดการปฏิบัติงานเป็นไปตามมาตรฐานที่ถูกคาดหวังไว้ คำว่ามาตรฐานในที่นี้หมายถึงองค์ประกอบของความสามารถรวมกับเกณฑ์การปฏิบัติงานและคำอธิบายขอบเขตงาน

Spencer and Spencer (1993, p. 11) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะพื้นฐาน (Underlying Characteristic) ที่มีอยู่ภายในตัวบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจ (Motive) อุปนิสัย (Trait) อัตมโนทัศน์ (Self-Concept) ความรู้ (Knowledge) และทักษะ (Skill) ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะเป็นตัวผลักดันหรือมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผล (Causal Relationship) ให้บุคคลสามารถ ปฏิบัติงานตามหน้าที่

ความรับผิดชอบ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือ สูงกว่าเกณฑ์อ้างอิง (Criterion – reference) หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้

Spencer and Spencer (1993, p. 9) ให้ความหมายของ สมรรถนะ ว่าเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลต่อความมีประสิทธิภาพของเกณฑ์ที่ใช้หรือการปฏิบัติงานที่ได้ผลการทำงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม

Boam and Sparrow (1992, pp. 47-48) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง กลุ่มของคุณลักษณะเชิง พฤติกรรมที่บุคคลจำเป็นต้องมีในการปฏิบัติงานในตำแหน่งหนึ่ง ๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบประสบความสำเร็จ

Mitrani, Dalziel and Fitt (1992, p. 11) กล่าวถึง สมรรถนะว่าเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มีความเชื่อมโยงกับประสิทธิผลหรือผลการปฏิบัติงานในการทำงาน

Boyatzis (1982, p. 21) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะพื้นฐาน (Underlying Characteristic) ของบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจ (Motive) อุปนิสัย (Trait) ทักษะ (Skill) จินตภาพส่วนตน (Self-Image) หรือบทบาททางสังคม (Social Role) หรือองค์ความรู้ (Body of Knowledge) ซึ่งบุคคลจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้ผลงานสูงกว่าเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้

David C. McClelland (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะ ที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะเป็นตัวผลักดันให้บุคคลสามารถสร้างผลการปฏิบัติงานในงานที่ตนรับผิดชอบให้สูงกว่า หรือเหนือกว่าเกณฑ์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (2548, หน้า 5-6) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะอื่น ๆ ที่ทำให้บุคคลสามารถสร้างผลงานได้โดดเด่นกว่าเพื่อนร่วมงานอื่น ๆ ในองค์กร กล่าวคือ การที่บุคคลจะแสดงสมรรถนะใดสมรรถนะหนึ่งได้ มักจะต้องมีองค์ประกอบของทั้งความรู้ ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น สมรรถนะการบริการที่ดี ซึ่งอธิบายว่าสามารถให้บริการที่ผู้รับบริการต้องการได้นั้น หากขาดองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ในงานหรือทักษะที่เกี่ยวข้อง เช่น อาจต้องหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ และคุณลักษณะของบุคคลที่เป็นคนใจเย็น อดทน ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แล้วบุคคลก็ไม่อาจจะแสดงสมรรถนะของการบริการที่ดีด้วยการให้บริการที่ผู้รับบริการต้องการได้

วัฒนา พัฒนพงศ์ (2547, หน้า 33) กล่าวว่า สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ระดับของความสามารถในการปรับและใช้กระบวนทัศน์ (Paradigm) ทศนคติ พฤติกรรม ความรู้ และทักษะ เพื่อการปฏิบัติงานให้เกิดคุณภาพ ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลสูงสุดในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากร ในองค์กร บุคลากรทุกคนควรมีความสามารถพื้นฐานในหน้าที่ที่เหมือนกันครบถ้วนและเท่าเทียมกัน และควรพัฒนาตนเองให้มีความสามารถพิเศษที่แตกต่างกันออกไปนอกเหนือจากความสามารถของงาน

ในหน้าที่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับศักยภาพ ระดับความสามารถทางอารมณ์ (Emotional quotient : EQ) และความสามารถทางสติปัญญา (Intelligence quotient: IQ)

HAY Group (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) บริษัทที่ปรึกษาด้านการวางระบบการบริหารงานบุคคล ระดับโลก ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่ทำให้บุคลากรในองค์กรปฏิบัติงานได้ผลงานโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ โดยบุคลากรเหล่านี้จะแสดงคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมดังกล่าวได้มากกว่าเพื่อนร่วมงานในสถานการณ์ที่หลากหลายกว่า และได้ผลงานดีกว่าผู้อื่น

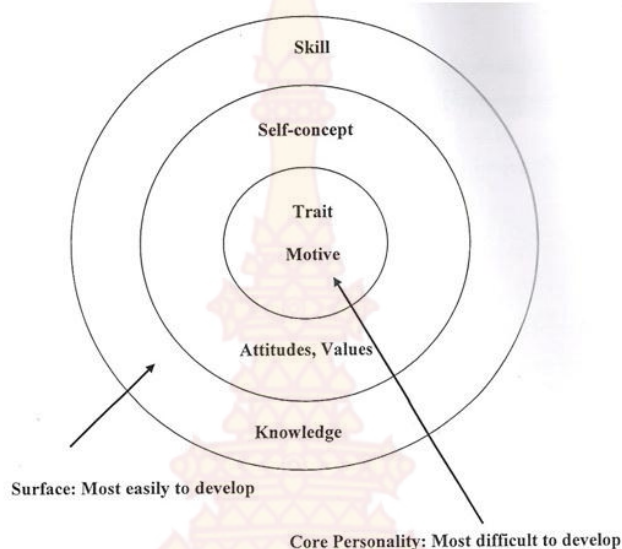
Hamel and Prahalad, 1994 (อ้างถึงใน ดนัย เทียนพุด, 2545, หน้า 106-111) ให้ความหมายของสมรรถนะของธุรกิจว่า เป็นสิ่งที่รวมกันของ ทักษะ และเทคโนโลยีมากกว่า ทักษะ หรือเทคโนโลยี เดี่ยว ๆ

ณรงค์วิทย์ แสนทอง (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ทักษะ และแรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของเป้าหมายของงานในตำแหน่งนั้น ๆ สมรรถนะแต่ละตัวจะมีความสำคัญต่องานแต่ละงานแตกต่างกันไป

เดชา เดชะวัฒน์ไพศาล (<http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) กล่าวว่า สมรรถนะ หมายถึง ทักษะ ความรู้และ ความสามารถ หรือพฤติกรรมของบุคลากรที่จำเป็นในการปฏิบัติงานใดงานหนึ่ง กล่าวคือ ในการทำงานหนึ่ง ๆ เราต้องรู้อะไร เมื่อมีความรู้หรือข้อมูลแล้วเราต้องรู้ว่า จะทำงานนั้น ๆ อย่างไร และเราควรมีพฤติกรรมหรือคุณ

2.3.3 คุณลักษณะของสมรรถนะ

คุณลักษณะที่สำคัญของแต่ละบุคคล (Underlying characteristic) ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลจากความมีประสิทธิภาพของเกณฑ์ที่ใช้ (Criterion reference) หรือการปฏิบัติงานที่ได้ผลงานสูงกว่ามาตรฐาน (Superior performance) สามารถอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมได้ตามภาพต่อไปนี้ Spencer and Spencer (1993, p. 11)

ภาพที่ 2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะและผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ
ที่มา: Spencer และ Spencer, (1993, p. 11)

2.3.3.1 แรงจูงใจ (Motive) เป็นสิ่งที่บุคคลคิดหรือต้องการอย่างแท้จริง ซึ่งจะเป็นแรงขับเคลื่อนในการกำหนดทิศทางหรือการเลือกของบุคคลเพื่อแสดงออกถึงพฤติกรรม หรือการตอบสนองต่อเป้าหมายหรือการถอยออกไปจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้

2.3.3.2 คุณลักษณะส่วนบุคคล (Trait) เป็นคุณลักษณะทางกายภาพของบุคคลและรวมถึงการตอบสนองของบุคคลต่อข้อมูลหรือสถานการณ์ที่เผชิญ

2.3.3.3 แนวคิดของตนเอง (Self concept) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ (Attitude) ค่านิยม (Value) และภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self image) ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมและทำให้สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ในช่วงระยะสั้น ๆ ได้

2.3.3.4 ความรู้ (Knowledge) เป็นขอบเขตของข้อมูลหรือเนื้อหาเฉพาะด้านที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งครอบครองอยู่

2.3.3.5 ทักษะ (Skill) เป็นความสามารถในการปฏิบัติงานทั้งที่เกี่ยวข้องกับด้านกายภาพ การใช้ความคิด และจิตใจของบุคคลในระดับที่สามารถคิด วิเคราะห์ ใช้ความรู้กำหนดเหตุผลหรือการวางแผนในการจัดการ และในขณะเดียวกันก็ตระหนักถึงความซับซ้อนของข้อมูลได้

คุณลักษณะของสมรรถนะทั้ง 5 คุณลักษณะนี้ สามารถนำมาจัดกลุ่มภายใต้เกณฑ์ของพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตเห็นได้ง่ายจำนวน 2 คุณลักษณะ ดังนี้

1. สมรรถนะที่สังเกตได้หรือเห็นได้ (Visible) ได้แก่ ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ซึ่งเป็นสมรรถนะที่มีโอกาสพัฒนาได้โดยง่าย

2. สมรรถนะที่อยู่ลึกลงไปหรือซ่อนอยู่ในตัวบุคคล (Hidden) ได้แก่ แรงจูงใจ (Motive) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Trait) ซึ่งเป็นสมรรถนะที่ยากต่อการวัดและพัฒนา

นอกจากนี้ ยังมีสมรรถนะที่เรียกว่า แนวคิดของตนเอง (Self concept) ได้แก่ ทักษะคิด และ ค่านิยม ซึ่งเป็นสมรรถนะที่ปรับเปลี่ยนได้แต่ต้องใช้ระยะเวลา และ สามารถทำได้ด้วยการฝึกอบรม การใช้หลักจิตวิทยา หรือการสั่งสมประสบการณ์ในการพัฒนาแต่ก็เป็นสิ่งที่ทำได้ค่อนข้างยากและต้องใช้ เวลา

2.3.4 ประเภทของสมรรถนะ

การจัดแบ่งประเภทของสมรรถนะนั้น มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ทรรศนะที่แตกต่างกัน ออกไป โดย ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2547, หน้า 10-11) ได้ทำการสมรรถนะออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.3.4.1 สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่ สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะคิด ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์การโดยรวมที่จะช่วย สนับสนุนให้องค์การบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้

2.3.4.2 สมรรถนะตามสายงาน (Job Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะของคน ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะคิด ความเชื่อ และอุปนิสัยที่จะช่วยส่งเสริมให้คนนั้น ๆ สามารถสร้าง ผลงานในการปฏิบัติงานตำแหน่งนั้น ๆ ได้สูงกว่ามาตรฐาน

2.3.4.3 สมรรถนะส่วนบุคคล (Personal Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะของคน ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะคิด ความเชื่อ และอุปนิสัยที่ทำให้บุคคลนั้นมีความสามารถในการ ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้โดดเด่นกว่าคนทั่วไป เช่น สามารถอาศัยอยู่กับแมงป่องหรือสรพิษได้ เป็นต้น ซึ่งเรา มักจะเรียกสมรรถนะส่วนบุคคลว่าความสามารถพิเศษส่วนบุคคล

จิรประภา อัครบวร (2549, หน้า 68) กล่าวว่า สมรรถนะในตำแหน่งงานหนึ่ง ๆ จะประกอบ ไปด้วย 3 ประเภท ได้แก่

1. สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง พฤติกรรมที่ดีที่ทุกคนในองค์การ ต้องมี เพื่อแสดงถึงวัฒนธรรมและหลักนิยมขององค์การ

2. สมรรถนะบริหาร (Professional Competency) หมายถึง คุณสมบัติความสามารถ ด้านการบริหารที่บุคลากรในองค์การทุกคนจำเป็นต้องมีในการทำงาน เพื่อให้งานสำเร็จ และสอดคล้อง กับแผนกลยุทธ์ วิสัยทัศน์ ขององค์การ

3. สมรรถนะเชิงเทคนิค (Technical Competency) หมายถึง ทักษะด้านวิชาชีพที่ จำเป็นในการนำไปปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จ โดยจะแตกต่างกันตามลักษณะงาน โดยสามารถจำแนก ได้ 2 ส่วนย่อย ได้แก่ สมรรถนะเชิงเทคนิคหลัก (Core Technical Competency) และสมรรถนะเชิง เทคนิคเฉพาะ (Specific Technical Competency)

เทียน ทองแก้ว (2549, หน้า 35-43) กล่าวว่า สมรรถนะสามารถจำแนกได้เป็น 5 ประเภทดังนี้

1. สมรรถนะส่วนบุคคล (Personal Competencies) หมายถึง สมรรถนะที่แต่ละคนมีเป็นความสามารถเฉพาะตัว คนอื่นไม่สามารถลอกเลียนแบบได้ เช่น ความสามารถของนักดนตรี นักกายกรรม และนักกีฬา เป็นต้น ลักษณะเหล่านี้ยากที่จะเลียนแบบ หรือต้องมีความพยายามสูงมาก
2. สมรรถนะเฉพาะงาน (Job Competencies) หมายถึง สมรรถนะของบุคคลกับการทำงานในตำแหน่ง หรือบทบาทเฉพาะตัว เช่น อาชีพนักสำรวจ ก็ต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ตัวเลข การคิดคำนวณ ความสามารถในการทำบัญชี เป็นต้น
3. สมรรถนะองค์การ (Organization Competencies) หมายถึง ความสามารถพิเศษเฉพาะองค์การนั้นเท่านั้น เช่น บริษัท เนชั่นแนล (ประเทศไทย) จำกัด เป็นบริษัทที่มีความสามารถในการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือบริษัท ฟอร์ด (มอเตอร์) จำกัด มีความสามารถในการผลิตรถยนต์ เป็นต้น หรือ บริษัท ที โอ เอ (ประเทศไทย) จำกัด มีความสามารถในการผลิตสี เป็นต้น
4. สมรรถนะหลัก (Core Competencies) หมายถึง ความสามารถสำคัญที่บุคคลต้องมี หรือต้องทำให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ เช่น พนักงานเลขานุการสำนักงาน ต้องมีสมรรถนะหลัก คือ การใช้คอมพิวเตอร์ได้ ติดต่อประสานงานได้ดี เป็นต้น หรือ ผู้จัดการบริษัท ต้องมีสมรรถนะหลัก คือ การสื่อสาร การวางแผน และการบริหารจัดการ และการทำงานเป็นทีม เป็นต้น
5. สมรรถนะในงาน (Functional Competencies) หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่มีตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ ตำแหน่งหน้าที่อาจเหมือน แต่ความสามารถตามหน้าที่ต่างกัน เช่น ข้าราชการตำรวจเหมือนกัน แต่มีความสามารถต่างกัน บางคนมีสมรรถนะทางการสืบสวน สอบสวน บางคนมีสมรรถนะทางปราบปราม เป็นต้น

Ulrich, Michael and Lake (1995, p. 174) เสนอรูปแบบของ สมรรถนะที่แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ ความรู้ทางกิจการ ความเชี่ยวชาญงาน ทรัพยากรมนุษย์และการบริหารการเปลี่ยนแปลง และพบว่าเมื่อสำรวจในสหรัฐอเมริกาแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุด คือการบริหารการเปลี่ยนแปลง รองลงมาคือ ความเชี่ยวชาญงานทรัพยากรมนุษย์ และความรู้ทางกิจการ

Spencer and Spencer (1993, pp. 9-10) ได้นำเสนอรูปแบบหรือระดับของสมรรถนะว่าสามารถจัดเป็น 2 กลุ่มหลัก ได้แก่

1. กลุ่มที่สังเกตเห็นได้ เช่น สมรรถนะหรือขีดความสามารถ ด้านความรู้ และทักษะ ซึ่งมีโอกาสพัฒนาได้ค่อนข้างง่าย
2. กลุ่มที่ซ่อนเร้น ได้แก่ สมรรถนะหรือขีดความสามารถ ด้านแรงจูงใจ และลักษณะนิสัย เป็นสิ่งที่อยู่ลึกลงไป และมีผลต่อบุคลิกภาพของบุคคลซึ่งยากจะเข้าถึง และพัฒนา

ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2547, หน้า 10-12) ได้แบ่งสมรรถนะออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) ทักษะ (Attitude) ความเชื่อ (Belief) และอุปนิสัย (Trait)

กลุ่มที่ 2 หมายถึง กลุ่มของความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะของบุคคล (Attributes) หรือเรียกกันว่า KSAs ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากพฤติกรรมการทำงานที่แสดงออกมาของแต่ละบุคคลที่สามารถวัดและสังเกตเห็นได้ และในความหมายของ Competency สามารถเรียกว่า ความสามารถ ศักยภาพ และสมรรถนะ

ที่มาของสมรรถนะ ของบุคคลเกิดได้จาก 3 ทาง คือ

1. พรสวรรค์ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด
2. เกิดจากประสบการณ์การทำงาน
3. เกิดจากการศึกษาการอบรม

ประเภทของ Competency แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. สมรรถนะหลัก หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึง ความรู้ ทักษะ ทักษะ (Attitude) ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์กรโดยรวม ที่จะช่วยสนับสนุนให้ องค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้

2. สมรรถนะด้านงาน หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึง ความรู้ ทักษะ ทักษะ (Attitude) ความเชื่อ และอุปนิสัย ที่จะช่วยส่งเสริมให้คน ๆ นั้นสามารถสร้างผลงานในการปฏิบัติงานตำแหน่งนั้น ๆ ได้สูงกว่ามาตรฐาน

3. สมรรถนะส่วนบุคคล หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึง ความรู้ ทักษะ ทักษะ (Attitude) ความเชื่อ และอุปนิสัย ที่ทำให้บุคคลนั้นมีความสามารถในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้โดดเด่นกว่าคนทั่วไป ซึ่งเรามักจะเรียกว่า ความสามารถพิเศษส่วนบุคคล

2.3.5 องค์ประกอบของสมรรถนะ

หลักตามแนวคิดของแมคเคลแลนด์ (David C. McClelland, <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) มี 5 ส่วน ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) คือ ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ เป็นความรู้ที่เป็นสาระสำคัญ เช่น ความรู้ด้านเครื่องยนต์ เป็นต้น

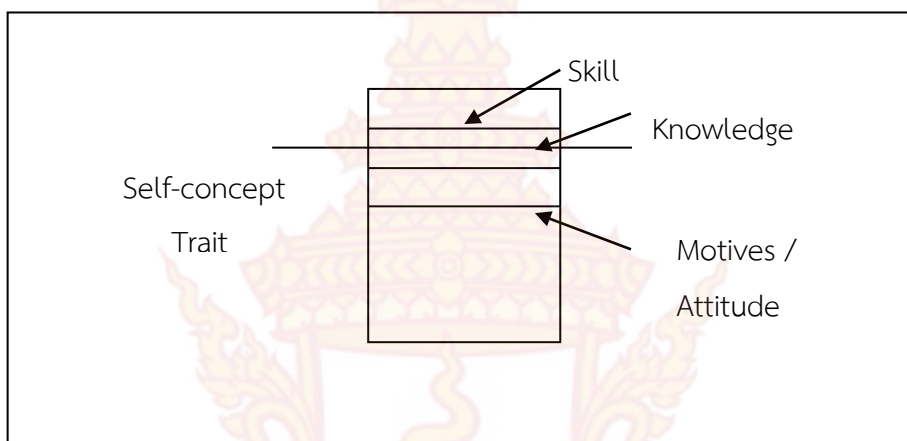
2. ทักษะ (Skill) คือ สิ่งที่ต้องการให้ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ทักษะทางคอมพิวเตอร์ ทักษะทางการถ่ายทอดความรู้ เป็นต้น ทักษะที่เกิดขึ้นนั้นมาจากพื้นฐานทางความรู้ และสามารถปฏิบัติได้อย่างแคล่วคล่องว่องไว

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (Self - concept) คือ เจตคติ ค่านิยม และความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตน หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็น เช่น ความมั่นใจในตนเอง เป็นต้น

4. บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล (Traits) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น เช่น คนที่น่าเชื่อถือและไว้วางใจได้ หรือมีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น

5. แรงจูงใจ / เจตคติ (Motives / Attitude) เป็นแรงจูงใจ หรือแรงขับภายใน ซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าหมาย หรือมุ่งสู่ความสำเร็จ เป็นต้น

ทั้ง 5 ส่วน ดังกล่าวข้างต้นแสดงความสัมพันธ์ในเชิงอธิบายเปรียบเทียบ ดังภาพ

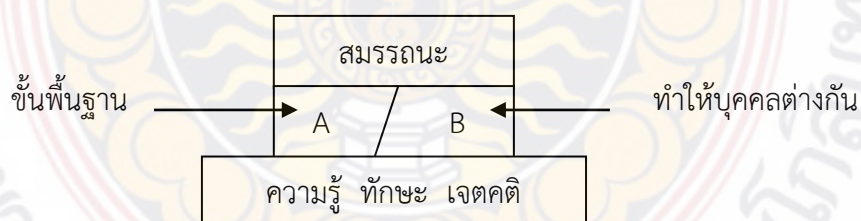

ภาพที่ 2.7 Iceberg Model ของสมรรถนะ

จากภาพ พบว่า Skill และ Knowledge อยู่ส่วนบน หมายถึงว่าทั้ง Skill และ Knowledge สามารถพัฒนาขึ้นได้ไม่ยาก จากการศึกษาค้นคว้า หรือประสบการณ์ตรง และมีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

จากแนวคิดของแมคเคิลแลนด์ นั้น สกอตต์ บี พารี เห็นควรจะรวมส่วนประกอบที่เป็นความคิดเกี่ยวกับตนเอง คุณลักษณะและแรงจูงใจ เข้าเป็นกลุ่มเรียกว่า คุณลักษณะ (Attributes)

ดังนั้น บางครั้งเมื่อกล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะจึงมีเพียง 3 ส่วนคือ ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ ซึ่งตามทัศนะของแมคเคิลแลนด์ กล่าวว่า (สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ, 2553, หน้า 48) สมรรถนะเป็นส่วนประกอบขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ และเจตคติ / แรงจูงใจ หรือความรู้ ทักษะ และเจตคติ / แรงจูงใจ ก่อให้เกิดสมรรถนะ ดังภาพ

ภาพที่ 2.8 สมรรถนะเป็นส่วนประกอบที่เกิดขึ้นมาจากความรู้ ทักษะ เจตคติ

จากภาพ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ไม่ใช่สมรรถนะแต่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดสมรรถนะ ดังนั้นความรู้ใด ๆ จะไม่เป็นสมรรถนะ แต่ถ้าเป็นความรู้ที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดกิจกรรม จนประสบความสำเร็จถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะ สมรรถนะในที่นี้จึงหมายถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิด ผลงานสูงสุดนั้น ตัวอย่างเช่น ความรู้ในการขับรถ ถือว่าเป็นความรู้แต่ถ้านำความรู้มาทำหน้าที่เป็น ผู้สอนขับรถ และมีรายได้จากส่วนนี้ ถือว่าเป็นสมรรถนะ ในทำนองเดียวกันความสามารถในการก่อสร้าง บ้านถือว่าเป็นทักษะ แต่ความสามารถในการสร้างบ้านและนำเสนอให้เกิดความแตกต่างจากคู่แข่ง ได้ถือว่าเป็นสมรรถนะ หรือในกรณีเจตคติ ก็เช่นเดียวกันก็ไม่ใช่สมรรถนะ แต่สิ่งจูงใจให้เกิดพลังทำงาน สำเร็จตรงตามเวลาหรือเรียกว่ากำหนด หรือดีกว่ามาตรฐานถือว่าเป็นสมรรถนะ

สมรรถนะดังกล่าวข้างต้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ

1. สมรรถนะขั้นพื้นฐาน (Threshold Competencies) หมายถึง ความรู้ หรือ ทักษะพื้นฐานที่จำเป็นของบุคคล ที่ต้องมีเพื่อให้สามารถที่จะทำงานที่สูงกว่า หรือซับซ้อนกว่าได้ เช่น สมรรถนะในการพูด การเขียน เป็นต้น

2. สมรรถนะที่ทำให้เกิดความแตกต่าง (Differentiating Competencies) หมายถึง ปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีผลการทำงานที่ดีกว่าหรือสูงกว่ามาตรฐาน สูงกว่าคนทั่วไปจึงทำให้เกิดผลสำเร็จที่ แตกต่างกัน

Boyatit (1982) (อ้างถึงใน ดนัย เทียนพุดม, 2539, หน้า 56) ได้เสนอแนะสิ่งที่เป็นกลุ่มของ สมรรถนะไว้ 4 กลุ่มดังนี้

1. เป้าหมายและการจัดการสู่การปฏิบัติ
2. การสั่งการผู้ใต้บังคับบัญชา
3. การบริหารทรัพยากรมนุษย์
4. ภาวะผู้นำ

Spencer and Spencer (1993, p. 19) พบว่า สมรรถนะเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคล (Underlying Characteristic) ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผล (Causal Relationship) จากความมี ประสิทธิภาพของเกณฑ์ที่ใช้ (Criterion - reference) และการปฏิบัติงานที่ได้ผลสูงสุด (Superior Performance) ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะของสมรรถนะได้ ดังนี้

1. คุณลักษณะของบุคคล (Underlying Characteristic) เป็นคุณลักษณะของ บุคคล ที่เป็นบุคลิกภาพที่มีอยู่ในส่วนลึกของแต่ละบุคคล และสามารถทำนายพฤติกรรมในสถานการณ์และ หน้าที่งานที่หลากหลาย คุณลักษณะของสมรรถนะ ประกอบด้วย 5 ประการ ได้แก่

1.1 แรงจูงใจ คือ แรงขับเคลื่อน และการเลือก เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติงาน ต้องการหรือตรงกันในการกระทำซึ่งจะเป็นแรงขับหรือเลือกพฤติกรรมที่แสดงออกหรือเป้าหมาย และทำ ให้ออกห่างจากสิ่งอื่น ๆ

1.2 ลักษณะส่วนตัว เป็นลักษณะนิสัยทั่วไปที่จะตอบสนองต่อข้อมูลหรือสถานการณ์ที่เผชิญ โดยสามารถพิจารณาได้จากความสามารถในการเรียนรู้ ความกระตือรือร้น และการร่วมมือ

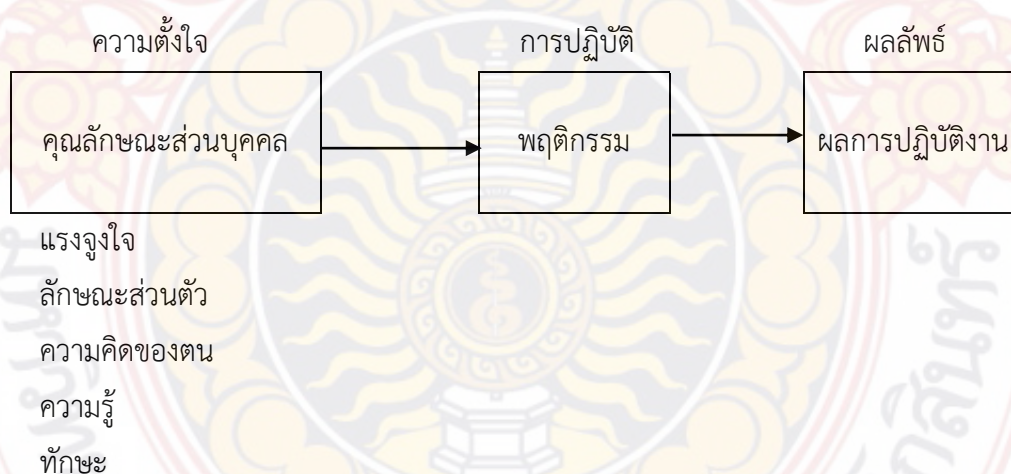
1.3 ความคิดของตน เป็นทัศนคติ คุณค่า และความคิดฝันของบุคคลซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดปฏิกิริยาต่อแรงจูงใจ และทำนายถึงพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

1.4 ความรู้ เป็นข้อมูลซึ่งมีขอบเขตเนื้อหาเฉพาะด้านของบุคคล

1.5 ทักษะ เป็นขีดความสามารถในการปฏิบัติงานทั้งทางร่างกาย ความคิด และจิตใจของบุคคล ในระดับที่สามารถคิดวิเคราะห์ที่ใช้ความคิดกำหนดเหตุและผล หรือการวางแผนในการจัดการ และในขณะเดียวกันก็ตระหนักในความซับซ้อนของข้อมูลได้

2. ความสัมพันธ์เชิงเหตุผล หมายถึง สมรรถนะด้านแรงจูงใจ ลักษณะนิสัย และแนวความคิดของบุคคลที่จะรวมกันเป็นความมุ่งมั่น (Intent) ในแต่ละบุคคลเพื่อทำนายทักษะพฤติกรรม การกระทำ ตลอดจนนำไปทำนายผลลัพธ์ของการปฏิบัติงานได้ต่อไป อันเป็นเส้นทางของเหตุผลที่นำมาใช้วิเคราะห์ประเมิน

3. เกณฑ์มาตรฐาน หรือเกณฑ์ที่ใช้อ้างอิง หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้กำหนดสมรรถนะ ซึ่งใช้คาดการณ์ได้อย่างแท้จริงว่าใครปฏิบัติงานได้ดี หรือยังไม่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน หรือเกณฑ์เฉพาะทั้งนี้ เกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษาสมรรถนะได้แก่ 1) การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิผลซึ่งหมายถึง ระดับการปฏิบัติงานที่ได้รับการยอมรับจากระดับมากที่สุดถึงระดับน้อยที่สุด หากต่ำกว่าระดับที่กำหนดจะถือว่าไม่มีสมรรถนะในการปฏิบัติงานนั้น และ 2) การปฏิบัติงานที่ดีกว่า หรือเหนือกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ภาพที่ 2.9 รูปแบบความสัมพันธ์อย่างมีเหตุมีผลของสมรรถนะ
ที่มา: Spencer & Spencer, (1993, pp. 9-10)

2.3.6 ประโยชน์ของสมรรถนะ

ประโยชน์ของสมรรถนะมี ดังนี้

1. ช่วยสนับสนุนวิสัยทัศน์ภารกิจ และ กลยุทธ์ขององค์กร หรือที่เรียกว่า ชีตความสามารถหลักนั้นจะช่วยในการสร้างกรอบแนวคิด พฤติกรรม ความเชื่อ ทักษะคติดของคน ในองค์การ ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวิสัยทัศน์ภารกิจ และกลยุทธ์ขององค์การ และสมรรถนะหลัก เปรียบเสมือนตัวเร่งปฏิบัติการให้เป้าหมายต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายได้ ดีและเร็วยิ่งขึ้น

2. ใช้เป็นกรอบในการสร้างวัฒนธรรมองค์การ ดังนี้

2.1 ช่วยสร้างกรอบการแสดงออกทางพฤติกรรมของคนในองค์การ โดยรวม ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2.2 ช่วยสนับสนุนการดำเนินงานขององค์การให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.3 ช่วยให้เห็นแนวทางในการพัฒนาบุคลากรในภาพรวมขององค์การ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.4 ช่วยป้องกัน ไม่ให้เกิดวัฒนธรรมองค์การตามธรรมชาติที่ไม่พึงประสงค์ได้

3. เป็นเครื่องมือในการบริหารงานด้านทรัพยากรมนุษย์

2.3.7 ความสามารถหลักของธุรกิจ

ความสามารถหลักของธุรกิจ มีดังนี้

1. เป็นสิ่งที่แทนผลรวมการเรียนรู้ การข้ามชุดทักษะของแต่ละบุคคลและแต่ละหน่วย ของบุคคลในองค์กร

2. เป็นสิ่งที่ไม่เหมือนความรู้ที่มีอยู่เป็นประจำอย่างครบถ้วนในแต่ละบุคคลหรือทีม เล็ก ๆ

3. เป็นประตูไปสู่โอกาสในอนาคต

4. เป็นชุดของทักษะและเทคโนโลยีที่ทำให้บริษัทสามารถกำหนดประโยชน์ที่ เจาะจงโดยเฉพาะต่อลูกค้า

5. การแข่งขันด้านความสามารถไม่ใช่ระหว่างผลิตภัณฑ์กับผลิตภัณฑ์หรือ แม้กระทั่งธุรกิจกับธุรกิจ แต่เป็นบริษัทกับบริษัท

6. ความสามารถหลักของธุรกิจเป็นรากแก้วของการแข่งขันโดยที่ผลิตภัณฑ์และบริการคือผลผลิต

2.3.8 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

การกำหนดสมรรถนะนั้นจะต้องทราบบทบาทหรือหน้าที่หลักเพื่อนำไปสู่งานเฉพาะต่อไป เนื่องจากการจะปฏิบัติงานเฉพาะได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยภายใน

ตัวบุคคล (Input) อันได้แก่ ความรู้ ทักษะและเจตคติในการปฏิบัติงานโดยมีการศึกษาสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงานนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไรเพื่อกำหนด (Output) หรือผลที่ต้องการได้หลังจากนั้นจะต้องมีการประเมินสมรรถนะ ที่ใช้ว่าเป็นไปตามที่กำหนดหรือไม่ ซึ่งจะต้องมีการกำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลอย่างเป็นระบบ

อธิพงษ์ ฤทธิชัย (<http://www.jobpub.com>, 4 สิงหาคม 2557) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่า ควรประกอบด้วย ความรับผิดชอบ คุณธรรมจริยธรรม การพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และความรู้ด้านแรงงาน

วันเพ็ญ นิลนารถ (2553, หน้า 8-11) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่า ควรประกอบด้วย การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มนุษยสัมพันธ์ คุณธรรมจริยธรรม พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง การทำงานเป็นทีม ความรู้ด้านแรงงาน ภาวะผู้นำ และเทคโนโลยีการสื่อสาร

ประมา ศาสตรระรุจิ (2550, หน้า 3) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่า ควรประกอบด้วย การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มนุษยสัมพันธ์ คุณธรรมจริยธรรม การทำงานเป็นทีม และความรู้ด้านแรงงาน

วสันต์ เทียวตระกูล 2546 (อ้างถึงใน ชัชวาลย์ ทัดศิวัช, www.tpa.or.th/writer/ead_this_book_topic.php, 4 สิงหาคม 2557) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่าควรประกอบด้วย การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มนุษยสัมพันธ์ คุณธรรมจริยธรรม พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องการทำงานเป็นทีม และความรู้ด้านแรงงาน

ปริญช์ พิชญวิจิตร (2544, หน้า 3) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่าควรประกอบด้วย การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ คุณธรรมจริยธรรม การทำงานเป็นทีม ความรู้ด้านแรงงานภาวะผู้นำ เทคโนโลยีการสื่อสาร และการคิดวิเคราะห์

กนกวรรณ ชูพิทักษณาเวช (2546, หน้า 29-30) ศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ พบว่าควรประกอบด้วย ความรู้ด้านแรงงาน เทคโนโลยีการสื่อสาร มุ่งลูกค้า และความรู้ความเข้าใจในองค์การ

ตารางที่ 2.5 แสดงตารางสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

รายชื่อ	ความรับผิดชอบ	การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	มนุษยสัมพันธ์	คุณธรรมจริยธรรม	พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	การทำงานเป็นทีม	ความรู้ด้านแรงงาน	ภาวะผู้นำ	เทคโนโลยีการสื่อสาร	คติวิเคราะห์	มุ่งลูกค้า	ความรู้ความเข้าใจในองค์กร	รวม
อติพงษ์ ฤทธิชัย (2557)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓					4
วันเพ็ญ นิลนารถ (2553)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓				8
วสันต์ เตียวตระกูล (2546)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓						6
ปริญญา พิชญวิจิตร (2544)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			7
กนกวรรณ ชูพิทักษ์เกษมเวช (2546)							✓		✓		✓	✓	4
ประมา ศาสตรรรุจิ (2550)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓						5
รวม	1	4	3	5	3	4	6	2	3	1	1	1	

จากหลักการและแนวความคิดของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กล่าวถึงสมรรถนะนั้น ผู้วิจัยได้นำหลักการ และแนวความคิดเหล่านั้นมาประยุกต์เข้ากับกรอบของ การศึกษาเรื่องสมรรถนะของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยจะมีมุมมองด้านขีดความสามารถ คือสมรรถนะหลัก เป็นขีดความสามารถที่ผู้ประกอบการจะขาดไม่ได้ในการ ดำเนินกิจการให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ การ มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มนุษย์สัมพันธ์ คุณธรรมจริยธรรม พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง การทำงานเป็น ทีม ความรู้ด้านแรงงาน และเทคโนโลยีการสื่อสาร เป็นต้น

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship)

2.4.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) มาจากภาษาฝรั่งเศส จากคำว่า Entreprenre ซึ่ง หมายถึง การเข้ารับผิดชอบ (to Undertake) ดังนั้น ความหมายอย่างกว้าง ๆ ของผู้ประกอบการ จึงหมายถึงบุคคลผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดตั้งองค์การธุรกิจ การจัดการดำเนินงาน และ รับผิดชอบ ยินดียอมรับความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจนั้น

นิยามของผู้ประกอบการในปัจจุบันได้ขยายความหมายกว้างขึ้น ว่าเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิก หรือ นักพัฒนา ผู้ซึ่งเป็นผู้รับรู้มองเห็นโอกาสที่เกิดขึ้น และสามารถฉกฉวยโอกาสที่เกิดขึ้นนั้นมาเปลี่ยนแปลง โดยผ่านกระบวนการให้กลายเป็นความคิดเชิงธุรกิจที่สามารถสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งใหม่ นำออกขายได้ และสามารถเพิ่มพูนมูลค่าได้โดยใช้เวลา ความพยายาม เงินทุน หรือทักษะ ดำเนินงาน นำความคิดนั้น เข้าสู่การปฏิบัติ เพื่อมุ่งหวังผลกำไรเป็นสิ่งตอบแทน จากการใช้ความพยายามนั้นโดยยอมรับความเสี่ยง จากการดำเนินการในตลาดที่มีการแข่งขัน

Webster Dictionary (2000, p. 112) ให้ความหมายในลักษณะเดียวกันว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่จัดตั้งองค์การกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อหวังผลกำไร ซึ่งในความหมายดังกล่าวนี้ จะเน้นที่ตัวบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินการเป็นหลัก แต่แตกต่างกันในความหมายประเด็นของบทบาท หน้าที่ หรือ ลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกันอยู่ ซึ่งกล่าวเป็นสังเขปได้ดังนี้ คือ ในความหมายของการเป็น ผู้บริหารกิจการ ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่จัดตั้งองค์กรใหม่หรือคนที่ริเริ่มกิจการขึ้นมาคอยผลักดันให้ กิจการก้าวหน้าไป และเป็นคนที่คอยป้อนพลังงานให้แก่กิจการ

Oxford Dictionary (1998, p. 112) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur) ไว้ว่าหมายถึง ผู้ซึ่งพยายามสร้างกำไรจากการเสี่ยงและแนวความคิดริเริ่มด้วยตนเอง

2.4.2 บทบาทของผู้ประกอบการ

การที่ผู้ประกอบการคือผู้ที่ริเริ่มกิจการขึ้นมาและดำเนินงานกิจการขึ้นมา และดำเนินงาน กิจการอย่างต่อเนื่องโดยมุ่งที่จะกิจการประสบความสำเร็จและก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยธรรมชาติแล้ว ผู้ประกอบการกิจการส่วนมากมักจะเริ่มกิจการของตนจากขนาดเล็กแล้วจึงค่อย ๆ เติบโตขึ้นเมื่อการ

ดำเนินงานได้ประสบผลสำเร็จเป็นขั้นตามลำดับ ขณะเดียวกันผู้ประกอบการในกิจการขนาดเล็กนับได้ว่าเป็นผู้สังเกตเห็นถึงโอกาสหรือความต้องการที่สามารถจัดตั้งกิจการขึ้นมาให้บริการตอบสนองลูกค้าและสังคมได้กิจการขนาดเล็กกลายเป็นกิจการที่มีจำนวนมากมาย และมีบทบาทยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจในการสร้างคุณค่าต่าง ๆ ทั้งภาคการผลิต การขาย และการบริการต่าง ๆ (Kuratlo and Hodgetts, 1998, pp. 1-3)

บทบาทของผู้ประกอบการในกิจการขนาดเล็กเริ่มต้นจากเจ้าของกิจการ นับว่ามีความสำคัญยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและโอกาสที่กิจการเหล่านี้จะเติบโตกลายเป็นกิจการขนาดใหญ่ความสำเร็จขึ้นอยู่กับผู้ประกอบการเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้ประกอบการจะปฏิบัติ ภารกิจในบทบาทดังต่อไปนี้ (Longenecker, Moore, and Petty, 1994, pp. 23-29) บทบาทของนักลงทุน เนื่องจากการเริ่มกิจการส่วนมากเกิดจากผู้ประกอบการมีความมั่นใจในความคิดของตัวเอง แต่ไม่มีผู้ร่วมทุนทำให้การลงทุนในกิจการครั้งแรกต้องเป็นเงินส่วนตัว ดังนั้นผู้ประกอบการจึงเป็นผู้ที่กล้าเสี่ยงลงทุน เพื่อลงมือทำประโยชน์ต่อสังคม โดยพิสูจน์ความสามารถให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมมี ดังนี้

1. บทบาทของผู้จัดการ แม้ว่ากิจการที่ตั้งขึ้นจะเป็นเพียงกิจการขนาดเล็กในฐานะผู้ประกอบการจำเป็นต้องประกอบการกิจในฐานะผู้จัดการเพื่อให้สามารถดำเนินการตามเป้าหมายของกิจการได้จนบรรลุผลสำเร็จ โดยผู้ประกอบการต้องหาความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ในการจัดการ และต้องพยายามสร้างสมประสบการณ์ในการจัดการให้มากขึ้นด้วย

2. บทบาทของผู้นำ โดยปกติกิจการขนาดเล็กมักจะจ้างบุคคลเข้ามาทำงานตามความเหมาะสมขององค์กรทำให้ผู้ประกอบการต้องมีบทบาทในการเป็นผู้นำอย่างเด่นชัด โดยต้องเป็นผู้บุกเบิกริเริ่มงานใหม่ ๆ รวมทั้งปรับปรุงประสิทธิภาพงานปัจจุบัน และผลักดันให้เกิดการทำงานเป็นทีม โดยอาศัยศิลปะในการปกครอง ตลอดจนส่งเสริมขวัญและกำลังใจ อีกทั้งพัฒนา ลูกน้องให้เติบโตก้าวหน้า เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้วย

3. บทบาทของผู้สร้างสรรค์สังคม เมื่อผู้ประกอบการได้ริเริ่มกิจการเพื่อช่วยเหลือและทำประโยชน์กับสังคมและผู้บริโภคในเชิงเศรษฐศาสตร์แล้ว หากว่ากิจการเติบโตและขยายตัว ออกไปนอกจากเป็นการตอบสนองความต้องการของลูกค้าแล้ว ผู้ประกอบการยังสามารถกระทำ เพื่อรับผิดชอบต่อสังคมโดยไม่มุ่งดำเนินกิจการแบบมุ่งกำไรเพียงอย่างเดียว หรือทำกิจการที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้บริโภคหรือชุมชน จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ประกอบการที่มีคุณค่าสมควรแก่การ ยกย่องของสังคม และการสนับสนุนของประชาชนหรือลูกค้าต่อไป

Shane and Venkataraman, quoted in Baron and Shane (2008, pp. 217-266) ให้นิยามไว้ว่า การเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง การแสวงหาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจว่า โอกาสที่เกิดขึ้นจะสามารถสร้างสรรค์บางสิ่งบางอย่างขึ้นใหม่ได้อย่างไร เช่น ผลิตภัณฑ์ หรือ บริการใหม่ ตลาดใหม่ กระบวนการผลิตใหม่ การจัดองค์ประกอบเทคโนโลยีที่มีอยู่ใหม่ เป็นต้น และโอกาสนั้นถูกค้นพบ หรือถูก

สร้างสรรค์ขึ้นโดยกลุ่มบุคคลโดยเฉพาะ เพื่อให้เกิดประโยชน์ให้กับตนเอง หรือพัฒนาปรับปรุงขึ้น เพื่อให้เกิดผลกว้างขวางมากขึ้น

Frederick, Karatko and Hodgetts (2007, p. 321) ได้ให้คำนิยามของการเป็นผู้ประกอบการ โดยการรวบรวมแนวความคิด และนิยามต่าง ๆ ในอดีตและกำหนดนิยามใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ในศตวรรษที่ 21 นี้ การเป็นผู้ประกอบการ เป็นกระบวนการพลวัต (Dynamic Process) ของการมีวิสัยทัศน์ (Vision) การเปลี่ยนแปลง (Change) และการสร้างสรรค์ (Creation) ซึ่งจำเป็นต้องใช้พลังงาน และความกระตือรือร้นเพื่อนำแนวความคิดใหม่ไปสู่การปฏิบัติ และการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ความเต็มใจที่จะยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในแง่ของ เวลา เงินลงทุน หรืออาชีพ ความสามารถในการสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพ ทักษะที่สร้างสรรค์ในการจัดทรัพยากรมาใช้ที่เหมาะสม ทักษะในการสร้างแผนงานธุรกิจที่ดี และประการสุดท้าย คือการมีวิสัยทัศน์ที่มองเห็นโอกาสที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้อื่นมองเห็นเป็นความคลุมเครือ ความขัดแย้ง และความสับสน

2.4.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ

พิบูล ทีปะपाल (2552, หน้า 6-8) ปัจจุบันการทำธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จของผู้ประกอบการไม่ได้อยู่เฉพาะตลาดภายในประเทศเท่านั้น หากแต่ต้องคิดไกลไปถึงว่าจะสามารถสร้างมาตรฐานสินค้าตัวเองสู่ตลาดโลกให้เกิดผลสำเร็จได้อย่างไรอีกด้วย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในธุรกิจไว้อย่างน่าสนใจ 10 ประการ ดังนี้

1. กระจายในความสำเร็จ ถือเป็นหัวใจสำคัญในการประกอบธุรกิจ เพราะหากไม่มีความต้องการในข้อนี้ก็จะไม่มีพลังผลักดันให้ผู้ประกอบการลุกขึ้นมาดำเนินการให้บรรลุไปตามเป้าหมายได้เลย
2. ชอบเสี่ยง เป็นที่รู้กันดีว่า “ธุรกิจ” กับ “ความเสี่ยง” เป็นของคู่กัน ดังนั้น การจะตัดสินใจทำอะไรก็แล้วแต่ ควรอยู่บนพื้นฐานความเสี่ยงให้น้อยที่สุด ควรตัดสินใจให้รอบคอบ และไม่ประมาท
3. มีความคิดสร้างสรรค์ และสร้างฝันให้ยิ่งใหญ่ ผู้ประกอบการควรมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองให้รอบด้าน สามารถมองจากจุดเล็ก ๆ แล้วสานฝันให้สามารถขยายกิจการให้ใหญ่โตขึ้นได้
4. มีความยึดมั่นไม่ย่อท้อ ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จได้ คือ บุคคลที่ไม่ล้มเลิกอะไรง่าย ๆ ควรมองว่าความล้มเหลวหลายต่อหลายครั้งที่เกิดขึ้น เปรียบเสมือนบันไดที่จะนำเราไปสู่จุดที่สูงกว่า
5. มีความเชื่อมั่น ผู้ประกอบการควรมีความเชื่อมั่นในตัวเอง กล้าที่จะลองในสิ่งใหม่ ๆ เพราะอย่างน้อยนั้น ก็คือ การให้กำลังใจที่ดีที่สุดแก่ตัวเอง

6. มีความสามารถในการตัดสินใจ การตัดสินใจถือเป็นการสร้างความมั่นใจให้เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะผลของการตัดสินใจนั้นจะสำเร็จหรือล้มเหลว แต่หากได้ลองทบทวนเหตุผลให้ดีแล้วก็จะเคารพในการตัดสินใจนั้น

7. มองการเปลี่ยนแปลง คือโอกาส การเปลี่ยนแปลงถือเป็นโอกาสสำคัญอย่างหนึ่งทางธุรกิจสิ่งใหม่ ๆ อาจเกิดขึ้นในช่วงนี้ หากเรารู้จักนำการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ ก็ถือเป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งทางธุรกิจ

8. มีความอดทนต่อความไม่แน่นอน ควรเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดฝัน ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทั้งด้านดีและด้านร้าย ตลอดจนปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ด้วยตัวเรา เช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สภาพภูมิอากาศ ฯลฯ ควรอดทนรอคอยสิ่งดี ๆ ที่จะมาถึงในอนาคต

9. รู้จักเริ่มต้น และต้องการความสำเร็จที่สมบูรณ์แบบ ผู้ประกอบการที่ดีควรเอาใจใส่ในรายละเอียดทุกอย่างในธุรกิจของตน ไม่ควรมุ่งพัฒนาเพียงด้านเดียวควรมองไปรอบ ๆ หาจุดบกพร่องและแก้ไขให้ดีขึ้น

10. ตระหนักในคุณค่าของเวลา เวลาเป็นสิ่งมีค่าสำหรับทุกอาชีพ การตรงต่อเวลา และใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ถือเป็นกำไรชีวิต และกำไรทางธุรกิจอีกอย่างหนึ่งที่ประเมินค่ามิได้

ผู้ประกอบการ เป็นผู้กระตุ้นจุดประกายให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ที่มีบทบาทอย่างยิ่งในโลกธุรกิจปัจจุบัน เป็นนักคิดอิสระที่กล้าเสี่ยงกระทำสิ่งใหม่ ๆ แตกต่างจากสิ่งธรรมดาทั่วไป จากการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการทั้งหมดจะมีคุณลักษณะบางสิ่งบางอย่างเหมือน ๆ กันรวมอยู่ ได้แก่

1. ความสามารถในการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกัน (consolidate resources)

2. ความมีทักษะทางการจัดการ (management skills)

3. ความปรารถนาที่จะมีความอิสระในการทำงาน (desire for autonomy)

4. มีความพร้อมที่จะยอมรับความเสี่ยง (risk-taking) ในผลการดำเนินงาน
นอกจากนั้น ยังมีคุณลักษณะอื่น ๆ อีก ซึ่ง ได้แก่

1. ความมุ่งมั่นบากบั่น

2. มีจิตใจเป็นนักสู้ที่จะแข่งขันเพื่อชัยชนะ

3. มีพฤติกรรมที่มุ่งเป้าหมายสู่ความสำเร็จ

4. มีความเชื่อมั่น

5. มีความสามารถหยั่งรู้โดยสัญชาตญาณ

6. ยึดถือความเป็นจริงในการปฏิบัติงาน

7. มีความสามารถเรียนรู้จากความผิดพลาด รวมทั้งสามารถใช้ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์

ธีรยุทธ วัฒนาศุภโชค, 2549 (อ้างถึงใน พิบูล ทีปะपाल, 2552, หน้า 3-4) ได้นำแนวความคิดของ W.D.Bygrave ในหนังสือเรื่อง “The Portable MBA in Entrepreneurship” ซึ่งได้กล่าวสรุปถึงลักษณะสำคัญ 10 ประการ ของผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จพึงมี หรือ 10 D's ดังนี้คือ

1. มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล (Dream: D₁) ผู้ประกอบการต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ใหม่ที่จะนำไปสู่การพัฒนาในธุรกิจต่อไป

2. มีความกล้าตัดสินใจ (Decisiveness: D₂) ผู้ประกอบการต้องมีความกล้าตัดสินใจ รวมถึงมีวิจารณ์ญาณที่แม่นยำ

3. มีความสามารถในการสั่งการ (Doers: D₃) มีการตัดสินใจอย่างเฉียบขาดแม่นยำ และมีความสามารถในการสั่งการ และนำแผนงานไปปฏิบัติได้อย่างฉับไว

4. มีความมุ่งมั่นในการทำงาน (Determination: D₄) มีความมุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน

5. ทุ่มเท (Dedication: D₅) สามารถทุ่มเทให้กับธุรกิจของตนได้อย่างเต็มที่ บ่อยครั้งผู้ประกอบการจะต้องสละความสุขสบายส่วนตัวเพื่อมาทุ่มเทเวลาและความพยายามให้กับการพัฒนาธุรกิจของตน

6. มีความรับผิดชอบ (Devotion: D₆) ผู้ประกอบการต้องมีความรับผิดชอบต่อธุรกิจของตนเป็นการเฉพาะตัว ในอันที่จะทุ่มพิง และทุ่มเทกายใจลงไปเพื่อสร้างผลงานของตนให้ประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังและฝันไว้

7. ต้องเป็นผู้ช่างสังเกต (Details: D₇) ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ช่างสังเกต และใส่ใจในรายละเอียดต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการประกอบธุรกิจของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนของการจัดตั้งธุรกิจใหม่

8. ไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้ (Destiny: D₈) ผู้ประกอบการเป็นผู้ที่ไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้ต่อโชคชะตา มีความคิดว่าตนเองเป็นผู้กุมชีวิตและธุรกิจของตนไว้ในมือ

9. ไม่ได้คาดหวังในเรื่องผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน (Dollars: D₉) ผู้ประกอบการโดยทั่วไปมิได้คาดหวังในเรื่องผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินว่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นจิตใจในการจัดตั้งธุรกิจของตน มองเพียงแค่ผลพลอยได้จากความสำเร็จของธุรกิจของตนมากกว่า

10. กระจายความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมให้กับพนักงาน (Distribute: D₁₀) ผู้ประกอบการควรต้องมีการกระจายความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมให้กับพนักงานที่มีความสามารถและความสำคัญกับธุรกิจของตน

2.4.4 ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis) เพื่อรองรับอาเซียน

การวิเคราะห์ปัจจัยแห่งความสำเร็จ (CSF Analysis) เป็นสิ่งที่องค์กรต้องให้ความสำคัญเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการยกระดับผลประกอบการให้สูงขึ้น (Higher Performance) ซึ่งประเด็นนี้จัดเป็นสิ่งที่ใช้วัดประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินการ (Monitoring System) สำหรับปัจจัยแห่งความสำเร็จนั้นมีอยู่ด้วยกัน 7 ประการ ได้แก่ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2555, หน้า 7-8)

1. ความมุ่งมั่น (Drive) ในชีวิตจริงแล้วการมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ (Personal Mastery) เป็นหัวใจสำคัญประการแรกที่ทุกคนต้องประพฤติปฏิบัติ เมื่อมีความเพียรอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น ผู้ประกอบธุรกิจทุกคนควรพึงจดจำไว้เสมอว่า "ไม่มีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ใด ๆ ที่จะได้จากความเพียรพยายามเพียงน้อยนิด"

2. ภูมิปัญญา (Knowledge/Wisdom) ไม่ว่าจะป็นความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิคและด้านการบริหารที่ต้องมีอย่างครบถ้วน

3. การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) เพื่อเพิ่มพูนภูมิพลังแห่งปัญญาอยู่ตลอดเวลา อันจะนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจอย่างมากมายมหาศาล

4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Personal Creativity) อันเนื่องมาจากรูปแบบวิถีคิด (Mental Ability) ที่จะก่อให้เกิดมุมมองแปลก ๆ ใหม่ ๆ (New Paradigm) ที่แตกต่างไปจากผู้อื่นไม่ยึดติดกับรูปแบบเดิม ๆ สามารถที่จะแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) เพื่อนำมาบริหารและพัฒนาให้เกิดเป็นคุณค่าแก่ธุรกิจของตน ทั้งในด้านของการปรับปรุงระบบงานทั่วไป ระบบการผลิต ระบบการตลาด และระบบการบริการลูกค้า ตลอดจนจนระบบการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์

5. มนุษย์สัมพันธ์และทักษะการสื่อสาร (Human Relations & Communications Ability) ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสาร ให้บริการแก่ลูกค้าและบริหารทีมงานขนาดเล็ก ให้มีความมุ่งมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความเข้าใจในทิศทาง กลยุทธ์ และ วิถีปฏิบัติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างสอดคล้องกัน โดยพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการที่จะเป็นทั้งเจ้าของกิจการ และผู้จัดการในเวลาเดียวกันนั้นก็คือ เซาว์อารมณ์ หรือ ความฉลาดรู้ทางอารมณ์ (Emotional Quotient: EQ)

6. ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ (Problem Solving and Decision Making Skill) ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวนั้น บ่อยครั้งที่จะต้องเผชิญกับปัญหาเชิงระบบของตัวธุรกิจ รวมถึงปัญหารายวันที่เกิดแก่ลูกค้าและสินค้า บริการ ความเข้าใจในตัวปัญหา เทคนิคการวิเคราะห์ปัญหา การกำหนดทางเลือกในการตัดสินใจ ตลอดจนการวิเคราะห์ความคุ้มค่าเพื่อตัดสินใจจะเป็นทักษะที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี

7. การบริหารเวลา (Time Management) ความยุติธรรมเพียงประการเดียวที่ปรากฏอยู่บนโลกนี้ ก็คือ เวลาทุกคนมี 24 ชั่วโมงเท่า ๆ กัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะใช้ให้หมดไปในลักษณะใด เวลาสำหรับเจ้าของธุรกิจมีคุณค่ายิ่ง ทำอย่างไรจึงจะ เกิดคุณประโยชน์ แก่ลูกค้า แก่ครอบครัว และ แก่สุขภาพส่วนตัว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 1. ความมุ่งมั่น 2. ภูมิปัญญา 3. การเรียนรู้ตลอดชีวิต 4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 5. มนุษย์สัมพันธ์และทักษะการสื่อสาร 6. ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และ 7. การบริหารเวลา ผู้วิจัยได้นำปัจจัยเหล่านี้มาประยุกต์ใช้กับกรอบแนวคิดการวิจัย เพื่อศึกษาความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในการแข่งขันกับประเทศในกลุ่มอาเซียน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เชษฐธิดา กุศลลาไสยานนท์ (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษารูปแบบการพัฒนาผู้บริหารเพื่อการบริหารจัดการกลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยจากการจัดสัมมนาในกลุ่ม (Focus Group) พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักสมรรถนะด้านหน้าที่และสมรรถนะด้านเทคนิค มีความสอดคล้องทุกรายการการพัฒนาผู้บริหารเพื่อการบริหารจัดการกลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นฐานความรู้สำหรับอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ในประเทศไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1. หน้าที่ของผู้บริหาร 2. กลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ 3. สมรรถนะของผู้บริหารเพื่อการบริหารจัดการกลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์ และ 4. การพัฒนาผู้บริหารเพื่อการบริหารจัดการกลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์

วิระวัฒน์ ปันนิตามัย (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยสมรรถนะและบทบาทที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นอาชีพของนักทรัพยากรมนุษย์ในองค์การภาครัฐและภาคเอกชนไทย ผลการศึกษา พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างนักทรัพยากรมนุษย์ภาครัฐและภาคเอกชน โมเดลความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุ 3 องค์ประกอบ ของปัจจัยสมรรถนะและบทบาทที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นอาชีพ ของนักทรัพยากรมนุษย์ มีความสอดคล้องกับข้อมูล เชิงประจักษ์ตามเกณฑ์ในระดับที่ดี การทดสอบสมมติฐาน พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างนักทรัพยากร มนุษย์ภาครัฐและภาคเอกชน สมรรถนะของนักทรัพยากรมนุษย์มีอิทธิพลทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการแสดงบทบาท และความเชื่อมั่นอาชีพของนักทรัพยากรมนุษย์ นอกจากนี้ บทบาทของนักทรัพยากรมนุษย์ยังมีอิทธิพลทางบวก อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติต่อความเชื่อมั่นอาชีพของนักทรัพยากรมนุษย์ พบว่า บทบาทของนักทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐเป็นตัวแปรคั่นกลาง แบบบางส่วนระหว่างความสัมพันธ์ของสมรรถนะของนักทรัพยากรมนุษย์ที่มีต่อความเชื่อมั่นอาชีพของนักทรัพยากรมนุษย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วีระยุทธ ทนทาน (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาแนวทางการส่งเสริมสมรรถนะการทำธุรกิจของผู้ประกอบการการค้าชายแดนไทย - ลาว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อรองรับการบูรณาการประชาคมอาเซียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถเชิงสมรรถนะส่วนบุคคล 2) ความสามารถเชิงสมรรถนะด้านการบริหาร 3) ความสามารถเชิงสมรรถนะด้านอาชีพเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมสมรรถนะการทำธุรกิจและด้านสภาพแวดล้อมการดำเนินงานทางสังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญเป็นอย่างมากซึ่งต้องอาศัยบทบาทการส่งเสริมของรัฐบาลเข้ามาช่วยให้ธุรกิจประสบผลสำเร็จเพิ่มมากขึ้นทั้งนี้ความคล้ายคลึงกันระหว่างวัฒนธรรมและลักษณะภูมิศาสตร์ถือเป็นช่องทางในการขยายโอกาสทางธุรกิจที่สำคัญแต่ยังคงพบว่ามีด้านระบบการขนส่งและกฎระเบียบการค้ายังคงเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญอย่างต่อเนื่องในการประกอบการการค้าชายแดน

สิทธิชัย ธรรมเสนห์ (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทกิจการสถานบริการสปา ในจังหวัดชลบุรี กับขีดความสามารถอันพึงประสงค์ของผู้รับบริการ พบว่า ผู้ประกอบการเพศหญิงมีขีดความสามารถมากกว่าเพศชายเล็กน้อย โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 51-60 ปี มีขีดความสามารถมากที่สุดผู้มีประสบการณ์ในธุรกิจสปาต่ำกว่า 1 ปี มีขีดความสามารถมากที่สุด และผู้มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีขีดความสามารถมากที่สุด เมื่อพิจารณาขีดความสามารถหลักรายด้านพบว่า ผู้ประกอบการมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการความสะอาด การใช้เครื่องมือและผลิตภัณฑ์ มีจรรยาบรรณในอาชีพ และทักษะการบริการเป็นอย่างดี ลูกค้าประทับใจในคุณสมบัติด้านทักษะการบริการมากที่สุด และลูกค้าประทับใจคุณสมบัติด้านความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าน้อยที่สุดขีดความสามารถทั่วไปรายด้านพบว่า ผู้ประกอบการมีความสามารถในการจัดการ ความสามารถในการฝึกอบรมพนักงานเป็นอย่างดี แต่ยังขาดความสามารถด้านการตลาด การสื่อสาร การใช้คอมพิวเตอร์ และการสร้างเครือข่าย ในภาพรวมแล้ว สมรรถนะหรือขีดความสามารถของผู้ประกอบการมีความใกล้เคียงกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์จากความคิดเห็นของลูกค้า

พรพรรณ อิศรางกูล ณ อยุธยา (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสมรรถนะหลักของพนักงานขายในประเทศ กรณีศึกษา บริษัท ตรีอรรณบุรี อุตสาหกรรม จำกัด ผลการศึกษาพบว่า สมรรถนะหลักที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ด้านความสามารถในสายงาน รองลงมา คือ ความสามารถเฉพาะบทบาทหน้าที่ ความสามารถด้านเทคนิค และด้านทักษะความชำนาญประจำตำแหน่ง

วันเพ็ญ นิลนารถ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสมรรถนะหลักกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 31-40 ปี ศึกษาระดับปริญญาตรี มีสถานภาพสมรส ปฏิบัติงานตำแหน่งประเภท

ทั่วไป และมีอายุราชการ 5-10 ปี สำหรับผลการศึกษาประสิทธิผลในการปฏิบัติงานพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งในมิติคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน และมิติด้านผลงานโดยมิติคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ามิติด้านผลงาน ตามลำดับ ส่วนสมรรถนะหลัก พบว่า อยู่ในระดับมาก โดยมิติการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุด ส่วนมิติจิตสำนึกด้านการให้บริการ มิติคุณธรรมและจริยธรรม มิติการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มิติการทำงานเป็นทีม มิติความรู้ด้านแรงงาน และมิติภาวะผู้นำ มีค่าเฉลี่ยระดับมาก ขณะที่มิติความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมรรถนะหลักและสมรรถนะรายมิติของข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน มีสหสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

ชัชวาลย์ สุขสวัสดิ์ (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากร บริษัท เซ็นทรัล ฟู้ด รีเทล จำกัด สาขาเอพีดีซี ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากร บริษัท เซ็นทรัล ฟู้ด รีเทล จำกัด สาขาเอพีดีซี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะในการปฏิบัติงานสูงในภาพรวมทุกด้าน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านทักษะ อยู่ในระดับสูง การทำงานเป็นทีมมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูงมาก สมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านความรู้อยู่ในระดับสูง สมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านคุณลักษณะอยู่ในระดับสูง และสมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านความเข้าใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง

เอนก เทียนบุชา (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาสมรรถนะหลักเพื่อเตรียมคนเข้าสู่ งาน พบว่า สามารถกำหนดสมรรถนะหลักแบ่งเป็น 3 ด้าน ด้านละ 3 องค์ประกอบ รวมเป็น 9 องค์ประกอบ 29 หน่วยสมรรถนะ และ 125 หน่วยสมรรถนะย่อย ได้แก่ สมรรถนะเพื่อการดำรงชีวิต ประกอบด้วย การพัฒนาอาชีพ สัญลักษณ์ในชีวิต สุขวิถีและชีวิตพอเพียง สมรรถนะหลักเพื่อการทำงาน ประกอบด้วย การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และสมรรถนะพื้นฐาน ประกอบด้วย การสื่อสาร การประยุกต์ใช้ตัวเลข และเทคโนโลยีสารสนเทศ สมรรถนะที่สถานประกอบการให้ความสำคัญที่สุด คือ สมรรถนะหลักด้านการสื่อสารโดยเฉพาะสมรรถนะด้านการพูด สมรรถนะหลักของบุคลากรในสถานประกอบการ มีระดับต่ำสุด คือ สมรรถนะด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ จากการวิจัย พบว่า รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะหลักที่เหมาะสมมี 5 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์ การออกแบบ การพัฒนา การนำไปปฏิบัติ และการประเมินผล ส่วนประกอบที่สำคัญของรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะหลัก คือ การกำหนดคำอธิบายสมรรถนะหลัก การกำหนดระดับของสมรรถนะหลักโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ การกำหนดมาตรฐานสมรรถนะหลักและการจัดทำ โมดูลการพัฒนาสมรรถนะหลัก กระบวนการพัฒนาสมรรถนะหลักที่สำคัญมี 3 ขั้นตอนได้แก่ การสร้างความตระหนัก การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการฝึกปฏิบัติ

ประมา ศาสตรระรุจิ (2550, บทคัดย่อ) ทำการศึกษาการพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะในการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียนโดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์สมรรถนะตามต้นแบบ สมรรถนะสำหรับข้าราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อสร้างคู่มือในการประเมินผลการปฏิบัติงานอันประกอบด้วย 8 สมรรถนะหลัก (Core Competencies) คือ 1) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) 2) การบริการที่ดี (Service Mind) 3) การสั่งสมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ (Expertise) 4) คุณธรรมและจริยธรรม (Integrity) 5) ความร่วมแรงร่วมใจ (Teamwork) 6) ความเข้าใจองค์กรและระบบราชการ (Organizational Awareness) 7) การบริหารการเปลี่ยนแปลง (Change Management) และ 8) มนุษยสัมพันธ์ (Human Relations) การสร้างเกณฑ์พฤติกรรมบ่งชี้สำหรับประเมินสมรรถนะดังกล่าว ผ่านกระบวนการตรวจสอบความเหมาะสมและค่าความสอดคล้อง (IOC) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ระดับหัวหน้าส่วน/ฝ่าย (ข้าราชการ ระดับ 7 - 8) ที่มีบุคลากรภายใต้การบังคับบัญชาตามสายงาน และข้าราชการระดับ 8 ซึ่งมีคุณสมบัติพร้อมที่จะได้รับการพิจารณาเป็นผู้บริหาร จำนวน 30 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในด้านคู่มือการประเมินบุคคลโดยอิงเกณฑ์สมรรถนะในการปฏิบัติงานของผู้บริหารศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน โดยภาพรวมทั้งหมดมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ พบว่า โครงสร้างคู่มือมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนวัตถุประสงค์ เนื้อหา การประเมินผล และประสิทธิภาพการใช้คู่มือ มีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก และจาก 8 สมรรถนะจากต้นแบบที่นำมาใช้เป็นกรอบหลักในการศึกษาวิจัย พบว่า สมรรถนะที่มีความสำคัญที่สุดในการประเมินบุคคลโดยอิงเกณฑ์สมรรถนะในการปฏิบัติงานคือ จริยธรรม รองลงมาคือ การบริหารการเปลี่ยนแปลง และลำดับที่สามคือ การสั่งสมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ ความร่วมแรงร่วมใจ และความเข้าใจองค์กรและระบบราชการ

สุรวุฒิ ยัญญลักษณ์ (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาสมรรถนะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพขององค์การโดยเน้นการศึกษาสมรรถนะของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานการศึกษา ผลการวิจัย พบว่า

1. ตัวแบบสมรรถนะของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 5 สมรรถนะหลัก สมรรถนะในงานหรือสมรรถนะประจำกลุ่มงานจำแนกได้ 20 สมรรถนะ โดยมีสมรรถนะในงานร่วมของทุกกลุ่มงาน 3 สมรรถนะ

2. ความแตกต่างของสมรรถนะหลักและสมรรถนะในงานตามที่คาดหวังกับที่เป็นจริงก่อนการพัฒนา ตามแผนพัฒนาบุคลากรมีสมรรถนะหลัก 3 สมรรถนะ และสมรรถนะในงานทุกสมรรถนะในกลุ่มงานส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยตามที่เป็นจริงต่ำกว่าระดับที่คาดหวัง ส่วนภายหลังการพัฒนาสมรรถนะหลัก

เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการพัฒนาสมรรถนะหลักและสมรรถนะในงานของทุกกลุ่มงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับหรือสูงกว่าระดับความคาดหวัง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

3. ความแตกต่างระหว่างสมรรถนะหลักและสมรรถนะในงานตามที่เป็นจริงภายหลังการพัฒนา เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการพัฒนามีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน รายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 ประสิทธิภาพขององค์การมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01 และผลการปฏิบัติงานมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านและรายด้านสูงขึ้น

4. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะหลักและสมรรถนะในงานภายหลังการพัฒนา รวมทุกด้าน และรายด้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพขององค์การ

5. ไม่มีตัวพยากรณ์ที่ตีพอที่สามารถนำไปสร้างสมการพยากรณ์สมรรถนะหลักและสมรรถนะในงาน ของข้าราชการครูบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานได้ คุณค่า (value) ของข้อค้นพบจาก งานวิจัยในข้อนี้ บุคลากรที่เป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาอย่างน้อยที่สุดก็กลุ่มเป็นกลุ่ม ตัวอย่างของงานวิจัยครั้งนี้ มีสมรรถนะในระดับต่ำกว่าที่คาดหวังตามกรอบตัวแบบสมรรถนะที่กำหนดไว้ จากงานวิจัยซึ่งชวนให้ค้นหาคำตอบต่อไปว่า ภาครัฐจะพัฒนาสมรรถนะที่เพียงพอต่อการสร้าง ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษาเหล่านั้น และคำถามเช่นนี้เอง นำมาสู่ความสนใจของการวิจัยครั้งนี้ว่า รายการสมรรถนะ รวมทั้งสมรรถนะในระดับใดที่จำเป็นหรือ เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการส่วนท้องถิ่นตำแหน่งเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการพิสูจน์ว่าสมรรถนะที่กำหนดไว้เช่นนั้น มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพขององค์การหรือไม่

Sanchez (2006, pp. 25-38) ได้ศึกษาศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีผลต่อศักยภาพในการแข่งขันขององค์กร พบว่า การพัฒนาศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานในเรื่อง ความรู้และความสามารถของทรัพยากรบุคคลด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะคติของคณะผู้บริหาร วัฒนธรรมองค์กร วิสัยทัศน์ นโยบายการฝึกอบรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และประสบการณ์ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นไปในเชิงบวก และระดับของความสามารถในการแข่งขัน

พิชญ์ คุณชื่น (2548, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลกระทบของศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อการปรับปรุงองค์กรและผลการดำเนินงานของ SMEs ไทย พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศต่อกิจการด้านประชาสัมพันธ์ และมีความเห็นด้วยเกี่ยวกับศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโครงสร้างพื้นฐานในระดับมากที่สุด รวมทั้งศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการจัดองค์กร ด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านเครือข่ายของระบบสารสนเทศ มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบเชิงบวกกับการปรับปรุงองค์กร ส่วนการปรับปรุงองค์กร ด้านการเรียนรู้และพัฒนา มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับผลการดำเนินงาน

สถาบันการจัดการแห่งประเทศนิวซีแลนด์ (New Zealand Institute of Management, 2005, อ้างถึงใน ชัชวาลย์ ทัดศิวิชัย , www.tpa.or.th/writer/ead_this_book_topic.php?, 1 ธันวาคม 2554) ได้ทำการศึกษาและจัดกลุ่มสมรรถนะของผู้บริหาร โดยทำการจัดกลุ่มตามภาระหน้าที่และตามคุณลักษณะเฉพาะของสมรรถนะ พร้อมกับตำแหน่งทางการบริหาร เป็นกรอบในการพิจารณา พบว่าสมรรถนะของผู้บริหาร จำแนกได้เป็น 3 ระดับได้แก่

1. สมรรถนะขั้นพื้นฐาน (capable) ซึ่งผู้บริหารที่มีคุณลักษณะตามกรอบสมรรถนะระดับนี้ จะเป็นผู้ที่มีความรู้ และทักษะที่สำคัญใน 4 ด้านได้แก่

1.1 ด้านการจัดการทั่วไป (broad management skill and knowledge) ซึ่งประกอบด้วย การคิดเชิงกลยุทธ์ การตัดสินใจอย่างมีกระบวนการ การวางแผน การจัดองค์การ การจัดการบุคลากร กระบวนการพัฒนา และการบริหารโครงการ

1.2 ด้านการจัดการบุคคล (personnel management skill) ที่สำคัญได้แก่ การติดต่อสื่อสาร การสร้างความเชื่อมั่น และการจัดการเวลา เป็นต้น

1.3 ด้านความเชี่ยวชาญเฉพาะ เป็นความรู้ความสามารถในทักษะเฉพาะที่สามารถขยายคุณค่าของการจัดการองค์การได้ เช่นการบัญชี คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

1.4 ด้านความรู้ความสามารถในการจัดการธุรกิจทั่วไป (Knowledge of Business Disciplines)

2. สมรรถนะระดับเชี่ยวชาญ (Executive) โดยผู้บริหารจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะและความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย

2.1 ด้านการบริหารจัดการวัฒนธรรมองค์การ ซึ่งสามารถสร้างความแข็งแกร่งให้กับองค์การได้

2.2 ด้านการบริหารจัดการความเปลี่ยนแปลงของ องค์การ และด้านการสร้างผู้นำเชื่อถือส่วนบุคคล

3. สมรรถนะระดับนโยบาย (Governance) เป็นสมรรถนะที่ผู้บริหารจะต้องมีเพิ่มเติมมากกว่าสมรรถนะระดับที่หนึ่งและระดับที่สอง ซึ่งในภาพรวมก็คือความสามารถในการมองภาพรวมขององค์การ และกำกับดูแลบนพื้นฐานที่เกี่ยวกับภาระหน้าที่ที่สำคัญได้แก่ การกำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ พันธกิจขององค์การ การกำหนดรูปแบบวัฒนธรรมองค์การ และพฤติกรรมที่องค์การคาดหวัง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มุ่งเสริมสร้างคุณค่าทางจริยธรรมตามจุดเน้นหรือ ความต้องการของสังคม การกำกับติดตาม การปฏิบัติและทบทวนการปฏิบัติงานขององค์การ และการกำกับติดตาม รวมทั้งการสอนงานให้กับผู้บริหารระดับรองลงมา

เคนเน็ธ (Kenneth. V.L., 2003, Abstract) ได้ศึกษาเกี่ยวกับขีดความสามารถที่ต้องการในงานด้านการจัดซื้อและบริหารพัสดุอย่างมืออาชีพ ในศตวรรษที่ 21 พบว่า ขีดความสามารถด้านความมีภาวะผู้นำ

ความสามารถในการจัดการและความเป็นมืออาชีพ ของบุคคลเป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะว่างานด้านการจัดซื้อ และบริหารพัสดุอย่างมืออาชีพจะต้องรู้ความต้องการและกระบวนการในการทำงานของแต่ละบริษัท การมีพัสดุจะขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบริษัท และประเภทอุตสาหกรรมของบริษัทเหล่านั้น คนที่จะทำงานนี้ได้ดีจะต้องคำนึงถึง การวิเคราะห์ต้นทุนรู้ถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การแสวงหาแหล่ง วัตถุดิบใหม่ ๆ ในโลกความรู้ด้านการเงิน การจัดการด้านต้นทุน และการนำวัสดุเข้าสู่หลักการของ ไซ่อุปทาน จะต้องมีมีความสามารถด้านการจัดการอย่างดียิ่ง มีภาวะผู้นำ มีการสั่งการและการสื่อสาร เป็นอย่างดี รวมทั้งทัศนคติด้านความเปิดกว้างในการยอมรับความคิดเห็นผู้อื่น ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์ การมีจรรยาบรรณทางธุรกิจ การเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลง และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

อุลริช และคณะ (Ulrich et al., 1995 cited in Brewster, Farndale, and Ommeren, 2000, Abstract) ได้ทำการสำรวจองค์กรในสหรัฐอเมริกาเพื่อค้นหาสมรรถนะเฉพาะสำหรับการบริหารทรัพยากร มนุษย์ (specific competencies) เพื่อจัดทำมาตรฐานกลางสำหรับการเปรียบเทียบ (benchmarking standards) พบว่า สมรรถนะที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งพบในการสำรวจครั้งนี้และกำลังมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ คือ การเป็นหุ้นส่วนเชิงยุทธศาสตร์ (HR business partners) และการมีส่วนร่วมช่วยให้องค์กร ได้พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยได้นิยามสมรรถนะด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลว่า หมายถึง ความสามารถในการเพิ่มคุณค่าให้กับองค์กรโดยจะต้องเน้นที่กระบวนการที่จะนำสมรรถนะมา ใช้เปลี่ยนแปลงเงื่อนไขทางธุรกิจเพื่อมุ่งสู่ความสามารถในการแข่งขันที่ยั่งยืนและการจะบรรลุเป้าประสงค์ อย่างนี้ได้องค์กรจะต้องสร้างสมรรถนะที่มีความเด่นเฉพาะตัว (uniqueness) เพื่อพัฒนาสมรรถนะรวม ขององค์กรที่ไม่เหมือนสมรรถนะขององค์กร

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน” เป็นลักษณะการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) ทั้งการการวิจัยเชิงคุณภาพและวิจัยเชิงปริมาณเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

3.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและเกณฑ์การแปลผล

3.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ 1 ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาการ อาจารย์ และผู้ประกอบการ SMEs ภาคการค้าและบริการ ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ได้แก่ ใบบำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก สำหรับผู้เชี่ยวชาญ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

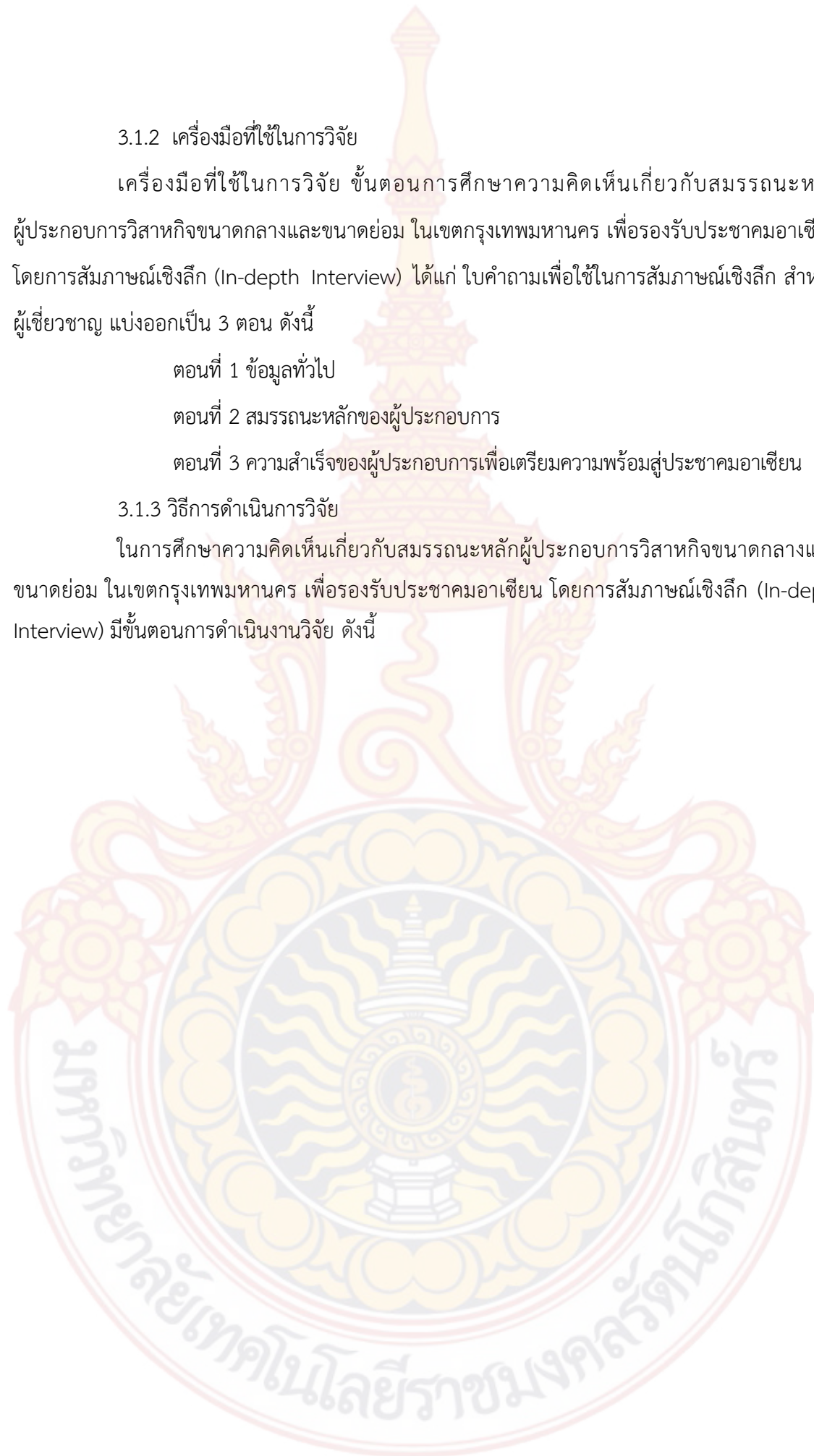
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

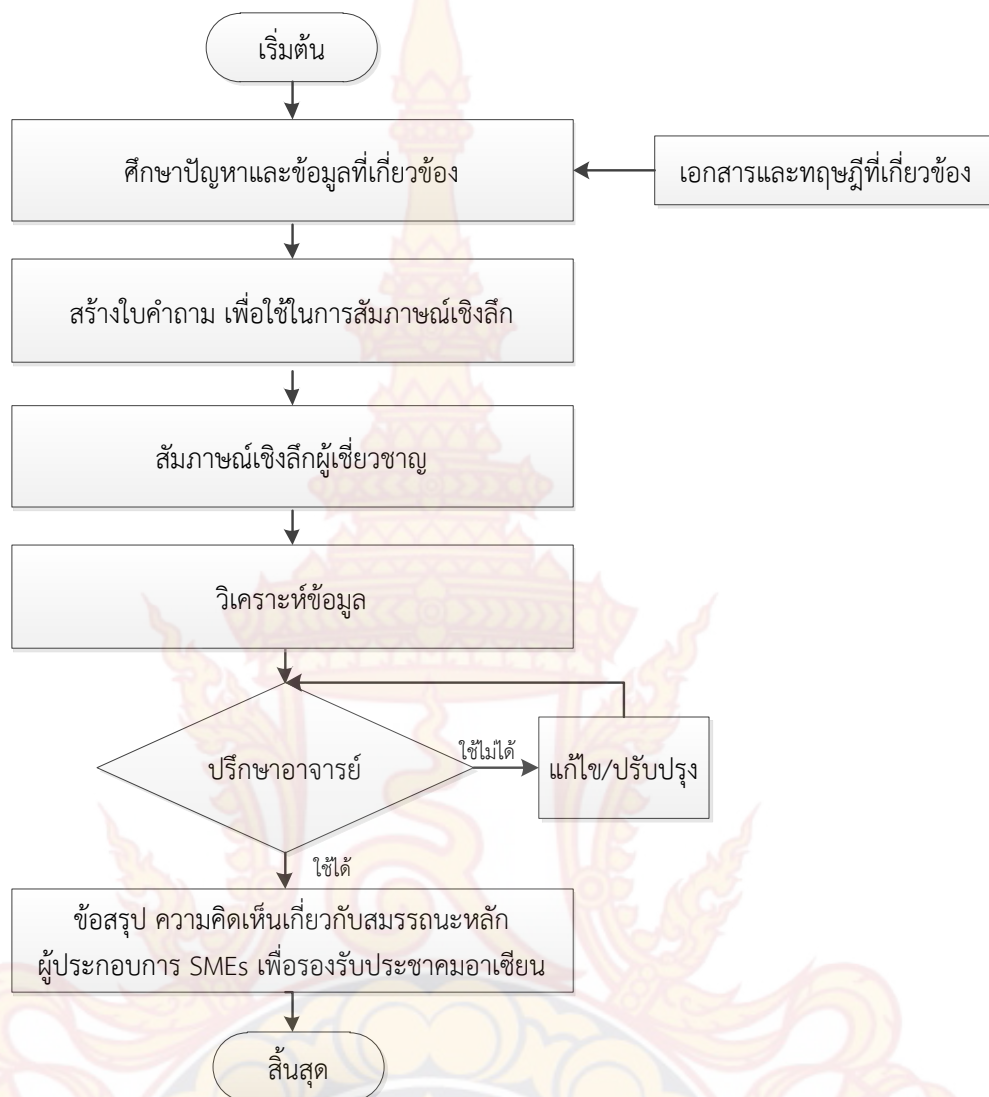
ตอนที่ 2 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 3 ความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

3.1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) มีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

3.1.3.1 การศึกษาปัญหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

ศึกษาปัญหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิดทฤษฎีการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.1.3.2 สร้างใบคำถาม เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก

สร้างใบคำถาม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ

3.1.3.3 การสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview)

- 1) ร่างข้อคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก
- 2) จัดทำหนังสือเรียนเชิญกลุ่มเป้าหมายที่ 1 เพื่อขอความอนุเคราะห์
เข้าสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อการวิจัย
- 3) นัดหมายกลุ่มเป้าหมายที่ 1 เพื่อขอเข้าสัมภาษณ์เชิงลึก
- 4) ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้เชี่ยวชาญ
จำนวน 10 คน

3.1.3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกในเรื่องสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.1.3.5 อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้วิจัยนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ
ความถูกต้องพร้อมนำข้อแก้ไขมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3.1.3.6 สรุปผลการวิจัยการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลัก
ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากการสัมภาษณ์เชิงลึก

3.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ 2 ขั้นตอนการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะ
หลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.2.1.1 ประชากรการวิจัย ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ภาคการค้าและบริการในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 222,572 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม, 2557, หน้า 23-26)

3.2.1.2 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาค
การค้าในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 400 รายโดยกำหนดขนาดตัวอย่างจากการคำนวณสูตรของ
Yamane (1967, p. 100)

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของ
สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร

เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ได้แก่ แบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs

ตอนที่ 2 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 3 ความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

3.2.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 3.2 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.2.2.1 ศึกษาปัญหาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการแนวคิด ทฤษฎีสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.2.2.2 ศึกษาผลสรุปจากขั้นตอนที่ 1 การสัมภาษณ์เชิงลึก

3.2.2.3 สร้างแบบสอบถามสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็น ฉบับร่าง

1) จัดทำหนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือ

2) ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามไปยังผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence: IOC)

3) วิเคราะห์และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence: IOC)

4) ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่ยกผู้เชี่ยวชาญแนะนำ

5) จัดทำแบบสอบถามสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ฉบับร่าง

6) ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (Try-out) โดยการทดลองใช้แบบสอบถามกับผู้ประกอบการจำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.71

7) ปรับแก้แบบสอบถามจากการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพื่อให้ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

3.2.2.4 จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

1) จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัย

2) ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

3) เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.2.2.5 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน นำมาจัดลำดับความสำคัญของข้อมูล โดยใช้สูตรวิธี Priority Need Index (PNI) แบบปรับปรุง

3.2.2.6 สรุปผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

3.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ 3 ขั้นตอนการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group) ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาการ อาจารย์ และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการใช้แบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน

3.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group) ได้แก่ แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs

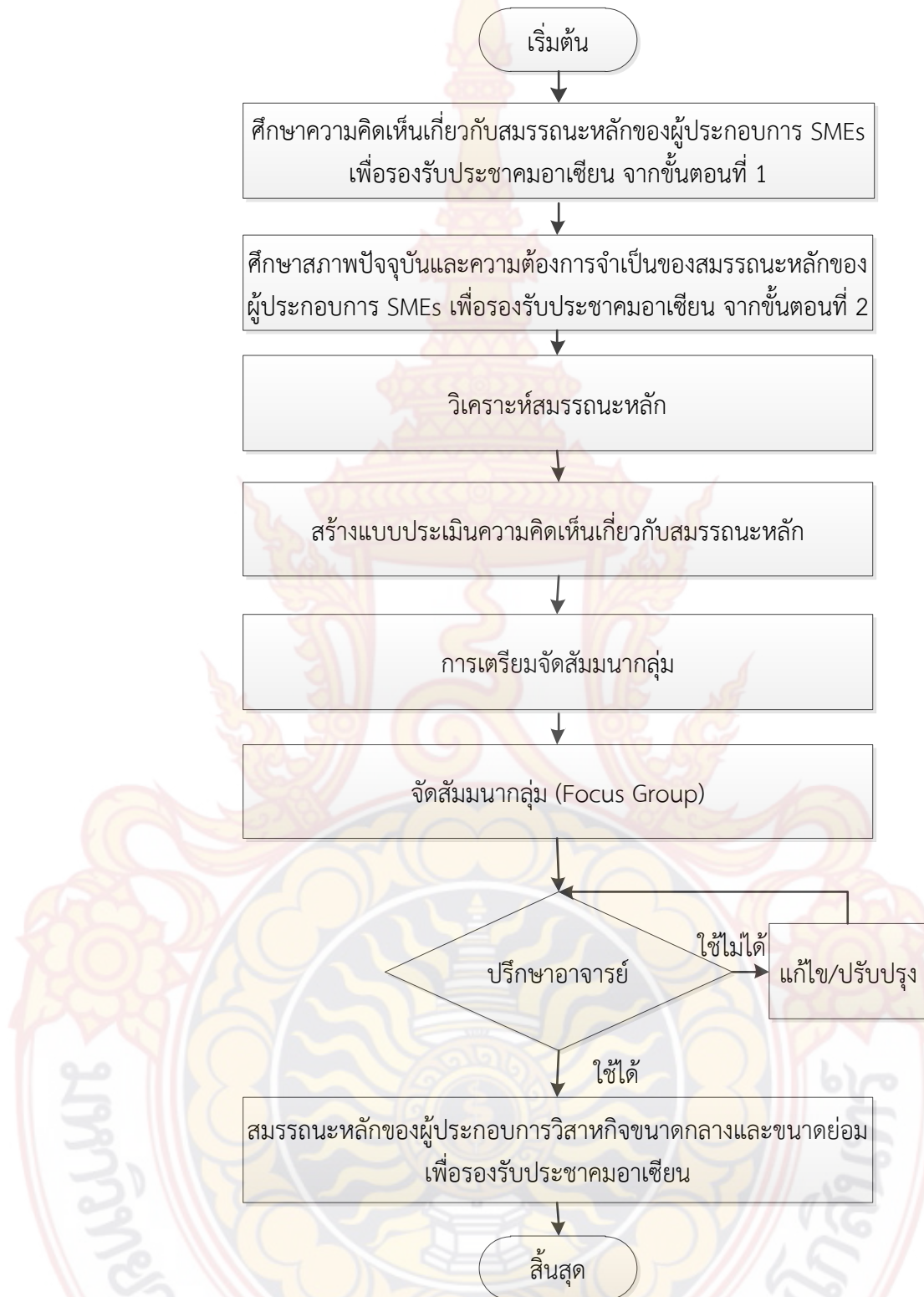
ตอนที่ 2 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 3 ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม

อาเซียน

3.3.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 3.3 แสดงขั้นตอนการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

- 3.3.3.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากขั้นตอนที่ 1
- 3.3.3.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน จากขั้นตอนที่ 2
- 3.3.3.3 วิเคราะห์สมรรถนะหลัก การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
- 3.3.3.4 สร้างแบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน เพื่อใช้ในการสัมมนากลุ่ม
- 3.3.3.5 การเตรียมจัดสัมมนากลุ่ม
- 1) จัดทำหนังสือเรียนเชิญกลุ่มเป้าหมายที่ 3 เพื่อขอความอนุเคราะห์เข้าสัมมนากลุ่ม
 - 2) จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ขอใช้ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในพระบรมราชูปถัมภ์
 - 3) จัดทำหนังสือขอแต่งตั้งผู้ดำเนินการสนทนา (Moderator) การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
 - 4) นัดหมายผู้ดำเนินการสนทนา เพื่อชี้แจงแบบประเมินความคิดเห็น เพื่อใช้ในการจัดสัมมนากลุ่ม
 - 5) เรียนเชิญกลุ่มเป้าหมายที่ 3 เพื่อเข้าร่วมสัมมนากลุ่ม
- 3.3.3.6 จัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)
- 3.3.3.7 การรวบรวมและสรุปผลข้อมูล
รวบรวมและสรุปผลข้อมูลจากการจัดสัมมนากลุ่มเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
- 3.3.3.8 อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ
เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการจัดสัมมนากลุ่มผู้วิจัยนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องพร้อมนำข้อแก้ไขมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ
- 3.3.3.9 สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.1 สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย(Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.4.2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha

3.4.3 ค่าความเที่ยงตรงจากดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ค่าความเที่ยงตรงจากดัชนีความสอดคล้อง

$\sum X$ คือ คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.4.4 การจัดลำดับความสำคัญของข้อมูลโดยใช้สูตรวิธี Priority Need Index (PNI) แบบปรับปรุง (สุวิมล ว่องวานิช, 2550, หน้า 263 - 283) ดังนี้

$$PNI_{\text{modified}} = (I - D) / D$$

PNI_{modified} คือ วิธีการจัดลำดับความสำคัญแบบปรับปรุง (Priority Need Index)

I คือ มาตรวัดที่แสดงระดับความสำคัญของข้อความนั้น (Importance)

D คือ มาตรวัดที่แสดงระดับที่รายการนั้นได้รับการตอบสนองหรือระดับสัมฤทธิ์ผล (Degree of Success) ที่เป็นอยู่ในขณะนั้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและเกณฑ์การแปลผล

3.5.1 ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

3.5.2 ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

3.5.2.1 การนำผลของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกันคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหาซึ่งคำนวณจากความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่

- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ตั้งแต่ 0.67 – 1.00 นำไปใช้ได้

0.33 ปรับปรุง

0.00 หรือ มีค่าเป็นลบ ตัดทิ้ง

3.5.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามหรือแบบประเมินที่เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ซึ่งกำหนดการให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถาม ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 59 - 63)

ระดับความคิดเห็นมากที่สุด กำหนดให้ 5 คะแนน

ระดับความคิดเห็นมาก กำหนดให้ 4 คะแนน

ระดับความคิดเห็นปานกลาง กำหนดให้ 3 คะแนน

ระดับความคิดเห็นน้อย กำหนดให้ 2 คะแนน

ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด กำหนดให้ 1 คะแนน

แล้วหาค่าเฉลี่ยของคำตอบแบบสอบถามหรือแบบประเมิน โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 59 - 63)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.5.3 ขั้นตอนที่ 3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

การนำผลของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละท่านมารวมกัน คำนวณหาความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน (Item-Objective congruence Index: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ

+1 เมื่อแน่ใจว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการมีความสอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการมีความสอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

-1 เมื่อแน่ใจว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการไม่สอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ตั้งแต่ 0.85 – 1.00 มีความสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และความต้องการจำเป็น สามารถนำไปใช้เป็นสมรรถนะหลักได้

0.00 หรือ มีค่าเป็นลบ ไม่มีความสอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและความต้องการเป็น ไม่สามารถนำไปใช้เป็นสมรรถนะหลักได้ ตัดทิ้ง

บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน เป็นการวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ได้แก่ การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม และเป็นการวิจัยในเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ได้แก่ การวิจัยเชิงการสำรวจ ซึ่งผลการวิจัยจะแบ่งตามขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ดังนี้

4.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

4.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

4.3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

4.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

การศึกษาวิจัยในส่วนนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามใบข้อคำถาม ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกในเรื่องสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนผลวิจัยพบมีประเด็นและสาระสำคัญ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1

ข้อความ	สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนจากกลุ่มเป้าหมายที่ 1
<p>1. สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการที่ควรมี</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เทคโนโลยี เครื่องจักร - มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ที่ขายให้เพียงพอต่อการตอบคำถามลูกค้า - มีความรู้ ความเข้าใจ ในธุรกิจ หรือ งาน ที่ทำเป็นอย่างดี - การควบคุมคุณภาพของการผลิต - การทำงานเป็นทีม มุ่งมั่นในการทำงานร่วมกับผู้อื่นกล้าแสดงออกทางความคิดเห็น และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น - การประเมินตนเอง ว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้าหรือไม่ - การพัฒนาผู้อื่น สามารถบอกกล่าวถึงวิธีการทำงาน และสนับสนุนการเรียนรู้ให้ผู้ที่บังคับบัญชาอย่างจริงจัง - การมีความคิดและสร้างสรรค์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์ในการทำงานมาพัฒนาการทำงาน หรือพัฒนาสินค้าและบริการขององค์กรให้ดียิ่งขึ้น - การมีมนุษยสัมพันธ์ ช่วยให้การติดต่อกับผู้อื่นได้ง่าย และเป็นมิตรกับทุกคน โดยไม่คำนึงถึงว่าตนเองเป็นใครกล้าพูดกล้าคิดกล้าทำ - จริยธรรม คุณธรรม สร้างความเชื่อมั่น - พัฒนางานเอง และผลิตภัณฑ์ของตนเองให้ทันสมัย และมีคุณภาพเพื่อต่อสู้กับองค์กรอื่นต่อไปได้ และพัฒนาศักยภาพขององค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อย ๆ - มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน ตรงตามเป้าหมายที่วางไว้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อความ	สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับ สมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียนจากกลุ่มเป้าหมายที่ 1
สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ ที่ควรมี (ต่อ)	ลดต้นทุนทำกำไรให้ได้มากที่สุด - เรียนรู้สิ่งใหม่อยู่เสมอ เพื่อพัฒนาต่อยอดธุรกิจ - มีองค์ความรู้ทั่วไป ทักษะในการทำงาน องค์ความรู้ ด้านบริหารจัดการ เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนงานต่อไป
2. ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis) เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน ที่ควรมี	- การมุ่งสู่วิสัยทัศน์ ที่ชัดเจน - คน ความพร้อมของคน ต้องพร้อมในระดับที่สามารถ ปฏิบัติงานได้ - ความมุ่งมั่นของผู้บริหาร ต้องฝึกพนักงานให้มีระเบียบ และวินัย - ความรู้ของผู้ประกอบการเกี่ยวกับงานที่ทำ - ด้านวิธีการ กระบวนการผลิต ที่มีความเป็นมาตรฐาน - ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจของผู้บริหาร - ทีมงาน ที่สามารถทำงานได้ตามวัตถุประสงค์ ตาม เป้าหมายที่วางไว้ - ภาวะผู้นำ ความเสี่ยง การตัดสินใจ - มีการพัฒนาตามแต่ลักษณะของงาน - มีความกระตือรือร้น ทำงานด้วยความสดชื่น เต็มไป ด้วยพลังงาน ทำงานทุกอย่างโดยไม่หลีกเลี่ยง ไม่ว่างงาน นั้นจะยากหรือง่ายก็ตาม - มีความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นในความสามารถของ ตนเอง สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีความเข้มแข็ง รู้จักนำ ความผิดพลาดมาเป็นบทเรียน เพื่อแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น - มีความยืดหยุ่นปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ - รู้จักการบริหารเวลา แบ่งเวลาให้เป็นทั้งเวลางาน เวลาส่วนตัว และรู้จักเรียงลำดับความสำคัญของงาน งานอันไหนมีความสำคัญทำก่อน - รู้จักประมาณตน ไม่ทำอะไรมากเกินความสามารถของ

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อความ	สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับ สมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับ ประชาคมอาเซียนจากกลุ่มเป้าหมายที่ 1
ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis) เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน ที่ควรมี (ต่อ)	ตัวเองจนกระทั่งนำมาซึ่งความเดือดร้อน ให้กับตนเอง และบุคคลรอบข้าง - ส่งเสริมให้พนักงานได้รับองค์ความรู้จากภายนอก รวมถึง ภายใน สถานประกอบการ
3. สมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียม ความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน	- ทักษะด้านภาษา

จากตารางที่ 4.1 สรุปผลการสัมภาษณ์เชิงลึกความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนจากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางจัดทำแบบสอบถาม พบว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการที่ควรมี นั้น แบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 3. ด้านคุณธรรมจริยธรรม 4. ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง 5. ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม 6. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต และ 7. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

ความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis) เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ที่ควรมีนั้นแบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านความมุ่งมั่น 2. ด้านการจัดการความรู้ 3. ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต 4. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 5. ด้านการจัดการทางอารมณ์ 6. ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และ 7. ด้านการบริหารเวลา

และสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ที่ควรมี นั้นผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ผู้ประกอบการควรมีทักษะ ด้านภาษา สามารถพูดภาษาต่างชาติได้อย่างน้อย 1 ภาษา ซึ่งอาจจะไม่ใช่ภาษาอังกฤษ แต่ต้องเข้าใจภาษาท้องถิ่นของประเทศที่เข้าไปลงทุน หรือร่วมลงทุนด้วย

ตารางที่ 4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สมรรถนะหลักของ ผู้ประกอบการSMEs	ผู้เชี่ยวชาญคนที่										รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
1.ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	✓	✓		✓	✓	✓		✓				6
2.ด้านมนุษยสัมพันธ์					✓	✓		✓	✓	✓		5
3.ด้านคุณธรรมจริยธรรม		✓				✓					✓	3
4.ด้านพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	✓	✓	✓	✓	✓	✓					✓	7
5.ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม		✓		✓	✓	✓		✓			✓	6
6.ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต		✓	✓		✓	✓				✓		5
7.ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร		✓	✓		✓							3
รวม	2	6	3	3	6	6	0	3	2	4		

จากตารางที่ 4.2 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 พบว่า สมรรถนะหลักของประกอบการ ด้านพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องมีผู้พูดถึง จำนวน 7 ท่าน รองลงมา ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และด้าน ผู้นำละการทำงานเป็นทีม มีผู้พูดถึง จำนวน 6 ท่าน

ตารางที่ 4.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

ความสำเร็จของ ผู้ประกอบการ ฯ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่										รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
1.ด้านความมุ่งมั่น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	10
2.ด้านการจัดการความรู้	✓			✓	✓					✓		4
3.ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต	✓				✓		✓			✓		4
4.ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	✓			✓	✓			✓				4
5.ด้านการจัดการทางอารมณ์					✓			✓			✓	3

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ความสำเร็จของ ผู้ประกอบการ ฯ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่										รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
6.ด้านทักษะการแก้ปัญหา และตัดสินใจ		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	8
7.ด้านการบริหารเวลา		✓	✓				✓		✓	✓	5
รวม	4	3	3	4	6	3	2	5	4	4	

จากตารางที่ 4.3 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 พบว่า รายละเอียดความสำเร็จของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความมุ่งมั่น มีผู้พูดถึง จำนวน 10 ท่าน รองลงมา ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ มีผู้พูดถึง จำนวน 8 ท่าน

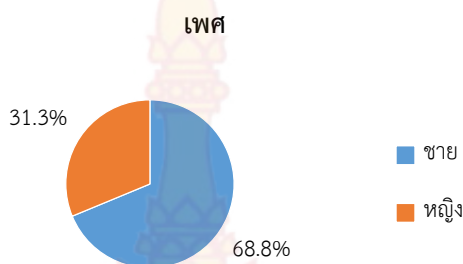
4.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

การศึกษาวิจัยในส่วนนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม ซึ่งเป็นการสุ่มตัวอย่างจากการคำนวณสูตรของ Taro Yamane ผลการวิจัยพบมีประเด็นและสาระสำคัญ ดังนี้

4.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ชาย	275	68.8
หญิง	125	31.3
รวม	400	100.0

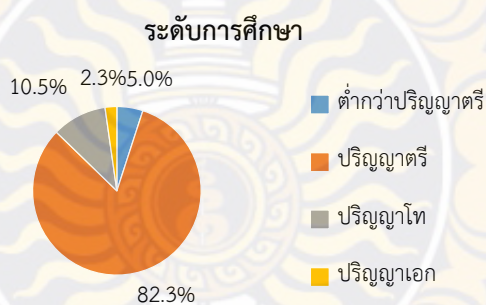

ภาพที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัย เกินครึ่งเป็นเพศชาย จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 และเป็นเพศหญิง จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	20	5.0
ปริญญาตรี	329	82.3
ปริญญาโท	42	10.5
ปริญญาเอก	9	2.3
รวม	400	100.0

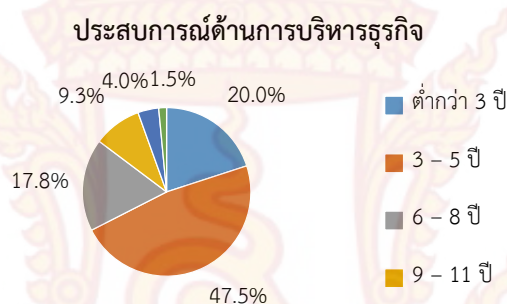

ภาพที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระดับการศึกษา

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เกินครึ่งมีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 82.3 รองลงมาคือปริญญาโท จำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 10.5 และต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 3 ปี	80	20.0
3-5 ปี	190	47.5
6-8 ปี	71	17.8
9-11 ปี	37	9.3
12-15 ปี	16	4.0
15 ปีขึ้นไป	6	1.5
รวม	400	100.0

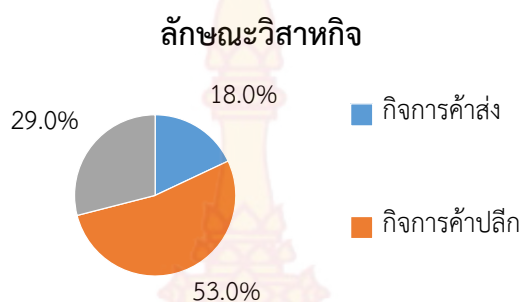

ภาพที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากตารางที่ 4.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3-5 ปีจำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมา คือต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 และ 6-8 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามลักษณะวิสาหกิจ

ลักษณะวิสาหกิจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
กิจการค้าส่ง	72	18.0
กิจการค้าปลีก	212	53.0
กิจการให้บริการ	116	29.0
รวม	400	100.0

ภาพที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามลักษณะวิสาหกิจ

จากตารางที่ 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่มีลักษณะวิสาหกิจเป็นกิจการค้าปลีก จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53.0 รองลงมา คือกิจการให้บริการ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 และกิจการค้าส่ง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของจำผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบกิจการ

เงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบกิจการ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ไม่เกิน30ล้านบาท	400	100.0
รวม	400	100.0

**เงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบ
กิจการ**

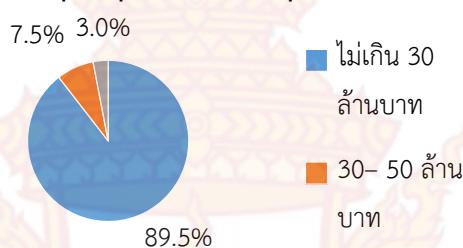
ภาพที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบกิจการ

จากตารางที่ 4.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทั้งหมดมีเงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบกิจการไม่เกิน 30 ล้านบาท จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี)

เงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี)	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
ไม่เกิน 30 ล้านบาท	358	89.5
30 -50 ล้านบาท	30	7.5
51-60 ล้านบาท	12	3.0
รวม	400	100.0

เงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี)

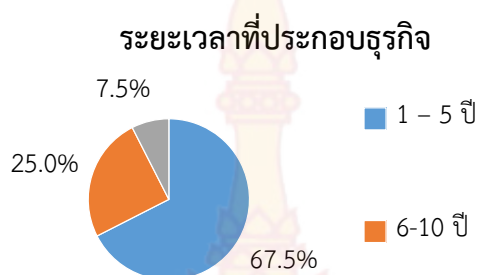

ภาพที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี)

จากตารางที่ 4.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่มีเงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี) ไม่เกิน 30 ล้านบาท จำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 89.5 รองลงมา คือ 30 - 50 ล้านบาท จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และ 51 - 60 ล้านบาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของ ผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ

ระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ	จำนวน(ราย)	ร้อยละ
1-5ปี	270	67.5
6 -10ปี	100	25.0
มากกว่า10ปีขึ้นไป	30	7.0
รวม	400	100.0

ภาพที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ

จากตารางที่ 4.10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ 1-5 ปี จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมา คือ 6-10 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 7.5 ตามลำดับ

4.2.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ตารางที่ 4.11 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

ข้อ	ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	ประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อการพัฒนาตนเองและธุรกิจให้เกิดความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า	3.42	0.55	4.73	0.45	0.38
2	ผู้ประกอบการมีความมุ่งมั่นให้การทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ	3.30	0.46	4.68	0.47	0.42
3	เรียนรู้นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในธุรกิจของตนเอง	3.82	0.43	4.61	0.49	0.21
4	พัฒนาศักยภาพของตนเองและองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง	3.76	0.54	4.60	0.49	0.22
5	พัฒนาทักษะภาษาในอาเซียน เพื่อการสื่อสาร การติดต่อธุรกิจ	3.38	0.53	4.50	0.50	0.33
	รวม	3.54	0.25	4.62	0.31	0.31

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง พบว่า ผู้ประกอบการมีความมุ่งมั่นให้การทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.42 รองลงมาประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อการพัฒนาตนเองและธุรกิจให้เกิดความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า มี PNI 0.38

ตารางที่ 4.12 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์

ข้อ	ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	สร้างแผนผังของทักษะความรู้ (Skill map) เฉพาะแต่ละหน้าที่งาน เพื่อสร้างความเข้าใจในวิธีการทำงาน	3.40	0.56	4.51	0.50	0.33
2	การทำงานเป็นไปตามเป้าหมายของงานให้ตรงตามเป้าหมายที่วางไว้ และลดต้นทุน เพื่อทำกำไรให้ได้มากที่สุด	3.39	0.56	4.50	0.50	0.33
3	มีความคิดและสร้างสรรค์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์มาพัฒนาการทำงานหรือพัฒนาสินค้าและบริการขององค์กรให้ดียิ่งขึ้น	3.41	0.54	4.51	0.50	0.32
4	ปรับปรุงการทำงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย สามารถทำงานได้ตรงตามเป้าหมายที่ได้วางไว้	3.49	0.53	4.48	0.50	0.28
5	มีการประชุม หรือ รายงาน ปัญหาของผลิตภัณฑ์ ลูกค้า หรือการทำงาน และความต้องการของลูกค้าของตัวเอง เพื่อปรับปรุง แก้ไข การทำงาน วิธีการทำงาน ให้ดีขึ้น	3.66	0.51	4.43	0.49	0.21
	รวม	3.47	0.29	4.48	0.31	0.29

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ พบว่า สร้างแผนผังของทักษะความรู้ (Skill map)

เฉพาะแต่ละหน้าทำงาน เพื่อสร้างความเข้าใจในวิธีการทำงานและการทำงานเป็นไปตามเป้าหมายของงาน ให้ตรงตามเป้าหมายที่วางไว้ และลดต้นทุน เพื่อทำกำไรให้ได้มากที่สุดมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.33 รองลงมาคือ มีความคิดและสร้างสรรค์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์มาพัฒนาการทำงาน หรือพัฒนาสินค้าและบริการขององค์กรให้ดียิ่งขึ้น มี PNI 0.32

ตารางที่ 4.13 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านผู้นำละการทำงานเป็นทีม

ข้อ	ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มีความมุ่งมั่นในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.49	0.60	4.45	0.50	0.28
2	มีโอกาเรียนรู้งานจากคนอื่นมากขึ้น	3.44	0.55	4.52	0.50	0.31
3	มีการร่วมมือกันปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์	3.35	0.52	4.55	0.50	0.36
	รวม	3.43	0.36	4.51	0.37	0.31

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม พบว่า มีการร่วมมือกันปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.36 รองลงมาคือ มีโอกาเรียนรู้งานจากคนอื่นมากขึ้น มี PNI 0.31

ตารางที่ 4.14 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต

ข้อ	ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	ผลิตสินค้าได้ตรงตามที่ออกแบบไว้	3.49	0.52	4.57	0.50	0.31
2	ผลิตสินค้าได้ตรงตามความต้องการของลูกค้า	3.61	0.53	4.57	0.50	0.27
3	ผลิตสินค้าได้ตรงตามมาตรฐานที่วางไว้	3.56	0.54	4.62	0.49	0.30
4	สนับสนุนการเรียนรู้ให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่ตลอด	3.44	0.58	4.69	0.46	0.36
5	มีความรู้ด้านกฎหมาย แรงงานไทย และแรงงานต่างด้าว เพื่อสิทธิของพนักงาน	3.38	0.55	4.66	0.47	0.38
6	พัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชาให้สามารถบอกถึงขั้นตอนการทำงาน และเข้าใจปัญหา อุปสรรค รวมถึงวิธีการแก้ไขปัญหาในการดำเนินงาน	3.47	0.54	4.73	0.44	0.36
	รวม	3.49	0.28	4.64	0.29	0.33

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต พบว่า ผู้ประกอบการควรมีความรู้ด้านกฎหมาย แรงงานไทยและแรงงานต่างด้าว เพื่อสิทธิของพนักงานมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.38 รองลงมาคือการสนับสนุนการเรียนรู้ให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่ตลอด และการพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชาให้สามารถบอกถึงขั้นตอนการทำงาน และเข้าใจปัญหา อุปสรรค รวมถึงวิธีการแก้ไขปัญหาในการดำเนินงาน มี PNI 0.36

ตารางที่ 4.15 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านมนุษย์สัมพันธ์

ข้อ	ด้านมนุษย์สัมพันธ์	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบุคลิกภาพ ท่วงท่าวาจา ทัศนคติ เพื่อลดภาวะการถดถอยต่าง ๆ ในการทำงาน	3.53	0.55	4.77	0.42	0.35
2	มีมนุษย์สัมพันธ์ สามารถติดต่อประสานงานกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.44	0.53	4.80	0.40	0.40
3	มีเครือข่ายทางธุรกิจ (Connection) และพันธมิตรทางธุรกิจ (Partner) ที่ดี	3.52	0.55	4.85	0.36	0.38
	รวม	3.49	0.33	4.81	0.28	0.38

จากตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านมนุษย์สัมพันธ์ พบว่า มีมนุษย์สัมพันธ์ สามารถติดต่อประสานงานกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.40 รองลงมาคือ มีเครือข่ายทางธุรกิจ (Connection) และพันธมิตรทางธุรกิจ (Partner) ที่ดี มี PNI 0.38

ตารางที่ 4.16 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

ข้อ	ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร	ระดับความคิดเห็น				ลำดับ ความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	นำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน	3.49	0.57	4.90	0.30	0.40
2	เตรียมพร้อมในเรื่องเครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์เพื่อสร้างคุณภาพการผลิตและบริการ	3.52	0.57	4.50	0.50	0.28
	รวม	3.50	0.47	4.70	0.29	0.34

จากตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านเทคโนโลยีการสื่อสารพบว่า การนำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.40 รองลงมาคือ เตรียมพร้อมในเรื่องเครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์เพื่อสร้างคุณภาพการผลิตและบริการ มี PNI 0.28

ตารางที่ 4.17 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านคุณธรรมจริยธรรม

ข้อ	ด้านคุณธรรมจริยธรรม	ระดับความคิดเห็น				ลำดับ ความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มีคุณธรรมจริยธรรมของผู้ประกอบการที่ดีเพื่อสร้างความเชื่อมั่น แก่ลูกค้า	3.47	0.54	4.51	0.50	0.30
2	มีจิตบริการ เพื่อประสิทธิภาพในการให้บริการ	3.37	0.56	4.50	0.50	0.34
3	มีบทบาทการทำงานเพื่อสังคม (CSR) ในด้านต่างๆ เช่น การเสริมสร้างอาชีพ รวมใจบรรเทาน้ำท่วม เป็นต้น	3.90	0.38	4.51	0.50	0.16
	รวม	3.58	0.33	4.51	0.38	0.26

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านคุณธรรมจริยธรรม พบว่า มีจิตบริการเพื่อประสิทธิภาพในการให้บริการ มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.34 รองลงมา คือ มีคุณธรรมจริยธรรมของผู้ประกอบการที่ดีเพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่ลูกค้า มี PNI 0.30

ตารางที่ 4.18 ผลสรุปการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ข้อ	สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1.	ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	3.54	0.25	4.62	0.31	0.31
2.	ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	3.47	0.29	4.48	0.31	0.29
3.	ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม	3.43	0.36	4.51	0.37	0.31
4.	ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต	3.49	0.28	4.64	0.29	0.33
5.	ด้านมนุษยสัมพันธ์	3.49	0.33	4.81	0.28	0.38
6.	ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร	3.50	0.47	4.70	0.29	0.34
7.	ด้านคุณธรรมจริยธรรม	3.58	0.33	4.51	0.38	0.26

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน พบว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.38 มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นรองลงมา คือ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร มี PNI 0.34 และด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต มี PNI 0.34

4.2.3 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ตารางที่ 4.19 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคม
อาเซียน ด้านความมุ่งมั่น

ข้อ	ด้านความมุ่งมั่น	ระดับความคิดเห็น				ลำดับ ความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มุ่งมั่นในความสำเร็จของการเป็น ผู้ประกอบการ	3.44	0.54	4.67	0.47	0.36
2	ทำงานอย่างกระตือรือร้นและมี ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ เสมอ	3.36	0.49	4.68	0.47	0.39
3	มีการ อบรม พัฒนาตนเองและ พนักงาน เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ ประชาคมอาเซียน	3.82	0.43	4.70	0.46	0.23
	รวม	3.54	0.29	4.68	0.38	0.32

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของ
ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร
เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความมุ่งมั่น พบว่า ทำงานอย่างกระตือรือร้นและมีความคิดสร้างสรรค์
ใหม่ ๆ เสมอมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI
0.39 รองลงมา คือ มุ่งมั่นในความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการ มี PNI 0.36

ตารางที่ 4.20 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ

ข้อ	ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	สามารถแก้ปัญหาและตัดสินใจในภาวะความเสี่ยงในฐานะผู้บริหารได้	3.81	0.43	4.66	0.48	0.22
2	มีภาวะผู้นำในกระบวนการเรียนรู้ การพัฒนา และการปรับปรุง เพื่อการเรียนรู้และการปรับปรุงที่แท้จริง	3.48	0.53	4.64	0.48	0.33
3	ประชุมวางแผนการปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติงาน	3.55	0.53	4.65	0.48	0.31
4	รู้จักนำความผิดพลาดมาเป็นบทเรียน เพื่อแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น	3.60	0.53	4.61	0.49	0.28
5	มีความยืดหยุ่นปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์	3.63	0.52	4.63	0.48	0.28
	รวม	3.61	0.25	4.64	0.35	0.29

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ พบว่า มีภาวะผู้นำในกระบวนการเรียนรู้ การพัฒนา และการปรับปรุงเพื่อการเรียนรู้และการปรับปรุงที่แท้จริงมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.33 รองลงมาคือ ประชุมวางแผนการปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติงาน มี PNI 0.31

ตารางที่ 4.21 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการบริหารเวลา

ข้อ	ด้านการบริหารเวลา	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มีการกำหนดกระบวนการผลิต ที่มีความเป็นมาตรฐาน	3.63	0.51	4.68	0.47	0.29
2	ลดค่าใช้จ่าย และลดต้นทุนการขนส่ง	3.70	0.48	4.69	0.47	0.27
3	ความสำคัญก่อนหลังของงาน มีการบันทึกสิ่งที่จะต้องทำพร้อมกับการจัดสรรเวลาและจัดลำดับ	3.61	0.53	4.64	0.48	0.29
	รวม	3.65	0.29	4.67	0.38	0.28

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการบริหารเวลา พบว่า มีการกำหนดกระบวนการผลิต ที่มีความเป็นมาตรฐาน และความสำคัญก่อนหลังของงาน มีการบันทึกสิ่งที่จะต้องทำพร้อมกับการจัดสรรเวลาและจัดลำดับ มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุดมี PNI 0.29 รองลงมาคือ ลดค่าใช้จ่าย และลดต้นทุนการขนส่ง มี PNI 0.27

ตารางที่ 4.22 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการจัดการความรู้

ข้อ	ด้านการจัดการความรู้	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มีความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิคและด้านการบริหาร	3.53	0.58	4.56	0.50	0.29
2	ส่งเสริมให้พนักงานได้เรียนรู้องค์ความรู้จากประสบการณ์ของบุคลากรภายในองค์กร	3.57	0.53	4.56	0.50	0.28
3	สนับสนุนการเก็บรวบรวมองค์ความรู้ในความเป็นเลิศ (Best Practice) จากบุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงานสูง	3.67	0.49	4.58	0.49	0.25
	รวม	3.59	0.32	4.56	0.38	0.27

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการจัดการความรู้ พบว่า มีความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิคและด้านการบริหารมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.29 รองลงมาคือ ส่งเสริมให้พนักงานได้เรียนรู้องค์ความรู้จากประสบการณ์ของบุคลากรภายในองค์กร มี PNI 0.28

ตารางที่ 4.23 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ข้อ	ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	มีการจัดอบรมให้แก่พนักงานอยู่เสมอ	3.68	0.50	4.52	0.50	0.23
2	เพิ่มพูนความรู้ในด้านการสื่อสาร การคิดการแก้ปัญหา และการใช้เทคโนโลยี ให้แก่ผู้ประกอบการและพนักงาน อันนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจ	3.63	0.51	4.66	0.47	0.28
3	ส่งเสริมให้พนักงานติดตามข่าวสารทั้งภายใน และภายนอกองค์กรอยู่เสมอ	3.60	0.52	4.73	0.45	0.31
	รวม	3.63	0.32	4.64	0.40	0.28

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต พบว่า ส่งเสริมให้พนักงานติดตามข่าวสารทั้งภายใน และภายนอกองค์กรอยู่เสมอ ลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.31 รองลงมาคือ เพิ่มพูนความรู้ในด้านการสื่อสารการคิดการแก้ปัญหา และการใช้เทคโนโลยี ให้แก่ผู้ประกอบการและพนักงาน อันนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจ มี PNI 0.28

ตารางที่ 4.24 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ข้อ	ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	ระดับความคิดเห็น				ลำดับความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	พัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองอยู่เสมอ เช่น การเพิ่มมูลค่าสินค้า การสร้างแบรนด์สินค้าและสร้างความแตกต่างของสินค้า	3.60	0.57	4.63	0.48	0.29
2	สามารถวิเคราะห์สถานการณ์พร้อมแนวทางรับมือกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต	3.44	0.57	4.66	0.47	0.35
3	ริเริ่มสิ่งใหม่ เมื่อโอกาสมาถึงก็รู้จักหยิบฉวยโอกาสนั้น หรือถ้าโอกาสยังไม่มีก็รู้จักสร้างเงื่อนไขให้เกิดโอกาสนั้นขึ้น	3.59	0.54	4.70	0.46	0.31
	รวม	3.54	0.33	4.66	0.41	0.32

จากตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พบว่า สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ พร้อมแนวทางรับมือกับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตมีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.35 รองลงมาคือ ริเริ่มสิ่งใหม่ เมื่อโอกาสมาถึงก็รู้จักหยิบฉวยโอกาสนั้น หรือถ้าโอกาสยังไม่มีก็รู้จักสร้างเงื่อนไขให้เกิดโอกาสนั้นขึ้น มี PNI 0.31

ตารางที่ 4.25 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการจัดการทางอารมณ์

ข้อ	ด้านการจัดการทางอารมณ์	ระดับความคิดเห็น				ลำดับ ความสำคัญ (PNI)
		สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น		
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1	จงใจพนักงานให้เกิดความผูกพันยึดมั่นต่อวิสัยทัศน์และพันธกิจร่วมขององค์กรด้วยความเต็มใจ	3.53	0.57	4.61	0.49	0.31
2	มีวิธีการในการจัดการกับภาวะสับสนทางอารมณ์ตลอดจนภาวะกดดันภายในตนได้ดีหรือสามารถหาทางออกใหม่ที่ก่อให้เกิดประโยชน์	3.55	0.52	4.66	0.48	0.31
3	มีความใส่ใจพนักงานให้เกิดการพัฒนาตนเองระหว่างทำงาน โดยการให้คำแนะนำและให้ข้อมูลป้อนกลับตลอดเวลา	3.58	0.55	4.68	0.47	0.31
	รวม	3.55	0.33	4.65	0.41	0.31

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ด้านการจัดการทางอารมณ์พบว่า การจงใจพนักงานให้เกิดความผูกพันยึดมั่นต่อวิสัยทัศน์และพันธกิจร่วมขององค์กรด้วยความเต็มใจ การมีวิธีการในการจัดการกับภาวะสับสนทางอารมณ์ตลอดจนภาวะกดดันภายในตนได้ดีหรือสามารถหาทางออกใหม่ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ และความใส่ใจพนักงานให้เกิดการพัฒนาตนเองระหว่างทำงาน โดยการให้คำแนะนำและให้ข้อมูลป้อนกลับตลอดเวลา มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.31

ตารางที่ 4.26 ผลสรุปการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ข้อ	ความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม อาเซียน	ระดับความคิดเห็น		ลำดับ ความสำคัญ (PNI)		
		สภาพปัจจุบัน	ความต้องการจำเป็น			
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	
1.	ด้านความมุ่งมั่น	3.54	0.29	4.68	0.38	0.32
2.	ด้านทักษะการแก้ปัญหาและ ตัดสินใจ	3.61	0.25	4.64	0.35	0.29
3.	ด้านการบริหารเวลา	3.65	0.29	4.67	0.38	0.28
4.	ด้านการจัดการความรู้	3.59	0.32	4.56	0.38	0.27
5.	ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต	3.63	0.32	4.64	0.40	0.28
6.	ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.54	0.33	4.66	0.41	0.32
7.	ด้านการจัดการทางอารมณ์	3.55	0.33	4.65	0.41	0.31

จากตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน พบว่า ความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนด้านความมุ่งมั่น และด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด มี PNI 0.32 รองลงมาคือ ด้านการจัดการทางอารมณ์ มี PNI 0.31 และด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ มี PNI 0.29

4.3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

การศึกษาวิจัยในส่วนนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group) รวบรวมและสรุปผลข้อมูลจากการจัดสัมมนากลุ่มเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการเพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ซึ่งสรุปผลเกี่ยวกับแนวทางสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ดังนี้

4.3.1 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ตารางที่ 4.27 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สมรรถนะหลัก	IOC	ผลการประเมิน
1. ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	1.00	สอดคล้อง
2. ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์	0.90	สอดคล้อง
3. ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม	0.90	สอดคล้อง
4. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต	0.90	สอดคล้อง
5. ด้านมนุษยสัมพันธ์	1.00	สอดคล้อง
6. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร	1.00	สอดคล้อง
7. ด้านคุณธรรมจริยธรรม	0.80	สอดคล้อง
รวม	0.93	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.27 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าสมรรถนะทุกรายการมีความสอดคล้องทุกรายการ ซึ่งดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 0.50 โดยมีดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 3 รายการดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.90 จำนวน 3 รายการ และดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 1 รายการ

ตารางที่ 4.28 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม อาเซียน	IOC	ผลการประเมิน
1. ด้านความมุ่งมั่น	1.00	สอดคล้อง
2. ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ	0.90	สอดคล้อง
3. ด้านการบริหารเวลา	0.50	สอดคล้อง
4. ด้านการจัดการความรู้	0.60	สอดคล้อง
5. ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต	0.60	สอดคล้อง
6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	1.00	สอดคล้อง
7. ด้านการจัดการทางอารมณ์	0.90	สอดคล้อง
รวม	0.79	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4.28 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทุกรายการมีความสอดคล้องทุกรายการ ซึ่งดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 0.50 โดยมีดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 2 รายการ ดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.90 จำนวน 2 รายการ ดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 จำนวน 2 รายการ และดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.50 จำนวน 1 รายการ

ตารางที่ 4.29 สรุปผลการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนทั้ง 3 ขั้นตอน ได้ดังนี้

รายละเอียด	ผลการวิจัย		
	ขั้นตอนที่ 1 (In-depth Interview)	ขั้นตอนที่ 2 (PNI)	ขั้นตอนที่ 3 (IOC)
สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ			
1. ด้านมนุษยสัมพันธ์	4	0.38	1.00
2. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร	4	0.34	1.00
3. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต	5	0.33	0.90
ความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน			
1. ด้านความมุ่งมั่น	10	0.32	1.00
2. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4	0.32	1.00
3. ด้านการจัดการทางอารมณ์	3	0.31	0.90
สมรรถนะหลักผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน			
1. ด้านภาษา	10	-	1.00

จากตารางที่ 4.29 สรุปผลการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนทั้ง 3 ขั้นตอน โดยยึดผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 เป็นเกณฑ์ พบว่า จากกรอบแนวคิดในการวิจัย สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 1. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 2. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร 3. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต 4. ด้านความมุ่งมั่น 5. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 6. ด้านการจัดการทางอารมณ์ และ 7. ด้านภาษา

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ในการสรุปและอภิปรายผลจะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

5.1 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

5.2 การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

5.3 การประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1. การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) 2. การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนและ 3. การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 พบว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. ด้านพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง 2. ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ และ 3. ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. ด้านความมุ่งมั่น 2. ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และ 3. ด้านการบริหารเวลา สมรรถนะหลักผู้ประกอบการ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน จากกลุ่มเป้าหมายที่ 1 พบว่า ด้านภาษา มีการกล่าวถึงมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 ผลการการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน พบว่า 3 อันดับแรกที่มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด ได้แก่ 1. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 2. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร และ 3. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต

ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า 3 อันดับแรกที่มีลำดับความสำคัญ (Priority Need Index: PNI) ของความต้องการจำเป็นมากที่สุด ได้แก่ 1. ด้านความมุ่งมั่น 2. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และ 3. ด้านการจัดการทางอารมณ์

ขั้นตอนที่ 3 ผลการประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group) พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าสมรรถนะทุกรายการมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยในขั้นตอนที่ 2 ทุกรายการ ซึ่งสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 1. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 2. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร 3. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต 4. ด้านความมุ่งมั่น 5. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 6. ด้านการจัดการทางอารมณ์ และ 7. ด้านภาษา

5.2 อภิปรายผล

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs ประกอบด้วย 1. ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ 2. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 3. ด้านคุณธรรมจริยธรรม 4. ด้านพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง 5. ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม 6. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต และ 7. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร เนื่องจาก สมรรถนะหลักเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์กรโดยรวมที่จะช่วยสนับสนุนในองค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วันเพ็ญ นิลนารถ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสมรรถนะหลักกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน พบว่า ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีสมรรถนะหลักโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งประกอบด้วย มิติการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์มีจิตสำนึกด้านการให้บริการมิติคุณธรรมและจริยธรรม มิติการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องมิติการทำงานเป็นทีม มิติความรู้ด้านแรงงาน มิติภาวะผู้นำ และมิติความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และยังสอดคล้อง

กับ ประมา ศาสตรระรุจิ (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะในการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน พบว่า ประเมินผลการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 8 สมรรถนะหลัก (Core Competencies) คือ 1. การมุ่งผลสัมฤทธิ์ 2. การบริการที่ดี 3. การสั่งสมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ 4. คุณธรรมและจรรยาบรรณ 5. ความร่วมแรงร่วมใจ 6. ความเข้าใจองค์กรและระบบราชการ 7. การบริหารการเปลี่ยนแปลง และ 8. มนุษย์สัมพันธ์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 1. ด้านความมุ่งมั่น 2. ด้านการจัดการความรู้ 3. ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต 4. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 5. ด้านการจัดการทางอารมณ์ 6. ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ และ 7. ด้านการบริหารเวลา เนื่องจาก การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ก่อให้เกิดโอกาสในการดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ Frederick, Karatko and Hodgetts (2007, p. 321) กล่าวว่า การเป็นผู้ประกอบการ เป็นกระบวนการพลวัตของการมีวิสัยทัศน์ การเปลี่ยนแปลงและการสร้างสรรค์ ซึ่งจำเป็นต้องใช้พลังงาน และความกระตือรือร้น เพื่อนำแนวความคิดใหม่ ไปสู่การปฏิบัติ และการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ความเต็มใจที่จะยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในแง่ของ เวลา เงินลงทุน หรืออาชีพ ความสามารถในการสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพ ทักษะที่สร้างสรรค์ในการจัดทรัพยากรมาใช้อย่างเหมาะสม ทักษะในการสร้างแผนงานธุรกิจที่ดี และประการสุดท้าย คือ การมีวิสัยทัศน์ที่มองเห็นโอกาสที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้อื่นมองเห็นเป็น ความคลุมเครือ ความขัดแย้ง และความสับสน สอดคล้องกับ บุริม โอทกานนท์ (2557, <http://www.cmmu.mahidol.ac.th/ubi/index.php/articles/3-entrepreneurship>, 30 ตุลาคม 2559) กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย 1. เป็นผู้ที่มีเป้าหมายในการทำธุรกิจที่ชัดเจน 2. มีความมุ่งมั่นสูงที่จะทำสิ่งนั้นให้สำเร็จ 3. มีความอ่อนน้อม ไม่ถือตัว 4. มีภาวะผู้นำ กล้าเสี่ยง และกล้าที่จะตัดสินใจ 5. ทำงานเร็ว รวมถึงมีสัมผัสที่เร็วต่อโอกาส ปัญหา และอุปสรรค 6. มีความฝัน ความคิดริเริ่ม และความคิดที่จะปรับปรุงสินค้าและบริการให้ดีขึ้นตลอดเวลา 7. ไม่คิดว่าธุรกิจที่ทำอยู่เป็นงานที่ต้องทำ แต่เป็นงานที่อยากทำ 8. เก่งที่รู้จักเลือกหาทีมงานที่ไว้วางใจได้ และ 9. มีความรู้สึกยินดี เมื่อต้องให้ และยังสอดคล้องกับ รุ่งนภา ต่ออุดม (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ในอุตสาหกรรมเกษตร ภาคการค้า ในจังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีวิสัยทัศน์ที่มุ่งหวังให้กิจการมีการเจริญเติบโต ผู้ประกอบการจะมีทักษะความสามารถในการทำงาน มีคุณลักษณะที่เป็นผู้ประกอบการที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการตัดสินใจ มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการดำเนินธุรกิจและมีความซื่อตรงในการประกอบธุรกิจ มีพฤติกรรมของการเป็นผู้บริหารแบบมุ่งโครงสร้างงานเป็นหลัก แต่ในบางสถานการณ์ของธุรกิจเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ผู้ประกอบการเองก็มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการทำงานแบบมุ่งความสัมพันธ์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะหลักผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นว่า ผู้ประกอบการควรมีทักษะด้านภาษา เนื่องจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต ระหว่างประเทศ สมาชิกกว้างขวางมากขึ้น ช่องทางการติดต่อสื่อสารที่สะดวกรวดเร็วขึ้น การที่ผู้ประกอบการมีทักษะด้านภาษาสามารถพูดภาษาต่างชาติได้น้อย 1 ภาษา ซึ่งอาจจะไม่ใช่ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจภาษาท้องถิ่นของประเทศที่เข้าไปลงทุน หรือร่วมลงทุนด้วย จะช่วยให้การติดต่อสื่อสารกับผู้ลงทุนได้เป็นอย่างดีและมีความเข้าใจที่ตรงกัน ซึ่งสอดคล้องกับ จีราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย (2555, <http://th.aectourismthai.com/tourismhub/419>, 30 ตุลาคม 2559) กล่าวว่า เมื่อประเทศอาเซียนเข้าสู่ ASEAN ไม่ว่าคนของแต่ละประเทศจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาราชการ และภาษาประจำชาติอยู่ในขณะนั้น เมื่อต้องติดต่อสื่อสารกับคนอื่นที่ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรมนั้น ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ทุกคนต้องเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น โดยเฉพาะ เจ้าหน้าที่รัฐ ข้าราชการ และพนักงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน จะต้องมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ และใช้ได้ดีด้วย หากลำดับความสำคัญของภาษาที่จำเป็นสำหรับชาวอาเซียนแล้ว ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาบังคับอันดับแรกที่ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องฝึกฝนพัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพราะจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น เนื่องจากประชาชนของประเทศอาเซียนจะต้องไปมาหาสู่ ทำความรู้จัก เรียนรู้ซึ่งกันละกัน เดินทางท่องเที่ยว เดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของตน

ขั้นตอนที่ 2 ผลการการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

สภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นมากที่สุด เนื่องจากการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมาย บุคลากรในหน่วยงานต้องมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการร่วมมือกันทำงาน การสร้างมนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงาน ถือเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่จะทำให้บรรยากาศการทำงานเต็มไปด้วยความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ ประมา ศาสตรระจิก (2550, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะในการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงาน การศึกษานอกโรงเรียน พบว่า มนุษยสัมพันธ์ ความสามารถในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นกับบุคคลต่าง ๆ ทั้งจากภายในและภายนอกองค์กร เพื่อเป้าหมายในการทำงานร่วมกันและเพื่อผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นทั้งในระดับ บุคคล หน่วยงาน และองค์กร ควรมีเกณฑ์พฤติกรรม ดังต่อไปนี้ สามารถพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานได้ทุกกลุ่ม รู้จักใช้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์สามารถใช้ความสัมพันธ์ส่วนบุคคลให้เป็นประโยชน์ต่อการทำงานมีเทคนิควิธีการในการสร้างความสัมพันธ์รักษา

และเพิ่มระดับความสัมพันธ์กับบุคคลกลุ่มต่าง ๆ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีซึ่งมีส่วนช่วยให้ได้ผลงานสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนด สามารถนำเสนอแนวคิดเพื่อทำงานให้สำเร็จและทำให้ผู้อื่นยอมรับได้สามารถสื่อสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้สามารถติดต่อสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานที่เพื่อช่วยให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนด สามารถติดต่อสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานที่ เพื่อช่วยให้ได้ผลงานสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนด ไม่มีปัญหาที่เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารที่ผิดพลาดช่วยให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนด และสามารถโน้มน้าวให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสารและเห็นด้วยเพื่อช่วยให้ได้ผลงานตามเป้าหมายที่กำหนด

สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นรองลงมา เนื่องจาก เทคโนโลยีการสื่อสาร เป็นสิ่งสำคัญสำหรับองค์กรที่เข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานทำให้มีความสะดวกสบายต่อการดำรงชีวิตเป็นอันมาก ทำให้มีการติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกรวดเร็วตลอดเวลาจะเห็นว่าชีวิตปัจจุบันเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีเป็นอันมาก ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับ วันเพ็ญ นิลนารถ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสมรรถนะหลักกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน พบว่า ข้าราชการกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานมีสมรรถนะหลักโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งประกอบด้วย มิติการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ มิติจิตสำนึกด้านการให้บริการมิติคุณธรรมและจริยธรรม มิติการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มิติการทำงานเป็นทีม มิติความรู้ด้านแรงงาน มิติภาวะผู้นำ และ มิติความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ สอดคล้องกับ พิษณุ คุณชื่น (2548, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลกระทบของศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อการปรับปรุงองค์กรและผลการดำเนินงานของ SMEs ไทย พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศต่อกิจการด้านประชาสัมพันธ์ และมีความเห็นด้วยเกี่ยวกับศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านโครงสร้างพื้นฐานในระดับมากที่สุดรวมทั้งศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านโครงสร้างพื้นฐานด้านการจัดองค์กร ด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านเครือข่ายของระบบสารสนเทศ มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบเชิงบวกกับการปรับปรุงองค์กร ส่วนการปรับปรุงองค์กร ด้านการเรียนรู้และพัฒนา มีความสัมพันธ์และผลกระทบเชิงบวกกับผลการดำเนินงาน และยังสอดคล้องกับ พัชรินทร์พร ภู่อภิลิทธิ และคณะ (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในเขตภาคกลาง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ผู้ประกอบการควรได้รับการพัฒนาสมรรถนะตามลำดับ โดยเฉพาะความรู้ที่เกี่ยวกับกฎ ระเบียบการค้าระหว่างประเทศ ภาษาสากล และเทคโนโลยีสารสนเทศ และความรู้ในเชิงบริหาร และเสริมทักษะความเชี่ยวชาญในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และองค์การอย่างต่อเนื่อง การแสวงหาตลาดใหม่ และการสร้างเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง โดยเร่งพัฒนาทักษะที่เกี่ยวกับนวัตกรรมองค์การ ผู้ประกอบการค่อนข้างมีคุณลักษณะพร้อมในการเข้าสู่

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อย่างไรก็ตามควรพัฒนาคุณลักษณะในการแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ การเปิดรับองค์ความรู้และนวัตกรรมใหม่อย่างต่อเนื่อง และศักยภาพในการพัฒนาองค์กร

และสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต ลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นรองลงมาตามลำดับ เนื่องจาก ความรู้หรือทักษะพื้นฐานที่บุคคลจำเป็นต้องมีในการทำงาน เพื่อให้สามารถทำงานที่สูงกว่า หรือ ซับซ้อนกว่าได้ และยังช่วยให้งานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรินทร์พร ภู่อภิสวัสดิ์ และคณะ (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในเขตภาคกลาง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า สมรรถนะที่ความต้องการของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในเขตภาคกลาง เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับสูงทั้งด้านคุณลักษณะ ด้านทักษะ และด้านความรู้

สภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ด้านความมุ่งมั่น และด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นมากที่สุด เนื่องจากความสำเร็จของผู้ประกอบการเกิดขึ้นได้จากความมุ่งมั่นและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งผู้ประกอบการต้องทำงานอย่างกระตือรือร้น มีการอบรม พัฒนาตนเองและบุคลากร เพื่อการเติบโตขององค์การสู่การแข่งขันในตลาดที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง หาแนวทางพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการ ปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานอยู่ตลอดเวลา เพื่อสร้างความแตกต่างของผลผลิตสินค้าจากตลาดที่มีอยู่เดิม พร้อมทั้งแสวงหาเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาทดแทนปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพเพื่อลดต้นทุนการผลิต ซึ่งสอดคล้องกับ พิบูล ทีปะपाल (2552, หน้า 6-8) กล่าวว่า ปัจจุบันการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการไม่ได้ขึ้นอยู่กับเฉพาะตลาดภายในประเทศเท่านั้น หากแต่ต้องคิดไกลไปถึงการสร้างมาตรฐานสินค้าตัวเองสู่ตลาดโลกให้เกิดผลสำเร็จ ซึ่งองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในธุรกิจ ประกอบด้วย 1. มุ่งมั่นความสำเร็จ เป็นหัวใจสำคัญในการประกอบธุรกิจ เพราะหากไม่มีความต้องการในข้อนี้ก็จะมีพลังผลักดันให้ผู้ประกอบการลุกขึ้นมาดำเนินการให้บรรลุไปตามเป้าหมายได้ 2. ชอบเสี่ยง เป็นที่ทราบดีว่า “ธุรกิจ” กับ “ความเสี่ยง” เป็นของคู่กัน ดังนั้น การจะตัดสินใจทำอะไรก็แล้วแต่ ควรอยู่บนพื้นฐานความเสี่ยงให้น้อยที่สุด ควรตัดสินใจให้รอบคอบ และไม่ประมาท 3. มีความคิดสร้างสรรค์ และสร้างฝันให้ยิ่งใหญ่ ผู้ประกอบการควรมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองให้รอบด้าน สามารถมองจากจุดเล็ก ๆ แล้วสานฝันให้สามารถขยายกิจการให้ใหญ่โตขึ้นได้ 4. มีความยึดมั่นไม่ย่อท้อ ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จได้ คือ บุคคลที่ไม่ล้มเลิกอะไรง่าย ๆ ควรมองว่าความล้มเหลวหลายต่อหลายครั้งที่เกิดขึ้น เปรียบเสมือนบันไดที่จะนำเราไปสู่จุดที่สูงกว่า 5. มีความเชื่อมั่น ผู้ประกอบการควรมีความเชื่อมั่นในตัวเอง กล้าที่จะลองในสิ่งใหม่ ๆ เพราะอย่างน้อยนั่นก็คือ การให้กำลังใจที่ดีที่สุดแก่ตัวเอง 6. มีความสามารถในการตัดสินใจ การตัดสินใจถือเป็นการสร้างความมั่นใจให้เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะผลของการตัดสินใจนั้นจะสำเร็จหรือล้มเหลว แต่หากได้ลองทบทวนเหตุผลให้ดีแล้ว ก็จงเคารพในการตัดสินใจนั้น 7. มองการเปลี่ยนแปลงคือโอกาส การเปลี่ยนแปลงถือเป็นโอกาส

สำคัญอย่างหนึ่งทางธุรกิจ สิ่งใหม่ ๆ อาจเกิดขึ้นในช่วงนี้ หากเรารู้จักนำการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ ก็ถือเป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งทางธุรกิจ 8. มีความอดทนต่อความไม่แน่นอน ควรเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่ไม่คาดฝันซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทั้งด้านดีและด้านร้าย ตลอดจนปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ด้วยตัวเรา เช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สภาพภูมิอากาศ ฯลฯ ควรอดทนรอคอยสิ่งดี ๆ ที่จะมาถึงในอนาคต 9. รู้จักเริ่มต้น และต้องการความสำเร็จที่สมบูรณ์แบบผู้ประกอบการที่ดีควรเอาใจใส่ในรายละเอียดทุกอย่างในธุรกิจของตน ไม่ควรมุ่งพัฒนาเพียงด้านเดียว ควรมองไปรอบ ๆ หากจุดบกพร่องและแก้ไขให้ดีขึ้น และ 10. ตระหนักในคุณค่าของเวลา เวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับทุกอาชีพ การตรงต่อเวลา และใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ถือเป็นกำไรชีวิต และกำไรทางธุรกิจอีกอย่างหนึ่งที่ประเมินค่ามิได้

สภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน ด้านการจัดการทางอารมณ์ มีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นรองลงมา เนื่องจากความสามารถบุคคลในการเรียนรู้จักอารมณ์ความรู้สึกของตนให้ตระหนักรู้ มีสติสามารถควบคุมพฤติกรรมที่แสดงออกที่เหมาะสม ถูกกาลเทศะ ช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ สัมภ์ ศัลยสิริ (2548, หน้า 40) กล่าวว่าความฉลาดอารมณ์คือความสามารถในการบริหารอารมณ์ให้เป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ มีความเข้าใจในอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นรู้จักควบคุมอารมณ์ตนเองอย่างมีเหตุผลรู้จักจุดดีจุดด้อยของตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อชีวิต มองโลกในแง่ดีสามารถจัดการกับความเครียดหรือแก้ไขปัญหาได้อย่างรอบคอบ และยังสอดคล้องกับ บุญใจ ศรีสถิตยัณราภูร (2550, หน้า 85) กล่าวว่า ความฉลาดทางอารมณ์หมายถึง ความสามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น สามารถใช้สติและปัญญาในการควบคุมการแสดงพฤติกรรมกระทำ ท่าทางและคำพูดให้เหมาะสมกับกาลเทศะและสถานการณ์รวมทั้งแสดงออกถึงการเข้าใจความรู้สึกและเห็นใจผู้อื่นอย่างเหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อสังคม และคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม

ขั้นตอนที่ 3 ผลการประเมินสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน โดยการจัดสัมมนากลุ่ม (Focus Group)

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 1. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 2. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร 3. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต 4. ด้านความมุ่งมั่น 5. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 6. ด้านการจัดการทางอารมณ์ และ 7. ด้านภาษา เนื่องจากสมรรถนะหลักเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรู้ ทักษะ ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์กรโดยรวมที่จะช่วยสนับสนุนในองค์การบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์การทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมายบุคลากรในหน่วยงานต้องมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการร่วมมือกันทำงาน การสร้างมนุษย

สัมพันธ์ในหน่วยงาน ถือเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะทำให้บรรยากาศการทำงานเต็มไปด้วยความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ David C. McClelland (1970, <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557) กล่าวไว้ว่า สมรรถนะเป็นคุณลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะเป็นตัวผลักดันให้บุคคลสามารถสร้างผลการปฏิบัติงานในงานที่ตนรับผิดชอบให้สูงกว่า หรือเหนือกว่าเกณฑ์ หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ และยังสอดคล้องกับ มาฆฤกษ์ ชูช่วย (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา สมรรถนะผู้ประกอบการธุรกิจสปา เพื่อรองรับ AEC: กรณีศึกษาตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่ พบว่า สมรรถนะหลัก ประกอบด้วย ทักษะ ความรู้ และความเข้าใจในมาตรฐานธุรกิจ รวมถึงความเป็นผู้ประกอบการธุรกิจสปา

สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ได้แก่ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต เนื่องจากการปฏิบัติงานจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน รวมถึงการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงาน ถือเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมาย ซึ่งผู้ประกอบการควรนำเทคโนโลยีการสื่อสารเข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินงาน ซึ่งสอดคล้องกับ กนกวรรณ ชูพิทักษ์นาเวช (2546, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ชีตความสามารถของนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้กรณีศึกษา บริษัทโทรคมนาคม ในประเทศไทย ซึ่งเป็นการศึกษาถึง ชีตความสามารถหลักและชีตความสามารถระดับตำแหน่งของนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยใช้แบบสอบถามที่ประยุกต์จากกรอบการศึกษาของสมาคมฝึกอบรมและพัฒนาของสหรัฐอเมริกา (The American Society for Training and Development: ASTD) ซึ่งพบว่า ชีตความสามารถหลักของนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะที่ดูแลในงานด้านการฝึกอบรม ได้แก่ ชีตความสามารถในด้านทักษะทางวิชาชีพ ชีตความสามารถด้านการมุ่งลูกค้า ชีตความสามารถด้านการทำงานเป็นทีม ชีตความสามารถด้านความรู้ความเข้าใจในองค์กร และชีตความสามารถด้านการติดต่อสื่อสาร

ด้านความมุ่งมั่น ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และด้านการจัดการทางอารมณ์ เนื่องจากคุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจและรับผิดชอบในการทำหน้าที่การงานด้วยความเพียรพยายามอดทน เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย ผู้ที่มุ่งมั่นในการทำงาน คือ ผู้ที่มีลักษณะซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเพียรพยายาม ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดด้วยความรับผิดชอบ และมีความภาคภูมิใจในผลงาน ซึ่งสอดคล้องกับ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (2555, หน้า 7-8) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยแห่งความสำเร็จ (CSF Analysis) เป็นสิ่งที่องค์กรต้องให้ความสำคัญ เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการยกระดับผลประกอบการให้สูงขึ้น (Higher Performance) ซึ่งประเด็นนี้จัดเป็นสิ่งที่ใช้วัดประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินการ (Monitoring System) สำหรับปัจจัยแห่งความสำเร็จนั้น มีอยู่ด้วยกัน 7 ประการ 1. ความมุ่งมั่น ในชีวิตจริงแล้วการมุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ (Personal Mastery) เป็นหัวใจ

สำคัญประการแรกที่ทุกคนต้องประพฤติปฏิบัติ เมื่อมีความเพียรอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น ผู้ประกอบธุรกิจทุกคนควรพึงจดจำไว้เสมอว่า "ไม่มีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ใด ๆ ที่จะได้มาจากความเพียรพยายามเพียงน้อยนิด" 2. การจัดการความรู้ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ความสามารถ ทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิค และด้านการบริหารที่ต้องมีอย่างครบถ้วน 3. การเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อเพิ่มพูนภูมิพลังแห่งปัญญาอยู่ตลอดเวลา อันจะนำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจอย่างมากมายมหาศาล 4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อันเนื่องมาจากรูปแบบวิธีคิด (Mental Ability) ที่จะก่อให้เกิดมุมมองแปลก ๆ ใหม่ ๆ (New Paradigm) ที่แตกต่างไปจากผู้อื่นไม่ยึดติดกับรูปแบบเดิม ๆ สามารถที่จะแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) เพื่อนำมาบริหารและพัฒนาให้เกิดเป็นคุณค่าแก่ธุรกิจของตน ทั้งในด้านของการปรับปรุงระบบงานทั่วไป ระบบการผลิต ระบบการตลาด และระบบการบริการลูกค้า ตลอดจนระบบการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ 5. การจัดการทางอารมณ์ ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสารให้บริการแก่ลูกค้าและบริหารทีมงานขนาดเล็ก ให้มีความมุ่งมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมีความเข้าใจในทิศทาง กลยุทธ์ และ วิธีปฏิบัติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างสอดคล้องกันโดยพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการที่จะเป็นทั้งเจ้าของกิจการ และผู้จัดการในเวลาเดียวกันนั้น ก็คือ เซาว์อารมณ์ หรือ ความฉลาดรู้ทางอารมณ์ (Emotional Quotient: EQ) 6. ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวนั้นบ่อยครั้งที่จะต้องเผชิญกับปัญหาเชิงระบบของตัวธุรกิจ รวมถึงปัญหารายวันที่เกิดแก่ลูกค้าและสินค้า บริการ ความเข้าใจในตัวปัญหา เทคนิคการวิเคราะห์ปัญหา การกำหนดทางเลือกในการตัดสินใจ ตลอดจนการวิเคราะห์ความคุ้มค่าเพื่อตัดสินใจจะเป็นทักษะที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จทางธุรกิจได้เป็นอย่างดี และ 7. การบริหารเวลา ความยุติธรรมเพียงประการเดียวที่ปรากฏอยู่บนโลกนี้ ก็คือ เวลาทุกคนมี 24 ชั่วโมงเท่า ๆ กัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะใช้ให้หมดไปในลักษณะใด เวลาสำหรับเจ้าของธุรกิจมีคุณค่ายิ่ง ทำอย่างไรจึงจะ เกิดคุณประโยชน์ แก่ลูกค้า แก่ครอบครัว และแก่สุขภาพส่วนตัว และ

ด้านภาษา เนื่องจากเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ประเด็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ติดต่อสื่อสารกับคนอื่นที่ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก แต่ต้องเข้าใจภาษาท้องถิ่นของประเทศที่เข้าไปลงทุน หรือร่วมลงทุนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑา เทียนไทย (2555, <http://www.thai-aec.com/293#ixzz4PRISzQto>, 8 สิงหาคม 2557) กล่าวว่า ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทยและกลยุทธ์ในการตั้งรับในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้เกิดแรงผลักดันให้ผู้ที่เกี่ยวข้ององค์กร หรืออุตสาหกรรมต่างๆ ต้องรีบปรับตัว ปรับปรุง พัฒนาตัวเองให้ทันต่อวิถีทางการทำงานของคนองค์กร หรืออุตสาหกรรมของประเทศต่าง ๆ ในประชาคมอาเซียน อาทิเช่น ครูอาจารย์ วิศวกร แพทย์ พยาบาล นักบัญชี นักสำรวจ ทันตแพทย์ สถาปนิก ต้องมีความรู้มากขึ้นจากเดิม ต้องหาความรู้ที่จะมาปิดจุดอ่อนของเราที่ยังด้อยชาติอื่นๆ อาทิเช่น ความรู้ด้านภาษาอังกฤษมาเพิ่มเติม ความรู้ใหม่ๆ ต้อง ขวนขวายหารูปแบบ และวิธีการใหม่ ๆ มาใช้

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นของสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ประการ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.3.1.1 หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องซึ่งสามารถใช้ในการปรับปรุงส่งเสริมกิจกรรมการขยายตลาดอาเซียนให้ ผู้ประกอบการ SMEs ดำรงอยู่อย่างยั่งยืนในระดับอาเซียน สร้างเครือข่าย และนวัตกรรมองค์การ

5.3.1.2 ผู้ประกอบการ SMEs ควรมุ่งเน้นการพัฒนาสมรรถนะหลัก ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต ด้านความมุ่งมั่น ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านการจัดการทางอารมณ์ และด้านภาษา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับเป็นโอกาสสำคัญสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะต้องเร่งปรับตัว และใช้โอกาสตลอดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

5.3.1.3 สถานศึกษาควรเร่งศึกษา วิเคราะห์ และปรับปรุงหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ภายใต้สถานการณ์การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของผู้ประกอบการ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs

5.3.1.4 ผู้ประกอบการ SMEs สามารถนำสมรรถนะหลักด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต ด้านความมุ่งมั่น ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านการจัดการทางอารมณ์ และด้านภาษาไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดสมรรถนะขององค์การ เพื่อความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำสมรรถนะที่ได้ไปพัฒนาเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรและฝึกอบรม ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินธุรกิจในระดับภูมิภาคอาเซียน

5.3.2.2 ควรทำการศึกษาองค์ประกอบเชิงลึกในประเภทอื่น ๆ เช่น สมรรถนะตามสายงาน ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจในระดับภูมิภาคอาเซียน

5.3.2.3 ควรนำสมรรถนะหลักที่ได้ไปพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (E-Learning) เพื่อให้ผู้ประกอบการ ที่ไม่มีเวลาสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ตามโอกาส หรือช่วงเวลาที่สะดวก

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชูพิทักษ์นาเวช. (2546). *การศึกษาขีดความสามารถของนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์: กรณีศึกษาบริษัทโทรคมนาคมในประเทศไทย*. ภาคนิพนธ์วิทยาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์การ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กรมเจรจาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศกระทรวงพาณิชย์. (2552). *ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ASEAN Economic Community : AEC*. นนทบุรี: กรมเจรจาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2554). *ประเทศไทยกับอาเซียน*. กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2555). *ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ (Critical Success Factor Analysis)*. โครงการเตรียมความพร้อมและสร้างเครือข่ายความร่วมมือภาคอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC).
- กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ. (2552). *บันทึกการเดินทางของอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: กรมอาเซียนกระทรวงการต่างประเทศ.
- คณะกรรมการการต่างประเทศ สถานิติบัญญัติแห่งชาติ. (2550). *กฎบัตรอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: สถานิติบัญญัติแห่งชาติ.
- จิระประภา อัครบวร. (2549). *สร้างคนสร้างผลงาน*. กรุงเทพมหานคร: ก.พลพิมพ์ (1996).
- จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย . (2555). *ก้าวสู่ AEC ... ภาษาอาเซียน จำเป็นจริงหรือ*. เข้าถึงได้จาก: <http://th.aectourismthai.com/tourismhub/419>, 30 ตุลาคม 2559.
- จุฑา เทียนไทย. (2555). *ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อธุรกิจไทย และกลยุทธ์ในการตั้งรับ*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.thai-aec.com/293#ixzz4PRISzQto>, 8 สิงหาคม 2557.
- ชัชวาล สุขสวัสดิ์. (2552). *สมรรถนะในการปฏิบัติงานของบุคลากร บริษัท เซ็นทรัลฟู้ด รีเทล จำกัด สาขา เอฟดีซี*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัชวาลย์ ทัดศิวัช. (2011). *งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: www.tpa.or.th/writer/4ead_this_book_topic.php, 4 สิงหาคม 2557
- ชูชัย สมितिไกร. (2550). *การสรรหา การคัดเลือก และการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เชษฐธิดา กุศลลาไสยานนท์. (2555). รูปแบบการพัฒนาผู้บริหารเพื่อการบริหารจัดการกลยุทธ์การตลาดอิเล็กทรอนิกส์โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นฐานความรู้สำหรับอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ในประเทศไทย. บริหารธุรกิจดุสิตบัณฑิต สาขาการพัฒนารัฐกิจอุตสาหกรรมและทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2547). *มารู้จัก COMPETENCY กันเถอะ*. กรุงเทพมหานคร: เอชอาร์เซ็นเตอร์.

ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2545). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.

दनัย เทียนพุด. (2532). *110 ไอเดีย จาก 80 ยอดนักบริหารชั้นนำของเมืองไทย*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

_____. (2539). *การบริหารทรัพยากรบุคคลในทศวรรษหน้า*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อ้างถึงในदनัยเทียนพุด, 2539 ก: 56)

_____. (2545). *การออกแบบและพัฒนาความรู้ในองค์กร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : นาโกต้า จำกัด.

เดชา เดชะวัฒน์ไพศาล . (2543). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.

ทีมนักวิชาการอาเซียน. (2555). *สุดยอดคัมภีร์อาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อมรินทร์.

เทียน ทองแก้ว. (2550). *สมรรถนะ (Competency): หลักการและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

ฝ่ายวิจัยธุรกิจ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. (2555). *บทบาทของ SME ต่อเศรษฐกิจไทยและเปรียบเทียบศักยภาพในเวทีอาเซียน* : กรุงเทพฯ.

บุริม โอทกานนท์ . (2557). *คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.cmmu.mahidol.ac.th/ubi/index.php/articles/3-entrepreneurship>, 30 ตุลาคม 2559.

บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2550). *ภาวะผู้นำและกลยุทธ์การจัดการองค์การพยาบาล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- ประมา ศาสตรระรุจิ. (2550). *การพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะในการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้บริหาร ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษาลำดับบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรินูญ พิชญวิจิตร. (2544). *การออกแบบรายการชี้ความสามารถในงานของบริษัท บางจากปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)*. วิทยาศาสตร์ (พัฒนาทรัพยากรมนุษย์). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- พรพรรณ อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อสมรรถนะหลักของพนักงานขายในประเทศ กรณีศึกษา บริษัท ตรีอรรถบูรณ์ อุตสาหกรรม จำกัด*. การค้นคว้าอิสระปรินูญามหาบัณฑิต การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิบูล ทีปะपाल. (2552). *การเป็นผู้ประกอบการ*. พิมพ์ลักษณ์. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
- พิชญ คุณชื่น. (2548). *ผลกระทบของศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีต่อการปรับปรุงองค์กรและผลการดำเนินงานของ SMEs ไทย*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิชญ สุวรรณะชญ. (2540). *สามทศวรรษอาเซียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พัชรินทร์พร ภู่อภิสิทธิ์ และคณะ . (2557). *การศึกษาสมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในเขตภาคกลาง เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- มาชฤกษ์ ชูช่วย. (2556). *สมรรถนะผู้ประกอบการธุรกิจสปา เพื่อรองรับ AEC: กรณีศึกษา ตำบลอ่าวนาง อำเภอมะนัง จังหวัดกระบี่*. วิทยานิพนธ์ การจัดการการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- รุ่งนภา ต่ออุดม. (2550). *ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ในอุตสาหกรรมเกษตร ภาคการค้า ในจังหวัดฉะเชิงเทรา*. วิทยานิพนธ์ การจัดการทั่วไป บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- วัฒนา พัฒนพงศ์. (2547). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดการเพิ่มผลผลิตภาคบริการ*. กรุงเทพฯ : สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- วันเพ็ญ นิลนารถ. (2553). *สมรรถนะหลักกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของข้าราชการกรมสวัสดิการ และคุ้มครองแรงงาน*. รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต. ศิลปศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกริก
- วิทย์ บัณฑิตกุล. (2554). *รู้จักประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: สถาพรบุ๊คส์

- วีระยุทธ ทนทาน. (2555). *แนวทางการส่งเสริมสมรรถนะการทำธุรกิจของผู้ประกอบการการค้าชายแดน ไทย-ลาวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อรองรับการบูรณาการประชาคมอาเซียน*. คณะศิลปศาสตรและวิทยาศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.
- วีระวัฒน์ ปันนิตามัย. (2555). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยสมรรถนะและบทบาท ที่ส่งผลต่อความเป็นมืออาชีพของนักทรัพยากรมนุษย์ในองค์การภาครัฐและภาคเอกชนไทย*.
- สดุดี วงศ์เกียรติขจร. (2556). *ประเด็นเร่งด่วนในการพัฒนา ASEAN SMEs*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.thai-aec.com/800#ixzz3Lp3orlg4>, 8 สิงหาคม 2557.
- สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.(2552). *นิยาม SMEs*. เข้าถึงได้จาก: http://www.ismed.or.th/SME/src/bin/controller.php?view=generalContents.GeneralContent&form=&rule=generalContents.FMGeneralContent.bctrl_id=273, 31 กรกฎาคม 2557.
- สภาพนักงานมหาวิทยาลัยบูรพาสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555). *การประชุมวิชาการ ปอมท. ประจำปี 2555 เรื่อง “เตรียมพร้อมบุคลากรอุดมศึกษาไทยสู่อาเซียน 2015” ระหว่าง วันที่ 17 - 18 พฤษภาคม 2555 ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์ซิตี พัทยา จังหวัดชลบุรี*. ชลบุรี: ที่ประชุม.สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สันต์ ศัลยสิริ. (2548). *E.Q. :บริหารอารมณ์อย่างฉลาด*. กรุงเทพฯ : ชบา พับลิชชิ่ง เวิร์กส์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). *เส้นทางประเทศไทยสู่ประชาคมอาเซียน*. เข้าถึงได้จาก: http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/annual_meet/56/m/book02.pdf, 17 พฤษภาคม 2557.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.). (2548). *การปรับใช้สมรรถนะในการบริหาร ทรัพยากรมนุษย์*. เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง สมรรถนะของข้าราชการ.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2557). *รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ปี 2557*. กรุงเทพมหานคร:สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- สิทธิชัย ธรรมเสนห์. (2555). *สมรรถนะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภท กิจการสถานบริการสปา ในจังหวัดชลบุรี กับขีดความสามารถอันพึงประสงค์ของผู้รับบริการ*. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2553). *“Competency: เครื่องมือการบริหารที่ปฏิเสธไม่ได้”*. เข้าถึงได้จาก: http://www2.ftpi.or.th/dwnld/pworld/pw53/53_human2.pdf, 4 สิงหาคม 2557.

- สุรุจุมิ ยัญญลักษณ์. (2550). *การพัฒนาสมรรถนะเพื่อเพิ่มประสิทธิผลขององค์กรข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สุวิทย์ ตราสุวรรณ. (2555). *รอบรู้ประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2550). *การวิจัยประเมินความต้องการเป็น*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อติพงศ์ ฤทธิชัย. *แนวคิดเรื่องสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://www.jobpub.com>, 4 สิงหาคม 2557.
- อเนก เทียนบุชา. (2552). *การพัฒนาสมรรถนะหลักเพื่อเตรียมคนเข้าสู่งาน*. ดุษฎีนิพนธ์ ปร.ด. (เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อุกฤษณ์ กาญจนเกตุ. (2543). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.
- Arnauld de Nadaillac .2003. *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.
- ASEAN Secretariat. (2008). *ASEAN Charter*. Jakarta: ASEAN Secretariat
- ASEAN Secretariat. (2008). *ASEAN Economic Community Blueprint*. Jakarta: ASEAN Secretariat.
- ASEAN Secretariat. (2009). *ASEAN Political-Security Community Blueprint*. Jakarta: ASEAN Secretariat.
- ASEAN Secretariat. (2009). *ASEAN Socio-Cultural Community Blueprint*. Jakarta: ASEAN Secretariat.
- Bar-On . R. (1997). *Transformational nursing leadership : A measure of emotional intelligence (Technical manual)*. Toronto: Multi-Health System Inc.
- Boam, R. and Sparrow, P. (1992). *Designing and Achieving Competency*. McGraw-Hill, Reading,.
- Boyatzis, R.E. (1982). *The Competent Manager*. New York: McGraw-Hill.
- Dales, M and Hes, K. (1995). *Creating Training miracles*. Sydney: Prentice Hall.

- David C. McClelland. (1970). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.
- David D. Dubois, William J. Rothwell (2004). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.
- Frederick, H.H., Kuratko, D.F. and Hodgetts. (2007). *Entrepreneurship; Theory, Process, Practice*. Asia-Pacific.
- Gill, Ranjit. (1997). *ASEAN Towards the 21st Century: A Thirty-Year Review of the Association of Southeast Asian Nations*. London: ASEAN Academic Press.
- Hamel, G. and Prahalad, C.K. (1994). *Competing for The Future*. Boston, MA : Harvard University Press.
- HAY Group. (2547). *ความหมายของสมรรถนะ*. เข้าถึงได้จาก: <http://competency.rmutp.ac.th>, 4 สิงหาคม 2557.
- Kenneth. V.L. (2003). *Competency requirements of purchasing and supply management professionals for the beginning of the 21st century* by Walden University. n.p.
- Kuratko, D.F., & Hodgetts. R. M. (1998). *Entrepreneurship: A contemporary approach* FortWorth. n.p.
- Longenecker, J.G., & Moore, C. W., & Petty, J. (1994). *Small business management – an entrepreneurial emphasis small business management*. New York: J.W. SouthWestern.
- McClelland, D. (1999). *Testing for Competence Rather than for Intelligence*. American Psychologist.
- McClelland, D. (1973). “Testing for competence rather than for ‘intelligence’”. *American Psychologist*. Vol.28.
- Mitrani, A., Dalziel, M., and Fitt, D. (1992). *Competency based human resource management: Value driven strategies for recruitment, development, and reward*. London: McGraw-Hill.

Oxford English dictionary. (1998). London: Oxford University.

Rissal, R. (1992). *A study of the characteristics of entrepreneurs in Indonesia*. Indonesia: George Washington University.

Sanchez, J. (2006). "The Effect of Information Technology Management Capability on Firm Competitiveness". *EMCIS*. Vol.15 No.18.

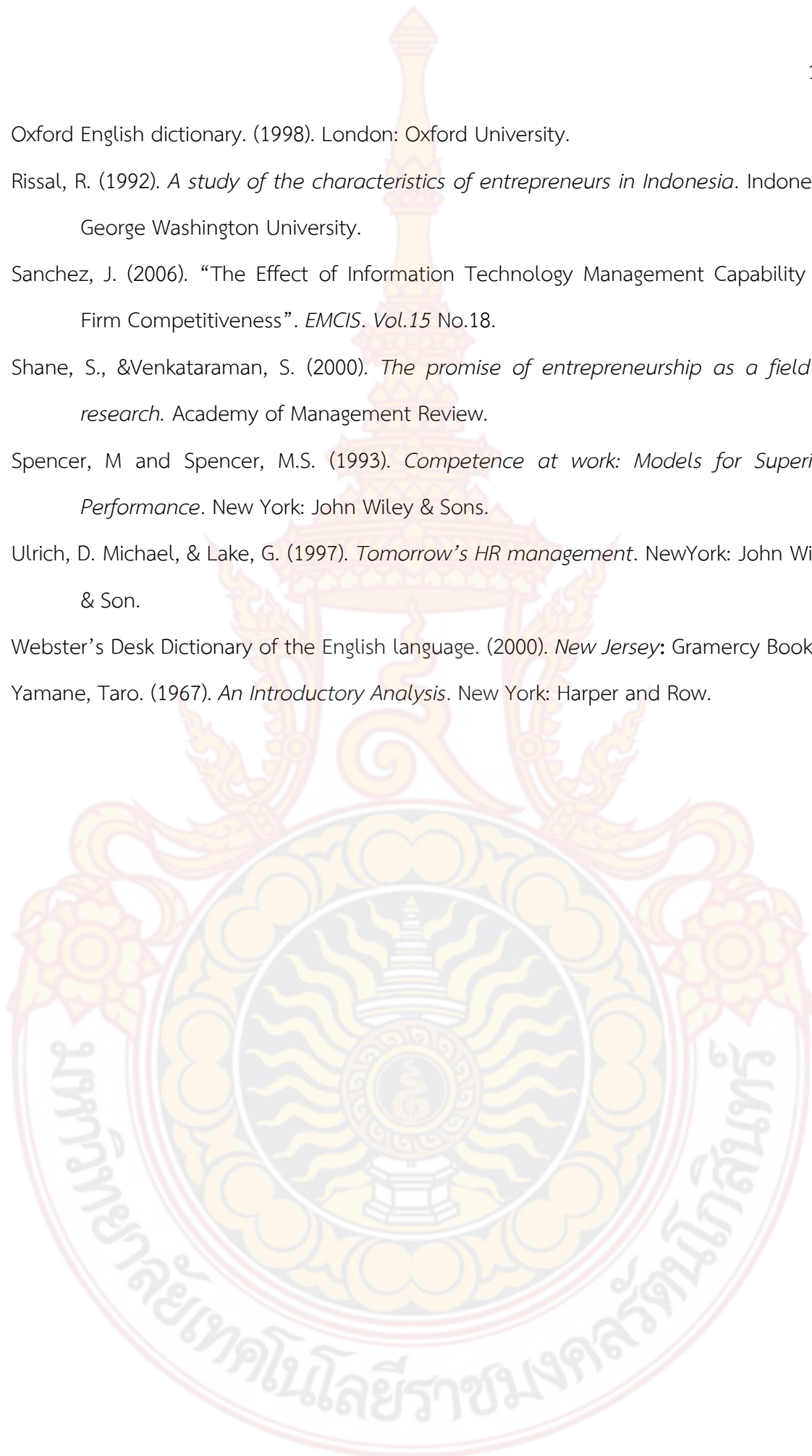
Shane, S., & Venkataraman, S. (2000). *The promise of entrepreneurship as a field of research*. *Academy of Management Review*.

Spencer, M and Spencer, M.S. (1993). *Competence at work: Models for Superior Performance*. New York: John Wiley & Sons.

Ulrich, D. Michael, & Lake, G. (1997). *Tomorrow's HR management*. New York: John Wiley & Son.

Webster's Desk Dictionary of the English language. (2000). *New Jersey*: Gramercy Books.

Yamane, Taro. (1967). *An Introductory Analysis*. New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ให้การสัมภาษณ์เชิงลึก
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์เชิงลึก
- ใบคำถามผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึก

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง/หน่วยงาน
1.	ดร.ภานุวัฒน์ ศิริनुพงษ์	อาจารย์ประจำ สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2.	ดร.ชนิดา ลีลาสุวรรณศิริ	อาจารย์ประจำ สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3.	ดร.พิชณู วิชโยธิน	กรรมการผู้จัดการ/บริษัท เอ.เค.พี.เทคโนโลยี จำกัด
4.	ดร.พิมพ์ชนก เต็งเจริญ	กรรมการผู้จัดการ/บริษัท พอลโมนาสี (ประเทศไทย) จำกัด
5.	ดร.ตระกูล จิตวัฒนากร	คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
6.	ดร.เกียรติ บุญโย	กรรมการผู้จัดการ/บริษัท จูเลียตซอร์ฟ จำกัด
7.	คุณสุนีย์ บุญศิริจันทร์	ผู้จัดการฝ่ายบัญชี/บริษัท ไต้ฮั่วกรุ๊ปโปรดักส์ จำกัด
8.	คุณเมธา ตั้งจิตระเจริญ	ผู้ประกอบการ/ Doggy x Kitty
9.	คุณปานทิพย์ ลักขิตานนท์	ผู้จัดการฝ่ายผลิต/Body&Bath Spirith (Thailand)
10.	คุณกนกอร เนตรชู	ผู้จัดการแผนกวิชาการและงานวิจัย/บริษัท ทีม.อีคอน.แมเนจเม้นท์ จำกัด

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๐๔๙๖

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๓

มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเข้าสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรียน

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘, นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขออนุญาต คุณสุนีย์ บุญศิริจันทร์ ให้เข้าสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยดังกล่าว เพื่อใช้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

ขอแสดงความนับถือ

(นายพี ม่วงนัท)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้เชี่ยวชาญด้านสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ด้วยข้าพเจ้านางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ อ.ดร.เชษฐิดา กุศลาไสยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ในการนี้จึงขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถด้านสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้จะได้นำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สำหรับประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว เพื่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อไป จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์
นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผู้วิจัย

ประวัติผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ	
ตำแหน่งงาน	
แผนก	
ฝ่าย	
หน่วยงาน(ร้าน/บริษัท/โรงงาน)	
เว็บไซต์ของหน่วยงาน(ถ้ามี)	
โทรศัพท์	
e-mail	

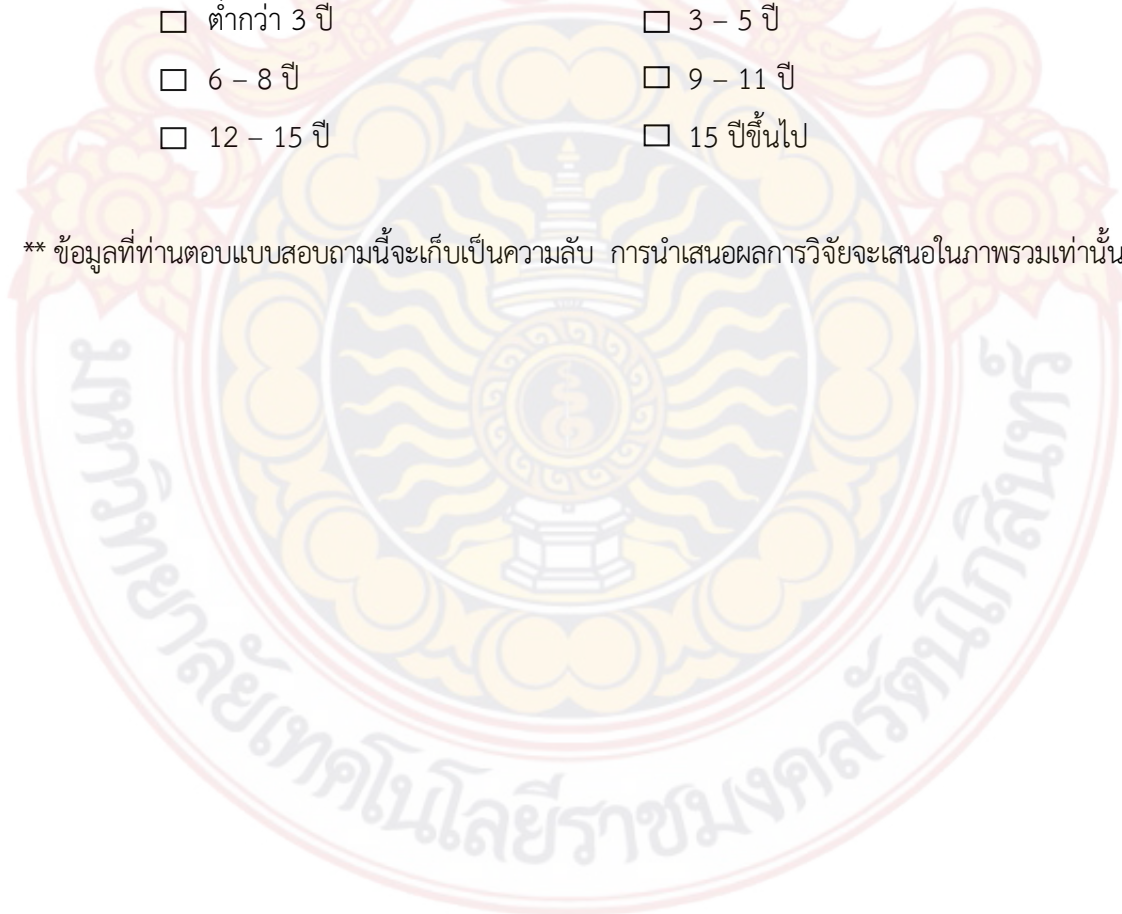
วุฒิการศึกษา

☐ อนุปริญญาหรือต่ำกว่า	☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท	☐ ปริญญาเอก

ประสบการณ์ด้านสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

☐ ต่ำกว่า 3 ปี	☐ 3 – 5 ปี
☐ 6 – 8 ปี	☐ 9 – 11 ปี
☐ 12 – 15 ปี	☐ 15 ปีขึ้นไป

** ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามนี้จะเก็บเป็นความลับ การนำเสนอผลการวิจัยจะเสนอในภาพรวมเท่านั้น **

ใบคำถาม เพื่อการสัมภาษณ์เชิงลึก

ข้อคำถาม

1) ท่านคิดว่าสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ ควรมีอะไรบ้าง

ตัวอย่าง

1. พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาศักยภาพของตนด้วยตนเองให้ดีขึ้นทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อให้ตนเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพขององค์กร

2. ความรู้ด้านแรงงาน เช่น ความรู้และความเข้าใจในระบบหรือขั้นตอนการทำงาน รวมทั้งสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะต่างๆในการปฏิบัติงานให้เกิดผลสำเร็จ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

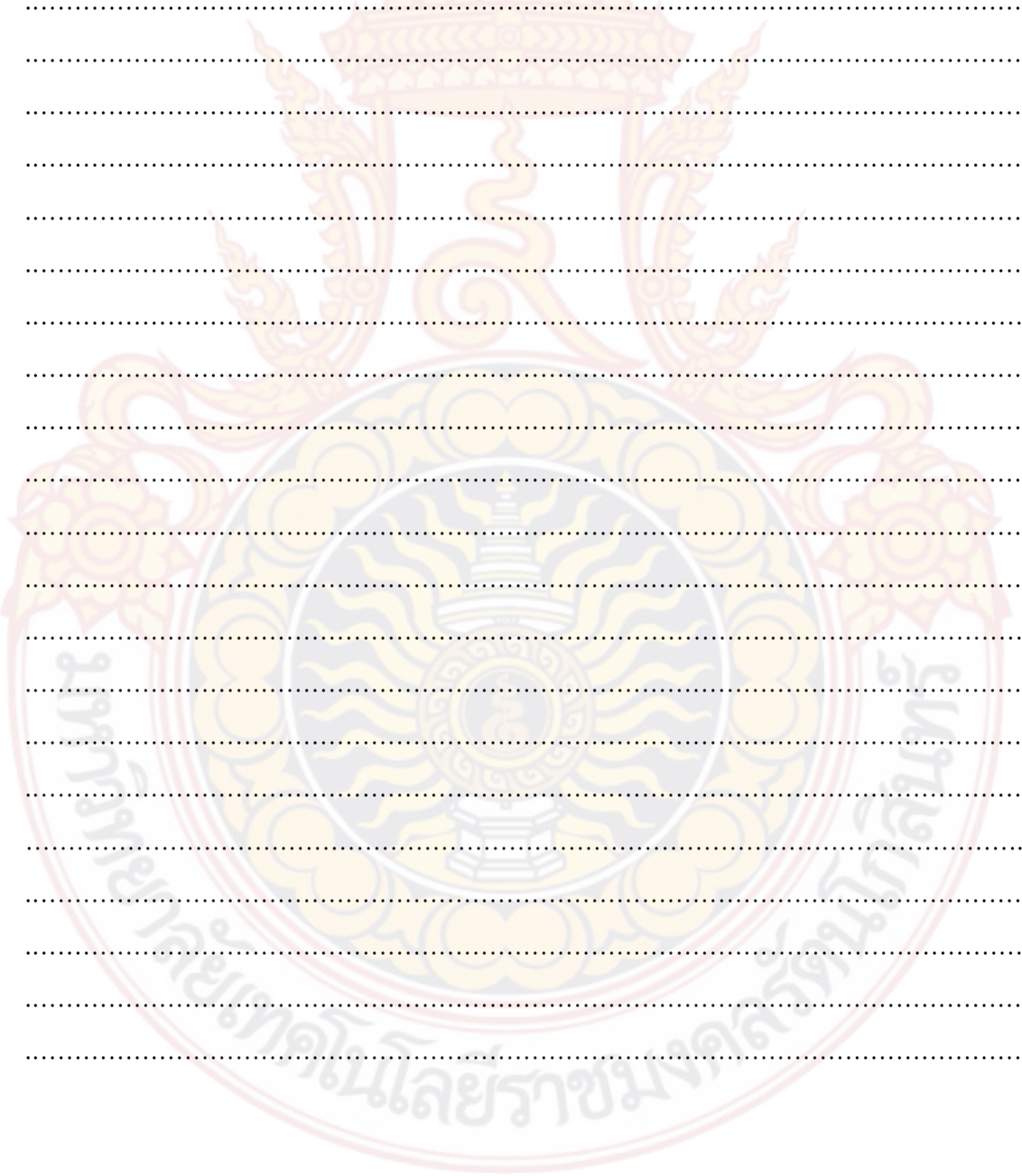
.....

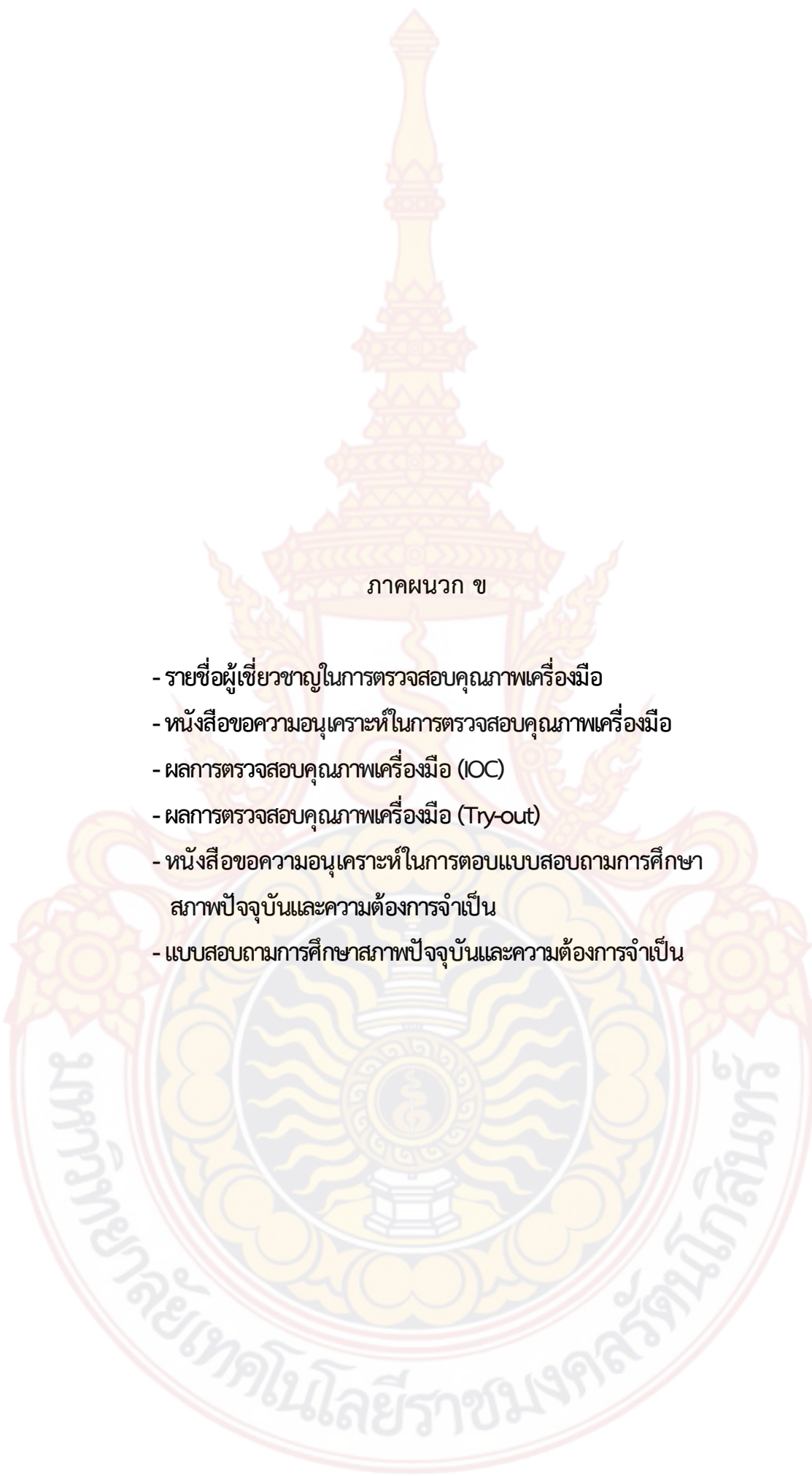
.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (IOC)
- ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (Try-out)
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามการศึกษา
สภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็น
- แบบสอบถามการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็น

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

ลำดับที่	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง/หน่วยงาน
1.	ดร.บุปผา พิภพ	หัวหน้าสาขาเทคโนโลยีโลจิสติกส์และการจัดการระบบขนส่ง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
2.	ดร.ชนิตา สีลาสุวรรณศิริ	อาจารย์ประจำ สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3.	ผศ.ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก	รองคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๑๓๐๙

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๑๖

กรกฎาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์
ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคบุตร
รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลัก
ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขออนุญาต อาจารย์ ดร.ชนิดา ลีลาสุวรรณศิริ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ
แบบสอบถามเพื่อการวิจัยดังกล่าว เพื่อใช้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

ขอแสดงความนับถือ

(นายรพี ม่วงนนท์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๒ ๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐ ๒๒๒๒ ๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ รายละเอียดสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

ข้อ ที่	ข้อคำถาม	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง							
1	พัฒนาศักยภาพของตนเองและองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง	1	1	1	3	1.00	
2	ประเมินผล เพื่อการพัฒนาตนเองและธุรกิจให้เกิดความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า	0	1	1	2	0.67	
3	ผู้ประกอบการมีความมุ่งมั่นให้การทำงานให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ	1	0	1	2	0.67	
4	เรียนรู้นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อนำมาปรับใช้ในธุรกิจของตนเอง	1	1	1	3	1.00	
การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์							
5	สร้างแผนผังของทักษะความรู้ (Skill map) เฉพาะแต่ละหน้าที่งาน	1	0	1	2	0.67	
6	มุ่งผลสัมฤทธิ์ของงานให้ตรงตามเป้าหมายที่วางไว้ และลดต้นทุน เพื่อทำกำไรให้ได้มากที่สุด	1	1	1	3	1.00	
7	มีความคิดและสร้างสรรค์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์ในการทำงานมาพัฒนาการทำงาน หรือพัฒนาสินค้าและบริการขององค์กรให้ดียิ่งขึ้น	1	1	1	3	1.00	
ผู้นำและการทำงานเป็นทีม							
8	มีการทำงานเป็นทีม มุ่งมั่นในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	1	1	1	3	1.00	
9	กล้าแสดงออกทางความคิดเห็น	1	-1	1	1	0.33	
10	ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	1	-1	1	1	0.33	
ความรู้ด้านแรงงานและการผลิต							
11	ผลิตสินค้าให้ตรงตามทีออกแบบไว้ ตรงตามความต้องการของลูกค้า และมาตรฐานที่วางไว้	0	-1	1	0	0.00	

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
12	แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทักษะความเชี่ยวชาญด้านต่างๆ กับซัพพลายเออร์	1	-1	1	1	0.33	
13	มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับสินค้าและบริการแก่พนักงานสำหรับการให้คำแนะนำแก่ลูกค้า	1	-1	1	1	0.33	
14	สนับสนุนการเรียนรู้ให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่ตลอด	1	1	1	3	1.00	
15	ให้ความรู้ด้านกฎหมายแรงงานต่างด้าว เพื่อสิทธิของพนักงาน	1	1	1	3	1.00	
มนุษยสัมพันธ์							
16	ยอมรับการเปลี่ยนแปลง มุ่งมั่นในการทำงาน สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและแนวทางในการทำงานให้เกิดความสมดุล ถึงแม้ต้องอยู่ภายใต้ภาวะการณ์กดดันต่างๆ	0	0	1	1	0.33	
17	มีมนุษยสัมพันธ์ สามารถติดต่อประสานงานกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1		1	2	0.67	
18	มีเครือข่ายทางธุรกิจ (Connection) และพันธมิตรทางธุรกิจ (Partner) ที่ดี	1	1	1	3	1.00	
เทคโนโลยีการสื่อสาร							
19	นำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน	1	1	1	3	1.00	
คุณธรรมจริยธรรม							
20	มีคุณธรรมจริยธรรมของผู้ประกอบการที่ดี เพื่อสร้างความเชื่อมั่น แก่ลูกค้า	1	1	1	3	1.00	
21	มีจิตบริการ เพื่อประสิทธิภาพในการให้บริการ	0	1	1	2	0.67	
22	มีบทบาทการทำงานเพื่อสังคม (CSR) ในด้านต่างๆ เช่น การเสริมสร้างอาชีพ รวมใจบรรเทาทุกข์ เป็นต้น	0	1	1	2	0.67	

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
อื่นๆ							
23	มีการประชุม หรือ รายงาน ปัญหา ของผลิตภัณฑ์ ลูกค้า หรือการทำงาน และความต้องการของลูกค้า ของตัวเอง เพื่อปรับปรุง แก้ไข การทำงาน วิธีการทำงาน ให้ดีขึ้น	0	1	1	2	0.67	
24	พัฒนาผู้ได้บังคับบัญชา ให้สามารถบอกถึงขั้นตอนการทำงาน และเข้าใจปัญหา อุปสรรค รวมถึงวิธีการแก้ไขปัญหาในการดำเนินงาน	0	1	1	2	0.67	

ทั้งนี้ค่า IOC ที่ยอมรับไว้ว่า แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงคือมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถ้าหากมีค่าน้อยกว่า 0.5 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จะต้องตัดข้อสอบนั้นออกไปหรือทำการปรับปรุงข้อสอบข้อนั้นใหม่

ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ รายละเอียดความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความ คิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
ความมุ่งมั่น							
1	มุ่งมั่นในความสำเร็จของการเป็นผู้ประกอบการ	1	1	1	3	1.00	
2	ทำงานอย่างกระตือรือร้น และมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ เสมอ	1	1	1	3	1.00	
3	มุ่งมั่น อบรม และพัฒนาพนักงาน เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน	0	1	1	2	0.67	

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ							
4	สามารถแก้ปัญหาและตัดสินใจในภาวะความเสี่ยงใน ฐานะผู้บริหารได้	1	1	1	3	1.00	
5	มีภาวะผู้นำ	1	-1	1	1	0.33	
6	ประชุมวางแผนการปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างปฏิบัติงาน	0	1	1	2	0.67	
7	รู้จักนำความผิดพลาดมาเป็นบทเรียน เพื่อแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น	1	1	1	3	1.00	
8	มีความยืดหยุ่นปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์	1	1	1	3	1.00	
การบริหารเวลา							
9	กำหนดกระบวนการผลิต ที่มีความเป็นมาตรฐาน เพื่อลดค่าใช้จ่าย และลดต้นทุนการขนส่ง		0	1	1	0.33	
10	รู้จักการบริหารเวลา เรียงลำดับความสำคัญของงาน	1	1	1	3	1.00	
การจัดการความรู้							
11	มีความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิค และด้านการบริหาร	1	0	1	2	0.67	
12	ส่งเสริมให้พนักงานได้เรียนรู้องค์ความรู้จากประสบการณ์ ของบุคลากรภายในองค์กร	1	1	1	3	1.00	
13	สนับสนุนการเก็บรวบรวมองค์ความรู้ในความเป็นเลิศ (Best Practice) จากบุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงานสูง	1	1	1	3	1.00	
การเรียนรู้ตลอดชีวิต							
14	มีการจัดอบรมให้แก่พนักงานอยู่เสมอ	0	1	1	2	0.67	
15	มีการศึกษาเสนอแนะกิจกรรม เพื่อลดต้นทุน และ พลังงาน	0	-1	1	0	0.00	
16	ส่งเสริมให้พนักงานติดตามข่าวสารทั้งภายใน และ ภายนอกองค์กรอยู่เสมอ	0	1	1	2	0.67	

ข้อ ที่	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	หมายเหตุ
		คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3			
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์							
17	พัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองอยู่เสมอ เช่น การเพิ่มมูลค่าสินค้า การสร้างแบรนด์สินค้า	1	1	1	3	1.00	
18	สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ พร้อมแนวทางรับมือกับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต	1	0	1	2	0.67	
การจัดการทางอารมณ์							
19	มีการให้รางวัล แก่ผู้ปฏิบัติงาน	0	-1	1	0	0.00	
20	มีอัยาศัยที่ดี รู้จักประมาณตน	1	-1	1	1	0.33	
21	รับฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงาน	1	-1	1	1	0.33	
อื่นๆ							
22	เตรียมพร้อมในเรื่องเครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ เพื่อสร้างคุณภาพการผลิต และบริการ	1	1	1	3	1.00	
23	พัฒนาทักษะภาษาในอาเซียน เพื่อการสื่อสาร การติดต่อธุรกิจ	1	1	1	3	1.00	
24	เตรียมความพร้อมทางด้านเงินทุนในการดำเนินธุรกิจ	1	-1	1	1	0.33	

ทั้งนี้ค่า IOC ที่ยอมรับไว้ว่า ข้อสอบมีความเที่ยงตรงคือมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถ้าหากมีค่าน้อยกว่า 0.5 ถือว่าข้อสอบข้อนั้นไม่มีความสอดคล้องกับข้อความ จะต้องตัดข้อสอบนั้นออกไปหรือทำการปรับปรุงข้อสอบข้อนั้นใหม่

ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (Try-out) โดยการทดลองใช้แบบสอบถามกับ
ผู้ประกอบการจำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

ข้อที่	สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น	
	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น
	1. สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ			
1.1 ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง				
1	0.095		0.075	
2	0.056		0.516	
3	0.124		0.403	
4	0.368		0.403	
5	0.351		0.035	
โดยรวม		0.036		0.461
1.2 ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์				
1	0.545		0.124	
2	0.462		0.099	
3	0.434		0.227	
4	0.358		0.156	
5	0.168		0.137	
โดยรวม		0.413		0.047
1.3 ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม				
1	0.163		0.591	
2	0.075		0.504	
3	0.316		0.542	
โดยรวม		0.005		0.724
1.4 ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต				
1	0.191		0.365	
2	0.154		0.378	
3	0.435		0.325	
4	0.563		0.279	

ข้อที่	สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น	
	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น
5	0.487		0.179	
6	0.077		0.309	
โดยรวม		0.560		0.383
1.5 ด้านมนุษยสัมพันธ์				
1	0.207		0.180	
2	0.094		0.241	
3	0.137		0.083	
โดยรวม		0.365		0.297
1.6 ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร				
1	0.538		0.199	
2	0.538		0.199	
โดยรวม		0.696		0.225
1.7 ด้านคุณธรรมจริยธรรม				
1	0.210		0.274	
2	0.203		0.121	
3	0.203		0.017	
โดยรวม		0.308		0.243
2. ความสำเร็จของผู้ประกอบการ				
เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคม				
อาเซียน				
2.1 ด้านความมุ่งมั่น				
1	0.103		0.203	
2	0.146		0.425	
3	0.100		0.349	
โดยรวม		0.155		0.498

ข้อที่	สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น	
	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น
2.2 ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ				
1	0.126		0.646	
2	0.185		0.479	
3	0.158		0.706	
4	0.326		0.617	
5	0.096		0.519	
โดยรวม		1.596E-		0.807
		013		
2.3 ด้านการบริหารเวลา				
1	0.179		0.416	
2	0.201		0.475	
3	0.091		0.623	
โดยรวม		0.275		0.686
2.4 ด้านการจัดการความรู้				
1	0.240		0.621	
2	0.082		0.467	
3	0.264		0.672	
โดยรวม		0.228		0.754
2.5 ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต				
1	0.248		0.518	
2	0.237		0.779	
3	0.450		0.517	
โดยรวม		0.488		0.764
2.6 ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์				
1	0.247		0.783	
2	0.094		0.651	
3	0.230		0.548	
โดยรวม		0.023		0.808

ข้อที่	สภาพปัจจุบัน		ความต้องการจำเป็น	
	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น
2.7 ด้านการจัดการทางอารมณ์				
1	0.131		0.576	
2	0.360		0.760	
3	0.009		0.669	
โดยรวม		0.270		0.812
	โดยรวมทั้งสิ้น		0.718	

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๖๓๐๗

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๖๒

กรกฎาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตออกใบแจกแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขออนุญาตออกใบแจกแบบสอบถาม ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม เพื่อใช้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต

ขอแสดงความนับถือ

(นายพี ม่วงนนท์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๒ ๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐ ๒๒๒๒ ๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ด้วยข้าพเจ้านางสาวอัจฉรา อัญญาลกุลป์ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน” โดยมีที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ อ.ดร.เชษฐิศา กุศลลาไสยานนท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมสนับสนุน และแก้ไขสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน ต่อไป ในการนี้จึงขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวที่จะให้ข้อมูลได้อย่างดี

ทั้งนี้จะได้นำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สำหรับประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าวเพื่อประโยชน์สูงสุดทางการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวอัจฉรา อัญญาลกุลป์
ผู้วิจัย

แบบสอบถาม
การศึกษาศาภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร
เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

คำชี้แจง :

1. แบบสอบถามข้อมูลชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้
 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs
 ตอนที่ 2 สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ
 ตอนที่ 3 ความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
2. การตอบแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย กรุณาตอบคำถามทุกข้อ ทุกตอน เพื่อให้การวิจัยนี้มีความเที่ยงตรงและเกิด ประโยชน์อย่างแท้จริง โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง
3. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามนี้จะเก็บเป็นความลับ การนำเสนอผลการวิจัยจะเสนอในภาพรวมเท่านั้น
4. หากท่านมีปัญหาหรือข้อสงสัยประการใดเกี่ยวกับแบบสอบถามชุดนี้ โปรดติดต่อข้าพเจ้านางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ E-mail: ajchara.lookpar@gmail.com หรือ โทรศัพท์ 085-122-7264

ขอขอบพระคุณที่ให้ข้อมูลไว้ ณ โอกาสนี้

นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

กรุณาส่งกลับภายในวันที่.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs

คำชี้แจง : กรุณาเติมข้อความลงในช่องว่าง และ โปรดแสดงเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. สถานที่ทำงาน
2. เพศ
 - () ชาย
 - () หญิง
3. วุฒิการศึกษา
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ปริญญาตรี
 - () ปริญญาโท
 - () ปริญญาเอก
4. ประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 - () ต่ำกว่า 3 ปี
 - () 3 – 5 ปี
 - () 6 – 8 ปี
 - () 9 – 11 ปี
 - () 12 – 15 ปี
 - () 15 ปีขึ้นไป
5. ลักษณะวิสาหกิจ
 - () กิจการค้าส่ง (เช่น การขายสินค้า ผู้ค้าปลีก ผู้ใช้ในงานอุตสาหกรรม รวมทั้งการขายให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยตนเอง)
 - () กิจการค้าปลีก (เช่น การขายสินค้าเพื่อการบริโภคหรือการใช้ประโยชน์เฉพาะส่วนบุคคลในครัวเรือน)
 - () กิจการให้บริการ (เช่น การให้บริการด้านการศึกษา การขนส่ง การโรงแรมและที่พัก เป็นต้น)
6. เงินลงทุนครั้งแรกในการประกอบกิจการ
 - () ไม่เกิน 30 ล้านบาท
 - () 30– 50 ล้านบาท
 - () 51 – 60 ล้านบาท
 - () มากกว่า 60 ล้านบาท
7. เงินทุนหมุนเวียนในปัจจุบัน (ต่อปี)
 - () ไม่เกิน 30 ล้านบาท
 - () 30– 50 ล้านบาท
 - () 51 – 60 ล้านบาท
 - () มากกว่า 60 ล้านบาท
8. ระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ
 - () น้อยกว่า 1 ปี
 - () 1 – 5 ปี
 - () 6-10 ปี
 - () มากกว่า 10 ปีขึ้นไป

รายละเอียดความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมผู้ ประชาคมอาเซียน		ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัจจุบัน					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
9.	มีการกำหนดกระบวนการผลิต ที่มีความเป็นมาตรฐาน										
10.	ลดค่าใช้จ่าย และลดต้นทุนการขนส่ง										
11.	ความสำคัญก่อนหลังของงาน มีการบันทึกสิ่งที่ต้องทำ พร้อมกับการจัดสรรเวลาและจัดลำดับ										
ด้านการจัดการความรู้											
12.	มีความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งทางด้านเทคนิคและ ด้านการบริหาร										
13.	ส่งเสริมให้พนักงานได้เรียนรู้องค์ความรู้จากประสบการณ์ ของบุคลากรภายในองค์กร										
14.	สนับสนุนการเก็บรวบรวมองค์ความรู้ในความเป็นเลิศ (Best Practice) จากบุคลากรที่มีประสบการณ์ทำงานสูง										
ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต											
15.	มีการจัดอบรมให้แก่พนักงานอยู่เสมอ										
16.	เพิ่มพูนความรู้ในด้านการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา และ การใช้เทคโนโลยี ให้แก่ผู้ประกอบการและพนักงาน อัน นำมาซึ่งโอกาสทางธุรกิจ										
17.	ส่งเสริมให้พนักงานติดตามข่าวสารทั้งภายใน และภายนอก องค์กรอยู่เสมอ										
ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์											
18.	พัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนเองอยู่เสมอ เช่น การเพิ่มมูลค่า สินค้า การสร้างแบรนด์สินค้า และสร้างความแตกต่างของ สินค้า										
19.	สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ พร้อมแนวทางรับมือกับ ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต										
20.	ริเริ่มสิ่งใหม่ เมื่อโอกาสมาถึงก็รู้จักหยิบฉวยโอกาสนั้น หรือ ถ้าโอกาสยังไม่มาก็รู้จักสร้างเงื่อนไขให้เกิดโอกาสนั้นขึ้น										
ด้านการจัดการทางอารมณ์											
21.	จูงใจพนักงานให้เกิดความผูกพันยึดมั่นต่อวิสัยทัศน์และ พันธกิจร่วมขององค์กรด้วยความเต็มใจ										

รายละเอียดความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ ประชาคมอาเซียน		ระดับความคิดเห็น												
		สภาพปัจจุบัน					ความต้องการจำเป็น							
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1			
22.	มีวิธีการในการจัดการกับภาวะสับสนทางอารมณ์ตลอดจน ภาวะกดดันภายในตนได้ดี หรือสามารถหาทางออกใหม่ที่ ก่อให้เกิดประโยชน์													
23.	มีความใส่ใจพนักงานให้เกิดการพัฒนาตนเองระหว่าง ทำงาน โดยการให้คำแนะนำและให้ข้อมูลป้อนกลับ ตลอดเวลา													

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

- รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่จัดสัมมนากลุ่ม
- หนังสือแต่งตั้งผู้ดำเนินการสนทนากลุ่ม
- หนังสือเรียนเชิญเข้าร่วมการสัมมนากลุ่ม
- กำหนดการสัมมนากลุ่ม
- แบบประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม
- ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม
- ภาพบรรยากาศการจัดสัมมนากลุ่ม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

รายชื่อผู้เข้าร่วมการสัมมนา
 การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
 วันที่ 23 เมษายน 2559

ลำดับที่	ชื่อ - นามสกุล	สังกัด
1.	ดร. ชนิตา ลีลาสุวรรณศิริ	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันเกษม
2.	ดร. ตระกูล จิตวัฒนากร	มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
3.	คุณโกสินธุ์ เกิดวิเมลียง	บจก.เกษมศิริ เพอร์นิเจอร์
4.	คุณจรจิต คงหาญ	สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์
5.	คุณกนกอร เนตรชู	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
6.	คุณวราภรณ์ จิตประสพเนตร	บจก.จัดหางาน บีบีเอ็ม เลบ็อ ซัพพลาย แอนด์ คอนสตรัคชั่น
7.	คุณเจริญลาภ อนุธรรมสมบัติ	บจก.เฟรนด์ชิพโฟโพร
8.	คุณณัฐสม จำเดิมธนาพร	บจก.เฟรนด์ชิพโฟโพร
9.	คุณชยาภรณ์ ท่าตะเคียน	กองอาเซียน สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์
10.	ดร.ภาณุวัฒน์ ศิรินพวงศ์	

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๐๒๐๗

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ขอใช้ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่า
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในพระบรมราชูปถัมภ์

เรียน เลขาธิการ สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือฯ

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เลขานุการ สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ อนุญาตให้ใช้ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในวันเสาร์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. เพื่อการวิจัยดังกล่าว เพื่อใช้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายพี ม่วงนนท์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๐๖๐๓

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง แต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินการสนทนา (Moderator) “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน”

เรียน ดร.ภานุวัฒน์ ศิริनुพงษ์

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์ รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ ดร.ภานุวัฒน์ ศิริनुพงษ์ เป็นผู้ดำเนินการสนทนา (Moderator) “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน” ในวันเสาร์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. เพื่อการวิจัยดังกล่าว เพื่อให้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายรพี ม่วงนนท์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๓๘/๐๒๐๙

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
๒๖๕ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเข้าร่วมสัมมนา กลุ่ม “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน”

เรียน

เนื่องด้วยวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ ได้จัดให้มีการศึกษาวิชาวิทยานิพนธ์
ระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ซึ่งในการศึกษาวิชานี้ นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์
รหัสนักศึกษา ๓๕๖๑๐๕๐๐๗๒๑๐๘ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ได้จัดทำหัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาสมรรถนะหลัก
ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ ดร.ตระกูล จิตวัฒนากร เข้าร่วมประชุมสัมมนา
“การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับ
ประชาคมอาเซียน” ในวันเสาร์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๙ เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. เพื่อการวิจัยดังกล่าว
เพื่อใช้ประกอบการศึกษาและวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(นายรพี ม่วงนนท์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

สำนักงานบริหารหลักสูตร M.B.A.

โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๑

โทรสาร ๐-๒๒๒๒-๒๘๑๔ ต่อ ๕๒๑๒

กำหนดการจัดสัมมนากลุ่มย่อย

เรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน”

วันเสาร์ที่ 23 เมษายน 2559

ณ ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชั้น 10 อาคารสำนักวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (STR)
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

12.30 – 13.00 น.	ลงทะเบียน
13.00 – 13.15 น.	พิธีเปิด
13.15 – 13.30 น.	ชี้แจงการจัดประชุมกลุ่มย่อย
13.30 – 14.30 น.	การประชุมกลุ่มย่อย หัวข้อการศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน - สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม - ความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน
14.30 – 14.45 น.	พัก รับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่ม
14.45 – 15.00 น.	นำเสนอผลการประชุมกลุ่มย่อย เปิดอภิปรายทั่วไปและแสดงความคิดเห็น
15.00 น.	ปิดการประชุมสัมมนา

หมายเหตุ: อาจมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม

แบบประเมิน
ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนา
การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence : IOC) มีเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการมีความสอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการมีความสอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

-1 เมื่อแน่ใจว่า สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการไม่สอดคล้องกับสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน

ตารางที่ 1 ความคิดเห็นสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ

สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (ลำดับความสำคัญ0.31)				
2. ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (ลำดับความสำคัญ0.29)				
3. ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม (ลำดับความสำคัญ 0.31)				
4. ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต (ลำดับความสำคัญ 0.33)				
5. ด้านมนุษยสัมพันธ์ (ลำดับความสำคัญ 0.38)				
6. ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร (ลำดับความสำคัญ 0.34)				
7. ด้านคุณธรรมจริยธรรม (ลำดับความสำคัญ 0.26)				

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

ความสำเร็จของผู้ประกอบการเพื่อ เตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. ด้านความมุ่งมั่น (ลำดับความสำคัญ 0.32)				
2. ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ (ลำดับความสำคัญ 0.29)				
3. ด้านการบริหารเวลา (ลำดับความสำคัญ 0.28)				
4. ด้านการจัดการความรู้ (ลำดับความสำคัญ 0.27)				
5. ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต (ลำดับความสำคัญ 0.28)				
6. ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (ลำดับความสำคัญ 0.32)				
7. ด้านการจัดการทางอารมณ์ (ลำดับความสำคัญ 0.31)				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณค่ะ

นางสาวอัจฉรา อัญญาลคุปต์

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม
สมรรถนะหลักของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ข้อที่	สมรรถนะหลักผู้ประกอบการฯ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ										รวม	ค่า IOC	
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10			
1.	ด้านการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (ลำดับความสำคัญ 0.31)	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10	1.00
2.	ด้านการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ (ลำดับความสำคัญ 0.29)	+1	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9	0.90
3.	ด้านผู้นำและการทำงานเป็นทีม (ลำดับความสำคัญ 0.31)	+1	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9	0.90
4.	ด้านความรู้ด้านแรงงานและการผลิต (ลำดับความสำคัญ 0.33)	+1	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9	0.90
5.	ด้านมนุษยสัมพันธ์ (ลำดับความสำคัญ 0.38)	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10	1.00
6.	ด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร (ลำดับความสำคัญ 0.34)	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10	1.00
7.	ด้านคุณธรรมจริยธรรม (ลำดับความสำคัญ 0.26)	+1	+1	0	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	8	0.80
รวม												6.5		
รวมเฉลี่ย												0.93		

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมมนากลุ่ม
ความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ข้อที่	ความสำเร็จของผู้ประกอบการฯ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ										รวม	ค่า IOC	
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10			
1.	ด้านความมุ่งมั่น (ลำดับความสำคัญ 0.32)	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10	1.00
2.	ด้านทักษะการแก้ปัญหาและตัดสินใจ (ลำดับความสำคัญ 0.29)	+1	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9	0.90
3.	ด้านการบริหารเวลา (ลำดับความสำคัญ 0.28)	+1	+1	+1	0	-1	0	+1	+1	+1	+1	0	5	0.50
4.	ด้านการจัดการความรู้ (ลำดับความสำคัญ 0.27)	+1	+1	+1	+1	0	+1	+1	0	0	0	0	6	0.60
5.	ด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต (ลำดับความสำคัญ 0.28)	+1	+1	0	+1	0	+1	+1	0	+1	0	0	6	0.60
6.	ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (ลำดับความสำคัญ 0.32)	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	10	1.00
7.	ด้านการจัดการทางอารมณ์ (ลำดับความสำคัญ 0.31)	+1	+1	0	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	9	0.90
												รวม	5.5	
												รวมเฉลี่ย	0.79	

ภาพการจัดสัมมนากลุ่มย่อย
เรื่อง “การศึกษาสมรรถนะหลักของผู้ประกอบการ SMEs เพื่อรองรับประชาคมอาเซียน”
วันเสาร์ที่ 23 เมษายน 2559
ณ ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่าฯ ชั้น 10 อาคารสำนักวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (STR)
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวอัจฉรา อัญญาลคฺุบัติ
วัน เดือน ปีเกิด	9 พฤศจิกายน 2533
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	1158/161 ถนนสามเสน แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ
สถานที่ทำงาน	กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนโยนออฟอาร์คบริหารธุรกิจ
พ.ศ. 2554	ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาระบบสารสนเทศ ทางคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ประสบการณ์ทำงาน	
พ.ศ. 2555 - 2556	พนักงานธุรการ บริษัท เวลคัม เฮอริเทจ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด
พ.ศ. 2556 - 2556	เจ้าหน้าที่ด้านการต่างประเทศ กองอาเซียน สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
พ.ศ. 2556 - 2557	เจ้าหน้าที่บริหารโครงการวิจัย บริษัท ทีม.อีคอน แมเนจเม้นท์ จำกัด
พ.ศ. 2557 - 2558	เจ้าหน้าที่นโยบายและแผน กองอาเซียน สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
พ.ศ. 2558 - ปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่งานระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์